

# Giới thiệu Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái

Bạn đang đọc truyện Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái của tác giả Quách Triệu Hắc Phong (Tú)

Truyện teen nói về các nhân vật sau:

Trần Hạo Phong(18t): con của chủ tịch tập đoàn Sandow, nổi tiếng đẹp trai, lạnh lùng, vô cảm với con gái. Là người có hôn ước với nhà họ Lâm.

Nguyễn Minh Anh(17t): con của nhà kinh doanh(bố mẹ và anh hai hầu như năm nào cũng ở nước ngoài,bố mẹ là bạn thân của chủ tịch tập đoàn sandow),là một người hoạt bát, nhanh nhẹn,rất thông minh, đặc biệt là tốt bụng,luôn sẵn sàng giúp đỡ mọi người xung quanh.

Truyện còn nói về Hà Bảo Nam(18t): đẹp trai,học giỏi, đứng sau hạo Phong và Minh Anh(bởi vì cậu chỉ chú trọng vào việc nhà nên có chút sơ sót trong học tập)là lớp trưởng lớp Minh Anh,là con của một nhà kinh doanh lớn trong giới thương mại.Có địa vị trong giới xã hội.Cậu là người quản lý toàn bộ gia sản của bố vì trong một lần,bố cậu bị tai nạn đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Cậu cho người làm ra chuyện này chính là Hạo Phong,người nắm giữ toàn bộ tập đoàn sandow,là đối thủ lớn nhất của cậu trong giới kinh doanh.Mới từ nước ngoài về cách đây 1 năm,do cậu bận làm việc nên không thể đi học nên bây giờ đành phải học lại lớp 11.

Còn một số nhân vật sẽ được khai thác trong tác phẩm

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1

*Chương 1:Sau này anh sẽ cưới em!*

Hai đứa trẻ đang nghịch cát trên bãi biển,bầu trời lúc đó không một gợn mây,ánh nắng buổi sang chan hòa trên từng bãi cát.

-Anh \*\*\*\*\* àk! Sau này lớn lên anh sẽ lấy ai?-một cô bé có mái tóc nâu cười nói.

-Anh không biết, chắc là không.-cậu bé lạnh nhạt trả lời.

-Em không tin, chắc chắn là có.-cô nũng nịu

Cậu suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

-Sau này anh sẽ cưới em, được chưa!

Cô phụng phịu rồi cười để lộ hai má múm đồng tiền:

-Anh hứa voi em rồi đó!

-Ừk, anh hứa-cậu cười nhẹ

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 2

*Chương 2:tự mình hại mình*

Một cô gái có mái tóc nâu đang chuẩn bị đi chơi, nhưng đội lốt là một người con trai.

nắng vàng qua từng kẽ lá,rơi xuống từng vòm cây.

\*hôm nay phải đi xa ga thật đấy,mai vào năm học rồi\*

Trên đường đi,..

-Nói, sao đứng đến cậu ta!-một chàng trai mặt lạnh hơn tiền tra hỏi

-tụi tao thích làm gì thì kệ mẹ bọn tao đi,mày xen vào làm gì- thằng đầu đàn quát tháo

Mặt cậu thanh niên đanh lại:

-không trả lời.

-mày có quyền gì mà can thiệp vào-bọn tao-một thằng em cười khinh khỉnh.

Nói rồi cả bọn nhào vô,chàng thanh niên sức khỏe đầy mình chống trả kịch liệt.ban đầu thì chàng thanh niên chiếm ưu thế nhưng càng ngày, số lượng quân của bọn chúng đông hơn.

\*anh chàng kia xem ra yếu thế là cái chắc\*-cô trốn trong một bụi cây gần đó tự nhủ thầm

- các người đừng đánh nữa!-cậu bé bị bọn côn đồ chặn đường khi này khóc rống lên.

Tên cầm đầu đột nhiên cầm một cây gậy đánh chàng thanh niên từ đằng sau, cũng may mà cậu né kịp.

\*xem ra phải đích thân bản cô nương xuất chiêu rồi\*-cô cười ranh mãnh

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 3

*Chương 3:Thượng sách*

Cô đi ra khỏi lùm cây,lấy hết sức bình sinh hét lên:

-e...hèm...tổ dân phố đến kìa...ôi trời ơi...có cả cảnh sát nữa chứ...cảnh sát kìa...

Lời cô vừa dứt,quả nhiên là công hiệu với bọn đầu đường xó chợ này.bọn chúng đưa nào đưa nấy như gà mắc tóc.

-Chạy hết đi tụi bay ơi...chạy đi...thằng đầu đàn chạy tá hỏa.Sau một hồi chạy đua của bọn lưu manh,Minh Anh khoái chí cười:

-Ha...ha...ha...hò...hò...hò...không ngờ bọn này lại sợ đến vậy

Cô cười một hồi lâu khi thấy bọn chúng chạy và chợt nhận ra mình bị hố(vì cô cười như một con tịt kịt),cô liền thu nụ cười lại và đến chỗ cậu bé,hỏi han:

-Em có làm sao không?

cậu bé mắt còn ngấn lệ thút thít:

-Àk, em không sao, nhưng anh kia thì có sao ák anh,anh vì em mà đánh nhau,anh xem giúp em đi ák.

-ừk. nhưng mà con trai không được khóc nhè đâu nghe chưa?xấu lắm đó-cô cười

Từ đằng xa, cậu thanh niên đang dõi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 4

## Chương 4: Kỉ ức

\*\*\*-cậu bé và cô bé đang đi dạo thì gặp một đứa bé trai tầm 4 tuổi đang khóc vì bị ngã,cô bé liền chạy lại chỗ bé trai dỗ dành:

-Ngoan nào, em bé ngoan, không được khóc nè.

Đứa bé vẫn khóc.

-chắc em ấy ngã nên mới khóc như vậy-cậu bé suy đoán

Cô bé nhìn cậu bé rồi quay sang em bé,đỡ em dậy:

-em ngoan nào,nghe chị đi,em là con trai phải không?

Đứa bé vừa khóc vừa nhìn cô bé,gật đầu.

-đứng rồi,em là con trai,phải mạnh mẽ chứ,con trai không được khóc nè đâu nghe chưa,xấu lắm đó.\*\*\*

Nói rồi cả hai người cùng đến bên chàng trai,cô hỏi:

-Anh có làm sao không để tôi đưa anh đi bệnh viện.

Chàng thanh niên mãi nghĩ ngợi đến lúc cô nói làm anh ta choàng tỉnh con mê.Tuy đau nhưng anh ta vẫn không biểu hiện ra bên ngoài:

-Không sao, cảm ơn.

\*làm gì mà kinh vậy, nói một câu “tôi không sao, cảm ơn cậu”thì chết không bằng\*

- ắc ừk, cậu không sao là được rồi,bây giờ tôi có việc nên phải đi đây-cô cố nặn ra một nụ cười\*đối với động vật máu lạnh này thì chuẩn là thượng sách\*

Cô đang định chuẩn đi thì cậu bé níu tay cô lại:

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 5

## Chương 5:

-Anh ơi,anh kia bị thương rồi kìa

Bây giờ cô mới để ý, lúc tên đầu đàn cầm gậy đánh,anh né kịp,nhưng bị trượt qua đầu nên chảy máu. Cô vội lấy khăn tay mình mang theo,lau vết thương hộ cậu ta.

-Máu chảy nhiều quá,em ra quán thuốc gần đây mua cho anh bong băng nhé!- cô đưa tiền cho cậu đi mua.

-Vâng,em đi đây.-thế là cậu bé chạy vụt đi.

Còn lại hai người...

Cô vừa lau vết thương trên mặt cậu thanh niên,thoáng ngỡ ngàng.

\*cậu ta đẹp trai thật đấy, không biết lúc cười,trông cậu ta sẽ như thế nào nhỉ?\*

Cô nhìn cậu ta,trông rất còn trẻ. \*Xem ra vẫn còn là học sinh,mình chưa từng gặp bao giờ\*. Đó là một khuôn mặt hoàn hảo,không một vết sẹo,làn da trắng như da em bé,long mày sắc,sống mũi cao, đôi môi phớt nhẹ hồng,mái tóc màu nâu hạt dẻ, để mái xiên,trông rất nam tính.cô cũng không để ý rằng anh cũng đang nhìn cô.

\*khăn tay dành cho con gái\*- cậu ta nghĩ thầm\*từng nhìn thấy\*

Bạn đang đọc truyện *Anh Ạ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6

*Chương 6:*

-Nè, anh oi...anh oi...-cậu bé chạy đi mua thuốc về lay mạnh cô khiến cô phải giật mình.

-Àk...àk... hà.-cô ngồi gãi đầu cười như ngốc.

cậu bé bụm miệng cười rồi nói:

-Em mua thuốc về rồi này.

Bây giờ cô mới choàng tỉnh vội nói:

-Àk...ừk...em đưa đây để anh băng cho-nói rồi cô lấy bông băng rồi băng lại cho cậu thanh niên.

thích...thích...thích...

\*oái,sao tim mình đập mạnh vậy nè,mình băng đây cho anh hai rồi, có sao đâu. chắc là do hấn đẹp trai thôi mà\*

- àk anh oi,anh tên gì ăk.- cậu bé nhìn cậu thanh niên và nói

- Hạo Phong-cậu ta lạnh lùng đáp

- Ồ,tên anh hay thế.- cậu bé reo lên

-\*mình nghe cái tên này quen quen\*-cô nghĩ thầm

- Thê còn anh,anh tên là gì vậy?-cậu bé quay sang hỏi cô

-Àk...anh tên là Minh Khang...hì hì...-cô cười cười gãi gãi đầu

Cậu bé trầm trồ:

-Woa...tên của anh cũng hay,tên hai anh sao mà hay quá vậy

\*tên nghe quen quen\*-cậu nghĩ thầm

Cô ngượng ngịu:

-thế em tên gì?

Cậu bé hồn nhiên đáp:

-Dạ...tên em là Minh Trí ăk

Cô nói chuyện một hồi với cậu bé thật vui vẻ. Đến khi cả hai nói chuyện đến khăn cô thì cậu thanh niên kia đã đi mất hút từ bao giờ.trò chuyện được một hồi cô mới nhìn đồng hồ thấy h đã khá trễ.cuối cùng cô nói lời tạm biệt.

-thôi, anh phải về đây, chào em. Chào cậu.- cô cười rồi bước đi

Bạn đang đọc truyện *Anh Ạ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 7

Chương 7:

\*\*\*

Đến ngày khai trường...

Tại trường Pa sandow.

-Sao bây giờ bà mới tới hả Minh Anh-Hà My chạy lại chỗ Minh Anh trách móc.

-Àk, do sang nay dậy hơi muộn nên tui đến muộn thôi-Minh Anh cười đẹp dã man. Hôm nay cô diện một bộ đồ đi học trông cực kì cute luôn. Chiếc áo trắng có viền kẻ hồng, váy đi học cũng màu hồng nhẹ. Cô đi một đôi giày búp bê hồng. Gương mặt trắng hồng, đôi môi không tô son nhưng vẫn phớt hồng, mái tóc dài ngang vai để thả xuống buộc một nún tóc nhỏ có gắn chiếc nơ màu hồng. Trông cô như một nàng công chúa màu hồng vậy. Trông cô đáng yêu đến nhường nào!

Hà My nhăn mặt rồi lại cười vui vẻ:

-Không biết hai tui mình có học chung lớp không nhỉ? Tui chỉ mong học chung vs bà thôi. Năm ngoái đã thất vọng lắm rồi.

-ừm, mong là thế.-Minh Anh cũng cười

^hôm nay là ngày khai trường của trường Pa sandow. Pa sandow là một trường chuyên, với số lượng học sinh giỏi rất cao. Trường chia thành ba cấp: giỏi, kém, giỏi và xuất sắc. mỗi cấp được chia thành các lớp khác nhau.^

Đến giờ khai giảng, MC của nhà trường giới thiệu:

-hôm nay là ngày chỉ có một trong năm, các bạn học sinh ai cũng mong đến ngày này, và tôi cũng vậy...

Mc của trường-tức là thầy nghiêm, tuyên thệ một hồi lâu rồi kết thúc bài phát biểu của mình:

-hôm nay, đến vs trường ta, có một vị khách rất quan trọng mà từ trước đến nay chưa từng đến trường ta, đó là ông Kim, chủ tịch tập đoàn sandow, ông là nhà đầu tư rất lớn cho trường ta từ trước đến giờ.

Thầy Nghiêm vừa dứt câu, cả học sinh trong trường cùng bàn tán với nhau :

-trước đây, chủ tịch Kim chưa bao giờ tham gia buổi khai trường lần nào, lần này chắc chắn là có nguyên do.-hs1

-ừm, hình như con trai của ông ta mà từ nước ngoài về sẽ học trường này thì phải-hs2

-tôi cá chắc anh ta là một người xấu goác nên mới học trường mình chứ cậu ta chả về nước học làm gì cho mệt.-hs3

-đúng vậy, chắc do không thể hòa nhập vs mọi người vì anh ta xấu xí và thô lỗ.-hs1

Minh Anh và Hà My vừa nghe hết mọi chuyện. Minh Anh nói:

-hình như bọn họ mà về con trai chủ tịch thì phải.

-anh ta xấu lắm sao?- Hà My thắc mắc

thôi kệ họ chúng ta đi nhận lớp thôi-cả hai cùng ns rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 8

Chương 8:

-ôi, Minh Anh àk, giống như một giấc mơ vậy,tui được học cùng lớp vs bà rồi- Hà My mừng quỳnh reo lên.

-ừk, chúng ta được vào lớp xuất sắc- Minh Anh cũng cười vui.

-ủa,Minh Anh àk, hình như có ai đứng vị trí đầu tiên kia, bà đứng thứ hai đó.-Hà My nhìn bảng điểm thật kỹ rồi ns vs Minh Anh

\*không thể nào,mình cày ngày cày đêm mà điểm trung bình chỉ được 9,5 , không thể nào có người hơn mình được\*- cô nghĩ thầm

Nói rồi cô nhìn lên bảng điểm và há mồm vì sock, người đứng đầu tên là Trần Hạo Phong, điểm phẩy những 9,6 .

\*có nhầm không vậy, mình có hoa mắt không,tên này hơn mình chỉ có 0,1 sao,thật không thể nào có điều trùng hợp hơn như thế này. Không thể tha thứ được, mình đã tự hứa, điểm tên nào dám hơn mình, mình sẽ trả thù. Mà nghe tên này quen quen\*

- Ák, Minh Anh àk, đây hình như là con trai chủ tịch đó.- Hà My vừa nghe ngóng được về tâu.- Nghe ns anh ta rất xấu đó,học giỏi mà như vậy thì tiếc nhỉ

- ha ha,bà còn ns nữa, tui đang tức gần chết đây, bị tên đó qua mặt-Minh Anh sôi máu

- Hạo Phong hơn chúng ta một tuổi đó-Hà My ns

- Hơn chác gì, điểm đứng đầu trường chác anh ta vui lắm-cô cười

\*\*\*

Bé gái đang xem cậu bé ms 10t đang làm việc trên máy tính

-Anh \*\*\*\*\* oi, anh thích mẫu người như thế nào, người học giỏi mà đẹp trai như anh thì người yêu của anh chắc sẽ giống anh nhỉ?

Cậu bé gật nhẹ:

-anh thích người học giỏi, ngoan ngoãn,nghe lời anh,thích anh,..

-anh sao đòi hỏi cao thế sao người ta chịu nổi!- cô nhăn mặt

-Vì thế sau này em phải cố gắng thực hiện thì ms xứng làm vk anh, biết không?-cậu cười

Em biết rồi- cô bực nhưng vẫn cười vs cậu

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9

*Chương 9:*

\*Đã mấy hôm rồi, kể từ khi vụ việc tình cờ đó, đêm nào mình cũng gặp ác mộng sao ý, đến khi tỉnh dậy lại quên hết mọi thứ,mong hôm nay sẽ có một giấc ngủ ngon\*-Minh Anh tự nhủ thầm sau khi tắm rửa xong. Vừa nhắm mắt lại, mọi thứ lại trở về như hôm qua,trở về vs vạch xuất phát của nó.

Đó là một căn nhà hoang lạnh lẽo, đầy rẫy những cạm bẫy nguy hiểm và hơn thế,có một cô bé tội nghiệp ngồi co ro một góc tường. Xung quanh cô chỉ là một màu đen âm đạm, bong tối đang nuốt đi thân hình nhỏ bé của cô. Người cô toàn những vết thương do roi đánh mà thành. Nhưng hơn cả, ...cô không khóc, không rên la. Trong thâm tâm của cô chỉ có một câu:"ba mẹ, anh hai, anh Phong nhất định sẽ đến đón mình, nhất định vậy.

Thế rồi cô lại mơ mình đang ở trong một căn phòng toàn màu trắng toát,xung quanh cô còn có ba mẹ, anh hai, cô giúp việc, gì của cô,nhưng...thiếu 1 người,1 người luôn lo lắng cho cô thì nay lại không thấy,anh ấy đã hứa vs cô sẽ mãi mãi bên cô cơ mà.

-Ba mẹ, anh Phong của con đâu.Sao con lại không thấy anh ấy.- cô nhìn ba mẹ bằng ánh mắt thành khẩn.

-Anh Phong đi rồi,anh ấy không về vs con đâu. Anh ấy chết rồi.-bố cô nhắm mắt ns vs cô

Cô như không tin vào tai mình, cô không tin,cô hét lên:

-Ba lừa con,anh Phong chưa chết, ba lừa con. Con ghét ba.

Cô vừa dứt lời thì xung quanh mình chỉ còn lại một màu trắng...

Bạn đang đọc truyện *Anh Ạ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 10

*Chương 10:*

Một ngày ms lại đến vs cô...

Sáng hôm sau cô thức dậy trong tình trạng mất ngủ, vì ngày nào cô cũng gặp ác mộng mỗi khi nhắm mắt lại và sang hôm sau dậy không còn nhớ gì nữa. cô làm vsen xong thì thay đồ xuống ăn cơm. Vừa mở cửa bước xuống nhà thì cô đã nghe một mùi thơm của thức ăn. cô phải bật cười khanh khách:

-Gi ắc, con vẫn khoái khẩu mấy món gì làm hơn ngoài nhà hàng đó. Món gì làm ngon đã mạn luôn.

Gi Minh Anh vừa thấy cô đã cười tươi và nói:

-Gi ở vs con 8 năm rồi mà không biết tính con sao, vs lại, món ăn của gi chắc vẫn còn như ngày xưa.

-Dạ, con biết gì vẫn chưa lụi nghề, phải không nào?-cô cười đùa rồi chạy lại ôm gi Tư, rồi ngồi xuống bàn thưởng thức từng món

-Con nhỏ này!- gi dúm tay vào đầu cô, ra vẻ bực dọc

-Thôi mà gi. Mà thôi, giờ con đi học đây, trưa về gi nhớ nấu ăn thật ngon cho con ăn nha.- cô nũng nịu

-Được rồi, con đi học đi kéo muộn đó- gi giục

-Con đi nha gi- cô lấy xe đạp ra và cười

Ừk, con đi nhá, nhớ cẩn thận đó- gi gọi vs theo

Bạn đang đọc truyện *Anh Ạ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11

*Chương 11:*

“nếu một lần nữa được gặp lại anh, em không biết mình sẽ vui tới mức nào. Nhưng... kí ức của em về anh... đã mất đi lúc nào em không biết”

Minh Anh lái chiếc xe đạp bon bon đến trường, đây cũng là thói quen của cô vì mỗi khi đi đâu, chiếc xe đạp này cũng là bạn đồng hành của cô suốt 8 năm. Trông nó vẫn còn ms vì cô hay lau chùi và bảo quản nó vì đó là món quà cuối cùng mà ba mẹ tặng cho cô khi cô tròn 9 tuổi. Còn những kỉ niệm lúc nhỏ thì cô chẳng nhớ được gì.

Đang lái xe đến đường quẹo thì cô đâm sọt qua một chiếc xe ô tô đen khá hiếm, hình như là hàng ngoại, không biết vì sao thế nào mà cô ngã nhào ra đường.

-Ai...da...sắp vào học lại gặp chuyện xui xẻo thế này-cô nhăn mặt

-Ai đi đường kiểu gì mà lạ vậy?- người trong ô tô bước ra

\*đã đâm người khác không xin lỗi thì thôi còn chửi nữa chứ, ns một câu mất màu thật\*- Minh Anh nghĩ

Người trong ô tô là một cậu thanh niên, cậu ta có khuôn mặt ko giống người cho lắm (khuôn mặt bầm trợn, mắt như éch lòn) nên cách ns chuyện cũng khó nghe. Bước đến chỗ cô, đỡ cô dậy:

-Cô không sao chứ?-người đó hỏi

Minh Anh ngẩng đầu lên định chửi hần một tăng xích xông thì chợt thấy một bóng người ngồi trong xe, nhìn trông như một người con trai

\*thôi, đằng nào cũng sắp vào học rồi, cho qua chuyện đi\*-Minh Anh nghĩ thầm

- Cô không sao chứ?- Anh ta hỏi lại lần nữa

Cô nhìn vào bong người ngồi trong xe, hình như cũng đang nhìn cô, nhưng sao cô lại không thể nhìn rõ mặt người đó.

- tôi không sao.- Minh Anh ns rồi liền lấy xe đạp rồi phóng nhanh như bay trước sự ngỡ ngàng của anh ta

Người ngồi trong xe khẽ nhàu mày

bỗng có chuông điện thoại reo lên, người đó nghe máy:

-Chuyện gì vậy,chú?

người bên đầu dây ns:

-...

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 12

*Chương 12:*

Minh Anh phi hết tốc lực như xe đạp có gắn động cơ, cô vừa đi vừa nghĩ:

\*mấy loại đàn ông như anh ta mình không nên đụng vào, có ngày bị đánh cho ngày không toàn thân cũng nên\*

Minh Anh đến trường thì may là kịp giờ vào lớp,cô vừa bước vào cửa đã nghe tiếng bàn tán xôn xao. Cô bước đến chỗ bàn cuối và ngồi xuống, cô bạn Hà My ngồi trước bàn cô cũng buồn chuyện không ít. Số là từ trước đến nay cô chỉ thích ngồi một mình ở bàn cuối, vì dẫu mình có làm việc riêng cũng không ai để ý( khôn gồm ha^\_^)

-Hà My nè, lớp có chuyện gì mà bàn tán xôn xao ghê vậy.-Minh Anh kéo Hà My lại hỏi

Hà My bị Minh Anh kéo như vậy thì tức lắm, nhưng sau đó liền tươi cười ns:

-Lớp mình đang có vụ cá cược đó, àk không.Phải là cả trường ns đúng.

Minh Anh ngạc nhiên:

-Cá cược kiểu gì mà cả trường cá luôn vậy.

Hà My giải thích:

-Àk, hôm nay, con của chủ tịch tập đoàn sandow vào trường học đấy. Cả trường đang cá là anh ta đẹp trai hay xấu đó mà.

-trời oi, thế mà tui cứ tưởng có gì to tát lắm chứ, nhá ra chỉ là chuyện này.- Minh Anh buồn chán.

-thế bà cho là anh ta đẹp trai hay xấu trai- Hà My hỏi.

-chắc anh ta...bình thường-mình anh suy nghĩ hồi lâu rồi ns.

-Thôi, tui ns vs bà cũng như không, đi hỏi người ta sướng hơn- hà my ns tiếp tục quay ra buồn chuyện vs mấy bạn nữ.

Lát sau, cả lớp như nín thở khi thấy một chiếc xe ô tô lái trực tiếp vào sân trường...



## Chương 13

Chương 13:

Một chiếc xe ô tô lái trực tiếp vào sân trường.

bước xuống là một cậu thanh niên nhìn mặt chẳng ra đâu là đâu cả, tóc tai bù xù, mặt đen như người Châu Phi, đã thế còn bám lỗ tai. Khuôn mặt xéch, đôi mắt ếch

cả lớp thoát khỏi sự im ắng lạ thường, không chỉ riêng gì lớp Minh anh mà cả trường cũng bàn tán xôn xao. Hà my ns:

-đấy, thấy chưa, tớ đã ns vs các cậu rồi, tớ đã ns con của chủ tịch rất xấu trai mà.

-Tui nhớ là bà làm gì có ns câu đó, bà ns cậu ta đẹp trai mà- Minh anh ns xen vào.

\*người hồi nãy lái xe tong mình đây mà, nhá ra đây là người có điểm số cao hơn mình. đến nước này thì nguoi chết rồi, tên Hạo Phong đáng ghét\*-cô đang nghĩ thầm thì...

Người mà mọi người vừa bàn tán xôn xao được gán cho là con của chủ tịch ns một cách cung kính với người ngồi trong xe:

-cậu chủ, đã đến ns rồi ăk!

vừa dứt câu, một cậu con trai từ trong xe bước ra, một cách thật lạnh lùng. Đó là một khuôn mặt hoàn hảo, không một vết sẹo, làn da trắng như da em bé, long mày sắc, sống mũi cao, đôi môi phớt nhẹ hồng, mái tóc màu nâu hạt dẻ, để mái xiên, trông rất nam tính. Vừa bước xuống xe cô đã bắt gặp ánh mắt anh ta nhìn cô chằm chằm

bây giờ thì Minh Anh nhớ rồi...

\*\*\*- ăk anh ơi, anh tên gì ăk.- cậu bé nhìn cậu thanh niên và nói

- Hạo Phong-cậu ta lạnh lùng đáp

- Ô, tên anh hay thế.- cậu bé reo lên...

- Anh tên là Minh Khang\*\*\*

\*cậu ta...cậu ta là Hạo Phong, kẻ địch của mình sao! chết mình rồi\*- cô nghĩ mà mắt xanh như tàu lá chuối. nghĩ đến cảnh Hạo Phong đánh bọn đầu gấu rất đã man.

## Chương 14

Chương 14:

Cô đang run sợ thì nghe tiếng hét dữ dội của đám nữ sinh

-Anh Hạo Phong đẹp trai đã man- hs1

-Anh Hạo Phong, em yêu anh-hs2

-I love you forever, Hạo Phong, chụt chụt.-hs3

-...

Minh Anh nghe thấy thì muốn mửa, quay sang con bạn Hà my thì thấy mắt cô bạn hình trái tim, hai tay đan lại như cầu nguyện, vừa ns:

-Anh Hạo Phong đẹp trai thật đó!

Minh Anh lắc đầu thờ dãi ngao ngán

\*con nhỏ này, vừa nãy còn ns con của chủ tịch rất xấu trai, vậy mà bây giờ như vậy đó\*

Mấy đám học sinh nữ đang vây quanh Hạo Phong cho dù bây giờ không phải giờ ra chơi, mặc cho giáo viên chủ nhiệm có gào thét đến cỡ nào cũng không ngăn cản được quân đội vệ tinh hung hậu kia được. Mặc cho bao nhiêu tiếng hò hét của đám con gái kia, Hạo Phong chỉ để ý duy nhất một người, đó là Minh Anh.

\*Sắc mặt đỏ...khuôn mặt đỏ...\*

hiệu trưởng ra tận nơi đón anh như một người khách quý, bắt tay cậu và cười:

-trường Pa sandow rất vui khi có một người tài như cậu

-Mong được giúp đỡ- cậu vẫn giữ nguyên mặt lạnh

Cậu vừa ngoảnh về phía Minh Anh thì thấy cô đang đi vào lớp 11a1. cậu quay sang ns vs hiệu trưởng:

- 11a

hiệu trưởng cau mày:

-năm nay cậu học lớp 12 mà, sao lại học lớp 11a được chứ?

-Không được- cậu làm bộ mặt lạnh hơn khi này khiến hiệu trưởng lạnh sống lưng.

-được rồi, cậu sẽ học lớp 11a-hiệu trưởng toát mồ hôi hột lấy khăn ra lau trán

\*cậu ta mà nổi giận thì coi như mất chức hiệu trưởng, ngay cả ba cậu ta còn không dám ns. Haiz, cũng phải, cả tập đoàn sandow một mình cậu ta nắm giữ mà, bố cậu ta là chủ tịch chỉ là cái vỏ\*

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 15

*Chương 15:*

“định mệnh đã cho em gặp lại anh nhưng... em lại xem anh như người xa lạ”

Hạo Phong bước về phòng học lớp 11a, lúc đó Minh Anh đang ngồi học lại bài hôm trước. thầy chủ nhiệm bước vào lớp, mặt hình sự:

-hôm nay, lớp ta có một bạn học sinh mới. Quay sang người con trai kia, về mặt lúc trước lập tức biến đổi, trở nên vui vẻ, hòa nhã:

-em vào đi, rồi giới thiệu về mình.

-Trần Hạo Phong.-Hạo Phong ns vs giọng lạnh toát khiến nam sinh trong lớp ai cũng sợ đến mức chảy cả mồ hôi trừ cậu lớp trưởng. còn mấy bạn nữ sinh thì chết mê chết mệt vs vẻ đẹp của Hạo Phong đến nỗi có người còn lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Thầy giáo tiếp tục ns:

-Em có thể tùy ý chọn chỗ cho riêng mình.

Hạo Phong nhìn quanh lớp một lượt rồi dừng cặp mắt ngay chỗ Minh Anh. Minh Anh sa sầm mặt mày

\*không lẽ tên Hạo Phong này biết mình giả trai lừa hắn nên báo thù\*

Hạo Phong không chút đắn đo, đi về phía cuối lớp. Hạo Phong ngồi xuống bàn của Minh Anh, nói cho cô đủ nghe:

-Mong được giúp đỡ.

Minh anh nghe giọng Hạo Phong, rõ nỗi gai góc\*mong được giúp đỡ hay ns vs hàm ý trả thù mình\*

Thế là buổi học đầu tiên của Minh Anh trôi qua một cách nặng nề vs...một con quỷ Hạo Phong

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 16

*Chương 16:*

Quá khứ\*\*\*

Một cặp vợ chồng trẻ đang ns chuyện vs một cậu bé trong một căn biệt thự rộng lớn...

-Sao? Minh Anh mất rồi sao?cô chú đừng hùa vào nhau để lừa cháu, cháu sẽ không tin đâu!- cậu bé tức giận

-Cô nói thật đấy, hôm nó bị bắt cóc, có người gửi thư ns là nếu không có tiền sẽ giết con gái cô chú, cô chú đưa tiền đến thì đã quá muộn...- người vk khóc rống lên

-Khi cô chú đến thì căn nhà hoang đó bị cháy,người ta dập lửa rồi phát hiện những thứ này- người ck kể, ánh mắt đau buồn phảng phất trên khuôn mặt,lấy ra một hộp đựng đồ.

Cậu bé mở ra và đập vào mắt là một bộ váy màu hồng bị cháy xém,còn có cả đôi giày mà cô bé mang theo khi bị nạn. cậu nhăn mặt và cố kìm nén để giọt nước mắt chảy vào tim

-được rồi,cô chú hãy về đi, còn những vật này, cháu sẽ giữ.- cậu bé ns

-vậy cô chú về đây.-người ck dịu vk ra về.

khi hai vợ ck nhà kia về, cậu bé tức giận đập bàn:

-Minh Anh àk, em yên tâm, anh sẽ trả thù giúp em\*\*\*

Hiện tại...

Trong một ngôi biệt thự rộng lớn, một người con trai đang đứng trong thư phòng, xem lại những bức ảnh ngày xưa, một cậu bé tầm 10t đang ngồi làm việc bị một cô bé tầm 9t chụp ảnh,dưới bức ảnh đề tên:vk tương lai chụp ảnh cho ck tương lai,kèm theo hình mặt cười. Ở bức ảnh khác lại có một cô bé đang nhìn về ống kính cười để lộ hai má núng đỏ.

-Minh Anh àk, ck tương lai đang nhớ em lắm đấy.

Tiếng chuông điện thoại reo lên cắt ngang dòng suy nghĩ...

-Cậu Hạo Phong, tôi đã điều tra ra rồi àk.- đầu dây bên kia báo cáo.

-Nói đi- người con trai lạnh lùng trả lời

-Dạ,em nghe quản gia của ông Khôi ns là khoảng 8 năm trước, ông Khôi và vk bà ấy có về Việt Nam một thời gian trước khi ông gặp cậu ns cô Minh Anh đã mất.-anh ta ns

-Còn bên Việt Nam thì sao?- cậu thanh niên hỏi

-dạ, hình như ở đó mới có một số bé gái nhập cảnh mơ hồ không có thủ tục hợp pháp. mà hiện giờ vẫn ở Việt Nam,có một người tên Minh Anh.

-được rồi, đặt cho tôi một vé máy bay qua Việt Nam.-ns rồi cậu thanh niên cúp máy.

\*cho dù là một tia hi vọng mong manh nhưng anh sẽ kiếm bằng được và đưa em trở về bên anh, vk ngốc àk!\*

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 17

Chương 17:

Sáng sớm hôm sau, Minh Anh ngủ dậy khá muộn. Một phần là vì hk bài, một phần là do ác mộng đã kéo sâu vào giấc mơ cô nên mỗi sáng sớm khi thức dậy, cô đều mệt mỏi và nhức đầu. làm vệ sinh cá nhân xong, cô thay bộ quần áo đi hk. xuống nhà cô đã ngửi thấy mấy món ăn mà gì cô chuẩn bị.

- Di àk, hôm nay có món mới hay sao mà thơm v?

Di Trần đang trong tâm trạng hoang mang nghe thấy tiếng cô thì giật mình trở về với hiện tại. Vẫn vui vẻ như ngày nào:

- Ủ. Hôm nay gi nấu thêm món cho con ăn bồi bổ đó mà. món gà hầm gì nấu từ sang đó.

Hai từ gà hầm như kích thích đến trí não cô. Khởi động phần kí ức chưa thông

\*tại một biệt thự lớn. hoa hồng nở rộ đến choáng ngợp. Bên trong căn biệt thự đó, một gia đình đang đầm ấm vui vẻ ăn sang

- Minh Anh àk. cháu ăn nhiều một chút, cơ thể suy yếu của cháu mới khá lên đk.

- Đúng đó, ăn cho nhiều vào nhé, bé cưng.- một cậu bé gương mặt đẹp lạ thường đang cưng chiều một cô bé. gấp thật nhiều món ăn vào chén cô bé.

- rồi, em biết rồi mà.- cô bé mỉm cười hồn nhiên

- Em ăn món gà hầm này đi. ngon lắm đó. em phải ăn thật nhiều vì hôm nay anh sẽ đưa em đi chơi công viên.- cậu bé mỉm cười, một nụ cười hiếm thấy.

Cô bé nghe đến hai chữ công viên, mắt sang rực:

- vậy em sẽ ăn thật nhiều.- vừa dứt lời cô bé liền cầm bát lên ăn lấy ăn để.

Không khí ấm cúng đang bao trùm cả khu biệt thự\*

Từng dòng kí ức trở về trong cô. đột nhiên cô cảm thấy nhức đầu, sau đó từng hồi đau đớn trong tim chợt tuôn trào ra. Đau đớn lắm. . .

Di trần cảm thấy sắc mặt của Minh Anh không được ổn cho lắm, lo lắng hỏi:

- Minh Anh, con sao vậy?

Minh Anh như thoát khỏi cơn mê, quay sang nói với gi:

- Gi, con không sao. mà sắp muộn học rồi. con đi luôn đây. có gi lên trường con ăn tạm bánh mì lót dạ.

Không kịp đợi gì Trần hỏi han, cô đã lao như bay ra khỏi nhà.

Khi cô vừa đi, di Trần lo lắng điện vào một dãy số, đầu dây bên kia nghe máy:

- Alô, có chuyện gì không vậy?

Di Trần lo lắng vội nói:

- Sáng nay tôi thấy sắc mặt Minh Anh tái nhợt lắm!

Vừa nhắc đến chữ Minh Anh, như đụng vào một chỗ nào đó trong thần kinh, đầu dây bên kia nghe có vẻ dồn dập:

- Minh Anh làm sao, đã xảy ra chuyện gì?

Gi Trần kể lại:

- Sáng nay tôi nấu ăn cho Minh Anh, lúc đầu con bé có vui vẻ lắm nhưng sau khi tôi nhắc đến món gà hầm, con bé liền thay đổi sắc mặt

- Tôi hiểu rồi. Sau này đừng để con bé nhìn thấy gà hầm là được rồi.

Sau khi cúp máy, người bên đầu dây bên kia thở dài:

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18

Chương 18:

Sau khi cúp máy, người bên đầu dây bên kia thở dài:

-Xem ra con bé vẫn chưa thể tháo bỏ cái quá khứ đau buồn ấy

Nói rồi, người đó quay sang người ngồi bên cạnh nãy giờ, giọng dịu dàng, hiền từ:

-Minh Khang à, con hãy giải quyết chuyện của công ty nhanh nhất có thể, bay về Việt Nam một chuyến. Em con sẽ rất mong con đấy.

\*\*\*

Cùng lúc đó...trên đường đi học...

Minh Anh đang lái xe băng băng đến trường, đi ngang qua một cửa hàng bán hoa. Cô nhìn thấy dáng ai đó cao lớn, tuấn tú đang bước ra ngoài chiếc ô tô đen. Sự hiếu kỳ trong lòng cô đột nhiên bộc phát tột độ. cô dừng lại bên lề đường, ngóng nhìn vào cửa hàng hoa. kia rồi...bóng dáng đó đi ra khỏi cửa hàng hoa, trên tay là một bó hoa Hồng Nhung rất đẹp, có thể xem đó là bó hoa đắt nhất trong cửa hàng này, chỉ cần nhìn vào giấy gói hoa đã đủ biết độ sang trọng của nó.

\*Hạo Phong sao, anh ta tặng hoa cho ai vậy nhỉ, theo mình biết thì anh ta không có người yêu. hôm nay là ngày đặc biệt gì chẳng?\*

đột nhiên tim cô cảm thấy quặn thắt, đau đớn, nhói lên ở tim. Ngày 22-7, ngày mà cô trở về Việt Nam, tới nay đã tròn 7 năm rồi. 7 năm sống mà không được ở bên gia đình, cô sống trong sự cô đơn và lạnh lẽo. Cũng may luôn có gì Trần ở cạnh chăm sóc nên cô cũng sớm dần quen được. Nhưng cô cảm giác không chỉ thế mà cô còn có cảm giác như mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, phải nói là rất quan trọng trong cuộc đời của cô, nhưng cô lại không biết đó là thứ gì. Một hồi lâu sau khi cô bình tĩnh khỏi cơn đau, cô đã thấy bóng dáng cao lớn ấy đã ngồi sẵn trong xe ô tô và bắt đầu khởi động.

Bây giờ, trong đầu Minh Anh chỉ nghĩ đến việc đuổi theo bóng dáng đó, mà chính cô cũng không hiểu vì sao mình lại làm như vậy. Chiếc xe ô tô dần lăn bánh men theo con đường ít người lui tới, vì ở đây là nghĩa trang. Không khí vắng vẻ, hoang vu. Cây cối khá nhiều, chủ yếu là cây tầm gai. Bóng dáng cao lớn đó đi qua một dãy mộ, nắng buổi sớm dọi vào khuôn mặt tuấn tú càng làm cho Hạo Phong thêm phần quyến rũ. Minh Anh đi theo sau Hạo Phong mà lòng cứ dồn dập không yên, cô chậm rãi len lỏi qua từng bụi tầm gai. Gai đâm vào da thịt cô, chảy máu...Anh bỗng dừng lại trước một khu mộ cũ. Ngôi mộ này hình như có rất ít người chăm sóc nên rêu phong bám đầy trên bia mộ. Cô đứng nấp ở một bụi cây gần đó, nhìn về phía ngôi mộ kia. Đập vào mắt cô, người trên bia mộ tên là Nguyễn Minh Anh. Cô giật mình...

\*trời ơi, mình cũng tên là Nguyễn Minh Anh. Đứa bé kia...sao trông quen quá...\*

Một cô bé con nhìn rất dễ thương, hệt như một thiên thần vậy. Khi cô bé cười để lộ hai má núm đồng tiền rất duyên. Hạo Phong đến bên ngôi mộ, đặt bó hoa hồng nhung xuống. Ánh mắt anh thoáng một chút buồn, lộ chút vẻ đau thương nhưng gương mặt vẫn lạnh không một cảm xúc, người anh tỏa ra khí hàn băng giá khiến ai nhìn vào cũng không khỏi rét run.

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19

Chương 19:

-Đã rất lâu rồi anh không đến thăm em, cũng vì anh không thể chấp nhận được sự thật này. Cũng 8 năm rồi nhỉ? Đạo này em có khỏe không?

Một cơn gió nhẹ thoảng qua anh, mang theo mùi hương cỏ nơi nghĩa trang, chỉ có tiếng hoa cỏ lá, tiếng chim hót, nhưng không một tiếng trả lời.

-Anh biết anh rất có lỗi khi không đến. Anh cũng không giữ đúng lời hứa của mình phải không em?Minh Anh- anh nói bằng giọng tha thiết,tiếc nuối,không giống như anh thường ngày,lạnh lùng,tàn nhẫn.

Anh đi đến gần ngôi mộ, ngày một gần,gần hơn,gần hơn nữa,quỳ xuống và... hôn lên ngôi mộ như đang hôn lên trán một người con gái mình yêu thương.

-Anh nhất định sẽ trả thù giúp em,Minh Anh,hãy chờ anh!

Nói rồi cậu đứng lên và bước đi, để lại một người đang ngồi trong bụi cây...Minh Anh nhủ thầm:

-Vừa rồi anh ta nói gì với bìa mộ kia nhỉ,nghe như trả thù rồi chờ ai gì đó...còn cả người tên Minh Anh,người tên giống mình kia nữa.

Vừa nói Minh Anh vừa nhìn đồng hồ và hét lên:

-Ôi trời đất ơi...trễ học mất thôi...7h15'mất rồi.-nói rồi Minh Anh lao đến trường với tốc độ bàn thờ,không thể kiểm soát.

Đứng trước cánh cổng trường đã khóa kia,Lòng cô nặng trĩu"Học sinh gương mẫu Minh Anh,suốt 8 năm xuất sắc lại đi học trễ,lí do đơn giản đến nỗi không thể đơn giản hơn là đi học trễ do ngủ dậy muộn.". Cô càng nghĩ lại càng thấy tức.Suy cho cùng cũng tại tên Hạo Phong chết tiệt kia.

Cô đứng xe trước cổng trường được một lúc, không biết làm cách nào để vào được,tính trèo tường vượt rào thì nhận thấy có một chiếc ô tô đen đang đi về phía mình.Không sai, đó chính là ô tô mà Hạo Phong thường đi, đó chính là một chiếc ô tô khá đặc biệt.Màu đen của ô tô thì không có gì nổi bật rồi,nổi bật của nó là hoa văn trên chiếc ô tô rất tinh xảo,rõ nét,thể hiện đến từng chi tiết nhỏ trên các động cơ.Minh Anh nhìn thấy chiếc ô tô đó đến gần, đến gần và dừng lại trước cổng trường.Bóng dáng cao lớn của Hạo Phong Bước đi chậm trễ,toát ra khí khái cao sang,khuôn mặt lạnh như tảng băng trời.hầu cận của anh đi đến cổng trường,nói nhỏ vào tai ông bảo vệ,chưa đến một giây,cánh cổng trường lập tức mở to ra.Bóng dáng cao lớn của anh nhìn cô lướt qua một lượt rồi bước đi chậm trễ bước đi,vẫn hờ hững như vậy.Khi anh đã vào đến sân trường,cô cũng bước theo sau,chưa bước nổi một bước thì cô bị chặn lại bởi ông bảo vệ.

-Bác ơi,bác đứng chắn đây sao con vào trường được.Bác đứng xích qua bên kia một xíu đi.-Minh Anh nói ra vẻ vội lắm

Ông bảo vệ nhìn cô rồi phán một câu xanh rờn:

-Cô không được vào.

Minh Anh ngạc nhiên thốt lên:

-Sao khi này có người vẫn vào đó bác?

-Khi này là khi này,bây giờ là bây giờ,cậu ta là con của chủ trường này,tôi thà phá lệ còn hơn là bị mất việc.

Minh Anh nhìn với theo bóng dáng cao lớn đó,hét lên:

-Này,tên kia,có giúp tôi không thì bảo!

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 20

Chương 20

Hạo Phong quay đầu lại,nhìn thấy cô,nhưng trong phút anh lại bước đi tiếp,bỏ mặc cô. Đến chỗ gốc cây nào đó,cậu lôi điện thoại cảm ứng mới nhất hiện nay ra,gọi vào một dãy số nào đó.Trong khi cô đang vật lộn với ông bảo vệ thì vệ sĩ của Hạo Phong bước tới,nói với ông bảo vệ:

-Để cô ấy vào!

Minh Anh vui vẻ như mở cờ trong bụng sau khi ông bảo vệ cho vào,cô cất xe đạp rồi phóng như bay vào lớp.Trong lớp,cô giáo đang ngồi giảng bài,hạo Phong cũng đã ngồi sẵn ở vị trí bàn cuối.Minh Anh làm gương mặt ỉu xiu đáng thương nói với cô giáo:

-Thưa cô...emm...vào lớppp...được khôngg...ạ!

Cô giáo dừng ngay bài giảng trên lớp,quay ra phía cửa,ngạc nhiên thốt lên:

-Minh Anh àk,vào đi em...cô tưởng hôm nay nhà em có việc mới không đến chứ.

Minh Anh làm bộ ngoan hiền:

-dạ...nhà em có việc thật,nên em bảo bố mẹ quyết để em còn đi hk để theo kịp các bạn.Không ngờ em lại bị đến trễ.Cho em xin lỗi àk.

-không sao không sao,nhà em có việc mà em vẫn đi học chuyên cần là điều đáng khen.Thôi,em ngồi vào đi-cô giáo mỉm cười rồi quay sang cả lớp:

-Chúng ta tiếp tục bài học nhé. Đầu tiên nhắc lại cho cô về định lí...

Minh Anh ngồi xuống bàn,Bên cạnh là Hạo Phong đang làm việc say sưa với máy tính. Cô bắt chuyện trước:

-Nè.Cảm ơn anh vì đã giúp em.

... - Hạo Phong vẫn cầm cúi làm

-nhờ anh mà em thoát khỏi ông bảo vệ đó- cô mỉm cười bằng nụ cười tự nhiên nhất có thể

...

-Sao anh không nói chuyện với em-Minh Anh đang sôi máu

...

-Tôi cũng chả quan tâm anh làm gì cho mệt.

Nói rồi cô lẩn quay ra một hồi rồi ngủ luôn. Vì thường ngày cô lên lớp chủ yếu là để ngủ,vì hầu hết chương trình cấp 3 cô đã học qua trong hè,nên cô chỉ học thêm bài lúc đang ở nhà thôi.

...

Một tiếng trôi qua

Hạo Phong làm việc xong xuôi đầu vào đây định đánh một giấc thì phát hiện có một bàn tay đang nắm chặt cậu.Quay sang bên cạnh thì thấy Minh Anh ngủ say như chết,nước dãi chảy ra đầy cả miệng.Cậu định giựt tay ra thì giọng cô trong lúc ngủ nói thoang thoảng:

-Hạo...Phonggg...đừng đi...anh...Hạo...

Hạo Phong nghe mưng mưng được chữ Hạo nên tưởng cô bị thất tình nên thẳng tay dứt ra.Anh không nghĩ mình sẽ làm chỗ dựa cho một người con gái đang thất tình.Hạo Phong không thể ngờ rằng người mà cô gọi lúc đó lại chính là anh.Anh nhìn vào khuôn mặt cô lúc ngủ say,hệt như một thiên thần vậy.Làn da trắng hồng, đôi môi đỏ như đang tô son, đôi long mày thanh tú khẽ nhú chặt khi ngủ như gấp phải ác mộng, trên trán cô lất phất vài cọng tóc mái rủ xuống.

Vào giờ ra chơi...

-Ôi, Hạo Phong,thần tượng của em!...- hs1

-Anh Hạo Phong oi,anh là chàng hoàng tử trong giấc mơ của em- hs2

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 21

-Chương 21

-Àk.Anh Hạo Phong đẹp trai quá àk-hs3

Cả đám học sinh nữ, àk không,phải nói là hầu hết học sinh nữ trong trường hét ầm cả lên khi thấy Hạo Phong xuống căn teen.Cậu đến chỗ bàn vip trong căn teen,ngồi xuống.Ra lệnh cho cận vệ mang đồ ăn tối.Bên tai cậu bắt đầu gáy lên những lời bàn tán xôn xao:

-Hà,Anh Hạo Phong ngồi chỗ bàn vip kia.bàn đó từ trước đến nay Bảo Nam đều ngồi mà,nghe nói anh ấy cũng có địa vị lắm đấy.Trời,không biết Bảo Nam sẽ có phản ứng ra sao nữa?--hs1

-Đúng rồi đó,hai đối thủ ngang tài ngồi cạnh nhau,không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.--hs2

...

Mọi người đang xì xào bàn tán thì Minh Anh cùng Hà My từ lớp học đi xuống.Minh Anh mới ngủ dậy thì ngáp ngắn ngáp dài,còn Hà My thì nãy giờ nghe ngóng đã thu thập được không ít thông tin.

-Nè,nãy giờ bà có nghe được cái gì chưa?-Hà My lắc lắc người Minh Anh khi cô còn đang trong trạng thái buồn ngủ.

-Nghe được cái gì mà nghe,người ta đang buồn ngủ gần chết còn lòi xuống căn teen làm j kia chứ!

Hà My bắt đầu xụ mặt:

-Chả phải khi nãy bà nói chưa ăn sang do đi muộn sao?bây giờ ra chơi thì mk tranh thủ chút ít chứ!

Minh Anh nghe tới ăn mắt bắt đầu sáng woắc ra:

-Ủk,tạ làm vài tí đi nhì.

-ừkm.mà nãy giờ bà không nghe người ta đồn thổi gì àk?

Minh Anh cảm thấy tai như bị ù đi bởi tiếng hét của đám học sinh nữ khi xuống gần đến căn teen,ghé sát vào tai Hà My để đảm bảo con bạn có thể nghe thấy giọng mình,nói to:

-thì khi nãy tui chẳng bảo là nghe cái gì mà nghe àk!

Hà My lắc đầu bó tay .com với con bạn thân,nói một cách đầy vẻ kiêu ngạo như vẻ chỉ có mình là biết:

-Lúc mình đi nhận lớp,bà có để ý tới anh lớp trưởng lớp mình không?

Minh Anh lắc đầu:

-Không để ý cho lắm,bởi vì lúc đó tên Hạo Phong đã cướp đi toàn bộ sự chú ý của chúng ta rồi.

-Vậy thì tui nói cho bà nghe nè.Anh lớp trưởng đó chính là Hà Bảo Nam,nhà kinh doanh lớn oi là lớn,lớn bằng nhà anh Hạo Phong luôn.Lúc vào tui thấy anh ấy giống ai lắm.Nhưng mới đọc trên báo sang nay thì tui mới biết...anh ấy là một người nổi tiếng.Song chỉ có điều không đẹp trai bằng anh Hạo Phong thôi.-Hà My kể lể, đến câu cuối còn nhấn mạnh hai chữ Hạo Phong nữa chứ.

-Ồi dào,thế thì nói với tui làm gì cho tốn nước bọt, đi ăn thôi.

Hà My “ừkm”rồi nhưng vẫn cứ luyên thuyên:

-Bà thật có phúc khi ngồi cạnh anh ấy đấy...

...

Cô và Hà My đang đi tới bàn anh thì...căn teen được bao trùm bởi một sự im ắng đến rợn người.Bảo Nam đi về phía bàn ăn mà anh hay ngồi,cả căn teen như nín thở bởi sự xuất hiện của cậu.

-Đang có chuyện gì mà sao cả hội trường im re vậy trời.-Minh Anh vừa nghiền một đồng hồ ăn trước mặt,vừa nói

-Hình như Bảo Nam đến rồi thì phải.Anh ấy mà thấy cái bàn mà từ trước đến nay mình hay ngồi mà bị như vậy,chắc anh ấy tức lắm.-Hà My ăn từ từ và nói dè dặt(giả nai)

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 22

- Chương 22

- Có gì đâu mà phải tức. Bàn của chúng chứ đâu phải của riêng cậu ta. Nói rồi cô hát mặt về phía bàn Hạo Phong đang ngồi nhấm nháp li cà phê chờ xem kịch hay.

Về phía Bảo Nam Và Hạo Phong. . .

- Đây có phải là cậu Trần, người đang nắm giữ tập đoàn sandow không vậy? - Bảo Nam làm ra vẻ ngạc nhiên lắm

- Cậu là Hà Bảo Nam? - mặt anh ngẩng lên nhìn Bảo Nam rồi nhấp ngụm cà phê, vẫn giữ nguyên độ lạnh lùng.

- Phải, chính là tôi. Tôi nhớ không nhầm thì cậu đang ở nước ngoài làm việc, sao có thời gian rảnh để về đây và còn đang hiện diện ở 11a. Tôi nhớ không nhầm thì cậu năm nay cũng 12 rồi nhỉ?

- Việc của tôi, không khiến cậu quan tâm 18t, 11? - Hạo Phong trầm giọng xuống mang đầy vẻ sát khí.

Biết được ý của Hạo Phong đang ám chỉ cậu, cậu nói ra vẻ khở sở lắm:

- Àk, một năm nay tôi lao đầu vào công việc, quên mất mình vẫn chưa tốt nghiệp cấp 3 nên tôi quyết định học lại chương trình 11.

Rồi Bảo Nam nhìn về phía Hạo Phong rồi nhìn vào chỗ cậu đang ngồi:

- Xin cho tôi không lịch sự về câu nói này, nhưng cậu Trần, đây là chỗ ngồi của tôi, phiền cậu ngồi chỗ khác,

Hạo Phong khẽ cau mày rồi dẫn ra, nở một nụ cười nửa miệng:

- Xin lỗi, nhưng tôi ngồi chỗ này trước rồi, cậu thông cảm.

Cả hai bắt đầu chông chọc cho đến khi Minh Anh găm nhấm hết đồ của mình, phui phui miệng, cô bước lại gần chỗ Hạo Phong, cô chỉ vào mặt Bảo Nam, phán:

- Này cậu gì gì kia. Chỗ đó Hạo Phong đã ngồi rồi, bây giờ đã lỡ rồi thì cậu kiếm chỗ khác mà ngồi đi. Với lại, bàn ghế ở đây đều là của nhà trường, cậu nên tôn trọng một chút đi, đừng ôm khư khư như báu vật í.

Bảo Nam ngạc nhiên nhìn cô, giọng có đôi chút tức giận:

- Cô biết tôi là ai không mà dám nói như vậy, với lại cô và Hạo Phong có quan hệ gì mà cô lại bênh cho hắn ta?

Minh Anh ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt cậu ta:

- Xin lỗi, nhưng tôi là... bạn gái của anh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23

Cả cặng teen như nổ ra. Hạo Phong nhú mày:- cô nói cái gì?

Bảo Nam lấy tay che miệng bùm miệng cười:

- Nè cô, cô có nhầm không vậy, cậu Trần! cậu ấy có bạn gái sao? thật nực cười. cô nghĩ cô là ai mà có cái quyền đó. Cậu Trần mà tôi từng biết chưa hề quen biết với một cô gái nào. Chả nhẽ cô, một cô gái bình thường?... Bảo Nam lại nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, nói tiếp:

- Trông cô xinh thật, nhưng cô không sánh nổi thân phận tầm cỡ như cậu Trần đây.

Bị chịu sự sỉ nhục quá lớn, Minh Anh cầm cự những giọt nước mắt sắp rơi nơi khoi mắt. Nuốt nghẹn vị đắng trong cổ họng xuống, cô nói:

- đúng,tôi không xứng với Hạo Phong,nhưng xin cậu đừng đáng giá tôi như vậy.Tôi cũng là một con người!

Minh Anh nói rồi chạy đi thật nhanh,bỏ lại saunhững lời bàn tán xôn xao"mình không muốn nói như vậy,nhưng tại sao mình lại không kiềm nổi cảm xúc chứ.Không hiểu tại sao mình lại làm như vậy"Hà My thấy con bạn mình chạy đi thì cũng đi theo,trước khi đi cô còn không quên lườm tên Bảo Nam một cái cháy mặt.

- Sao lòng mình lại nhói lên thế này nhỉ?-Bảo Nam nghĩ thầm "có khi nào...".Bảo Nam lắc đầu bỏ đi.

Hạo Phong thì đứng chết trân tại chỗ.đây không phải lần đầu tiên có một cô gái thừa nhận là bạn gái anh,nhưng hiện tại cảm xúc của anh rất hỗn loạn,một chút vui,chút đau lòng và...hối hận.Anh nên chạy theo để an ủi cô chứ?Nhưng sao lại thế được,anh và cô chẳng có quan hệ gì cả,với lại...tình cảm anh đã trao hết cho một người,một người ở nơi phương trời rất xa xôi...

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 24

Sau khi cô đi học về,mặc cho dì Trần có hỏi thăm cô như thế nào,cô cũng không trả lời,chỉ biết im lặng.Vừa bước vào phòng,cô thẳng tay ném cặp sách xuống bàn,bước vội vào phòng tắm.Sau khi cô tắm và sấy tóc xong,cô ngồi bịch xuống giường ôm con gấu bông rồi tựa vào đầu giường suy nghĩ.Hôm nay ở trường,cô thấy mình thật giống một con khủng,tự nhận mình là bạn gái của tên Hạo Phong lại còn bênh vực cho anh nữa chứ.Nếu là anh,đấu chọi một mình cũng sẽ chẳng phải lo lắng gì,vì anh giỏi mà!Cô cảm thấy ở trong nhà khá ngột ngạt nên chỉ bằng đi ra ngoài dạo mát cho sáng khoái tinh thần. cô mặc một chiếc áo thun,một chiếc quần jeans lửng,mang đôi giày thể thao,đội mũ bossini.Mái tóc cô được hót thẳng lên nên nhìn vào có thể coi là một cậu nhóc nghịch ngợm rất ăn chơi,...

Lang thang trên con đường rộng đã hơn nửa tiếng rồi,Hạo Phong cũng cảm nhận được tâm trạng đã bất ổn thẳng hơn phần nào.Mọi lần,nếu anh có áp lực trong công việc thì cũng lắm anh sẽ ở lại trong phòng để nghe mấy bài nhạc nhẹ.Nhưng lần này lại khác,tâm trạng anh bây giờ rất hỗn loạn không thể lý giải nổi.Vì sao àk?Đây không phải lần đầu tiên có người tự nhận mình là bạn gái của anh,nhưng sao tâm trạng anh rất khác thường,một chút vui vui,một chút ngạc nhiên và một chút nhớ nhung.Vui là vì sao anh cũng không biết được nhưng ngạc nhiên là vì lần đầu anh thấy có người tự nhận mình là bạn gái của anh trong trường hợp đặc biệt,đó là lúc anh đang cãi nhau.Còn một chút nhớ thì anh thấy cô rất giống một người mà anh từng nguyện chết để bảo vệ đến cùng.Nhưng người đó đã đi thật xa,thật xa anh.Và thế là anh lại nhìn trời,nhìn mây,nhìn mọi vật trên đường phố.Và...anh bất giác gặp một ánh mắt nhỏ bé,thần hình mảnh mai.

Cũng đúng lúc cô ngẩng đầu lên,...bốn mắt nhìn nhau trong giây lát,cả hai không thốt nên lời:

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 25

Bốn anh mắt chạm nhau, cả hai không nói nên lời:

- Anh/cậu-cả hai đồng thanh

- Sao anh/cậu lại ở đây

- tôi ở đâu thì kệ tôi-cả hai quay mặt đi

- này-cả hai quay mặt

-anh/cậu nói trước đi-cả hai

...

cả hai cùng phì cười ha hả.dưới ánh nắng mặt trời,hai con người đang cười tươi,những nụ cười từ tận đáy lòng.

Rồi cả hai cùng bước đi ,cùng trò chuyện:

- anh đang đi đâu vậy?- cô hỏi

- đi dạo.Cậu?- cậu giữ nguyên vẻ lạnh lùng

- thì tôi cũng như anh,đi dạo.-cô nói

- àk mà cậu sao xưng hô lúc này lúc khác vậy?-cô chuyển chủ đề

...

- ý tôi là...

- không xưng cậu với tôi?không lẽ cậu muốn tôi làm anh cậu sao?-anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh hết sức có thể.

MinhAnh ngạc nhiên:

- chẳng lẽ anh không biết tôi là...

"không lẽ anh ta không biết mình là Minh Anh"

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 26

"anh không biết mình là Minh Anh sao"-cô nghĩ thầmHạo phong nhú mày:

- thế cậu không phải là Minh Khang àk?

- àk không,ý tôi không phải là thế.Chỉ là thấy anh vẫn còn nhớ tên tôi mới ngạc nhiên thôi.-Cô thở phào nhẹ nhõm.

Hạo Phong vẫn giữ nguyên sắc mặt:

- Bao nhiêu tuổi?

- àk.17-cô gãi gãi đầu.

- tôi 18t.cho nên cậu hãy thay đổi cách xưng hô đi,đừng có tôi tôi với anh anh nữa-cậu vẫn vậy.

- dạ-cô ngượng chín mặt.

Đi trên đường cô kể cho anh đầy chuyện,về gia đình cô,về bạn bè,chi có điều anh không hề biết cô là gái giả trai.Anh chỉ ậm ừk mỗi khi cô kể.

- Bây giờ cô .biết anh thật tốt,phải đánh giá lại anh lần nữa rồi.Tuy anh là người giàu có nhưng không kiêu ngạo(cô thì thấy thế chứ người khác không thấy thế),học giỏi,thành đạt,đẹp trai,tất cả mọi thứ của anh đều hoàn hảo ngoài vẻ lạnh lùng vốn có của anh.Uớc chi cô có được một chàng hoàng tử yêu cô được như vậy(cô bắt đầu mơ tưởng)

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 27

- Hạo Phong àk. Anh đừng làm lơ em có được không? Anh cũng biết là em rất yêu anh mà không có anh em không sống nổi đâu! - giọng một người con gái điệu đà, chảnh chọc vang lên khiến người ta phát nôn. Hạo Phong vừa nghe tới giọng nói ngọc ngà (nói móc) của Nguyệt Nga đã bắt đầu sôi máu:

- Vậy thì cô đi chết đi, đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa.

- em sẽ không chết đâu, em chết rồi thì ai sẽ chăm lo cho bác gái đây. -- cô ta nhõng nhẽo

- mẹ tôi có chân tay, tự chăm sóc được. Còn cô, biến đi chỗ khác cho tôi còn làm việc. - trong mắt Hạo Phong vẫn lên từng tia máu. Nguyệt Nga biết bây giờ đụng đến Hạo Phong cũng coi như đụng đến lửa nên buông tha, vẫn giọng ẻo là đó:

- Khi nào anh muốn uống gì hãy gọi cho em ngay nhé, chồng tương lai!

Khi cô ta vừa bước ra khỏi cửa phòng làm việc đã lập tức hst toáng lên:

- Trần Hạo Phong, tôi nhất định phải có được anh!

Nói xong rồi cô tavùng vằng bỏ đi.

Trong văn phòng, Hạo Phong dựa đầu vào ghế "khi nào mới thoát khỏi con yêu nữ đó đây, mẹ thật là"

- alô- giọng cậu lạnh lùng vang lên đã có phản diệu xuống.

- Hạo Phong hà, Nguyệt Nga đã đến thăm con chưa? - mẹ Hạo Phong tức bà Trần vui mừng báo.

Hạo Phong nhú mày;

- Con và cô ta không có gì liên quan nên mẹ đừng cả ép con như vậy nữa!

Bà Trần vẫn hiền hòa:

- con àk, Nguyệt Nga là một cô gái tốt nên con đừng phụ lòng nó, quên đi quá khứ đi con àk... - bà Trần chưa dứt lời thì Hạo Phong đã gác máy. Đầu dây bên kia, bà Trần lắc đầu ngán ngẩm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28

Vào gày hôm sau, ...Sáng sớm tinh mơ, Minh Anh đã dậy thật sớm, Vệ sinh cá nhân rồi thay đồ đi học xong cô ngồi xỏm xuống giường. Cô vẫn chưa muốn đi học vào giờ này vì có lẽ bây giờ tin đồn cô thừa nhận mình là bạn gái của Hạo Phong đã bay đi khắp trường rồi. Bây giờ cho dù cô không học giỏi thì cũng đã nổi tiếng. Suy nghĩ một hồi lâu, cô đi xuống nhà để chuẩn bị ăn sáng. Hôm nay ngôi nhà im ắng đến lạ thường, không có tiếng nói của gì Trần. Cô lười nhác ngồi xuống bàn ăn ăn mấy món như bánh mì trứng ốp la mà gì chuẩn bị. Ăn xong cô uống li sữa nóng rồi đứng dậy. Cô biết dì Trần đã đến trại mồ côi để chăm sóc bọn trẻ cả ngày vào thứ năm hằng tuần nên cô vừa đi ra ngoài đã khóa cửa nhà rồi leo lên xe đạp đến trường. Bây giờ đang là mùa thu nên thời tiết rất mát mẻ, nắng sớm rọi vào những chiếc lá rộng trải dài trên đường phố. Cô đi ngắm mọi cảnh vật xug quang cho đến khi phát hiện ra mình đã đến trường từ lúc nào. Gỡ xe đạp cho bác bảo vệ thân yêu (nói móc), cô hít một hơi thật sâu rồi bước đi. Cô bước vào trường, cả trường im phăng phắc, không có dấu hiệu sau một vụ đồn đại. Cho đến khi cô bước vào lớp, liền bay đến chỗ con bạn thân.

- Nè, bữa nay sao vậy, không nhiều chuyện nữa àk?

Hà My đang học bài, ngược lên hỏi:

- Nhiều chuyện là sao?

Minh Anh ngạc nhiên há hốc mồm:

- Thế này không chọc tao như bữa trước, cái vụ bạn gái Hạo Phong đó!

Hà My ghé sát vào tai Minh Anh:

- Bây giờ cho tiền bọn họ cũng không giám nói đâu! nghĩ sao Anh Hạo Phong tuyên bố "Ai mĩ còn đồn đại về chuyện này tôi không để yên cho đâu!" đó.

Lúc đầu không ai tin,cho đến khi có đứa con gái nói chuyện đó,anh Hạo Phong đã đuổi học cô ta,tiền thể gia đình cô ta phá sản chưa đến 1 tiếng.

Giờ này Minh Anh mới ngộ ra,thở phào"May quá!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 29

- Mà bà nghe tin gì chưa?- Hà My chuyển đề tàiMinh Anh đang còn suy nghĩ về chuyện gì đó,Hà My hỏi thì quay sang nói:

- chuyện gì?

Hà My Nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Minh Anh:

- Hôm nay có học sinh mới chuyển vào lớp đấy,...nghe nói,cô ta theo đuổi Hạo Phong suốt,nhưng Hạo Phong lại cứ tuyệt tình với cô ta,cho nên...

Vừa nhắc đến Hạo Phong,não Minh Anh như căng ra:

- Cho nên sao?

Hà My chửi con bạn nói nhỏ nhỏ:

- Cho nên,...Hạo Phong mới giải quyết hết tin đồn,sợ cậu bị cô ta dẫn dắt.Nghe nói cô ta cũng ghê gớm lắm đó,có tiếng trong giang hồ mà!

Minh Anh bây giờ mới hiểu vì sao Hạo Phong làm như vậy,Vì muốn bảo vệ cho cô ư?Cô mừng thầm.Tiếng trống trường vang lên,tất cả học sinh bước vào lớp và ngồi vào vị trí..

Thầy chủ nhiệm bước vào,ánh mắt nghiêm nghị:

- Hôm nay chúng ta có một bạn học sinh mới,em vào đi.

Bước vào lớp là một người con gái thật xinh đẹp,da trắng hồng,đôi môi đỏ chót.Cúi đầu chào với vẻ mặt rất quyến rũ:

- Chào các bạn,Mình tên là Lâm Nguyệt nga, Mong các bạn sẽ giúp đỡ nhiều,còn khuyến mãi thêm nụ cười giả tạo.

- được rồi,em có thể chọn chỗ cho mình.

Nguyệt nga bước xuống bàn cuối ,nhắm vào chỗ của Minh Anh mà đi.Đến bàn Minh Anh,Nguyệt Nga Nở nụ cười:

- Xin lỗi,cậu có thể nhường chỗ cho mình được không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 30

Minh Anh đang còn ngỡ ngàng vì câu nói đó thì bóng dáng cao lớn của Hạo Phong xuất hiện ngay trước cửa lớp.Hạo Phong bước đến,Nguyệt Nga đã bay đến nũng nịu:- Hạo Phong,anh nhìn kia.Cô ta...rồi chỉ vào Minh Anh.Cô ta không để cho em ngồi cùng anh.

Hạo Phong nhìn Minh Anh,cái nhìn mà người khác không thể hiểu nổi.Nguyệt Nga đang đắc ý thì..

- Cô ấy là bạn gái tôi,dĩ nhiên phải ngồi cùng tôi rồi.Còn cô,biến đi chỗ khác.

Minh Anh và cả lớp học nhất thời sững sốt, Nhất là Minh Anh:

"Hạo Phong nói mình là bạn gái..."

Nguyệt Nga tròn trĩnh nhìn cô gái trước mặt, quay sang Hạo Phong:

- Hạo Phong, anh...

Hạo Phong không chờ câu nói của Nguyệt Nga dứt câu, lập tức kéo Minh Anh đi ra Ngoài.

Tại vườn cây sau trường, Hạo Phong dựa vào một bóng cây gần đó, mắt nhắm nghiền.

Minh Anh đứng trân ra đó, đưa mắt nhìn về phía Hạo Phong, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao anh lại làm như vậy.

Hạo Phong vẫn nhắm mắt, mặt không cảm xúc:

- Cô là em gái của Minh Khang?

Minh Anh gật đầu:

- Phải.

- Tôi là bạn của anh cô, cô biết chứ?

- Tôi biết.

Hạo Phong tiếp tục nói:

- Bạn của anh cô cũng là bạn của cô, cũng như tôi là bạn của cô.

- Ý anh là gì?

Hạo Phong mở mắt:

- Cô hãy giúp tôi, Minh Anh. Con yêu tinh đó, đeo bám tôi suốt ngày.

- Anh muốn tôi giúp kiểu gì?

Hạo Phong nhìn sâu vào mắt Minh Anh:

- Minh Anh, làm bạn gái anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 31

Minh Anh mơ hồ nhìn không rõ mọi vật xung quanh, nghĩ lại chuyện ban sáng... - Minh Anh, làm bạn gái anh.

Minh Anh há hốc mồm:

- Cái gì?

Hạo Phong vẫn nhìn cô:

- Tôi muốn em làm bạn gái tôi trong ba tháng. Trong 3 tháng đó, tôi nhất định sẽ làm cho con yêu tinh kia bỏ cuộc.

Minh Anh sững sờ:

- Sao anh lại chọn tôi?

Hạo Phong quay mặt đi chỗ khác:

- Bởi vì em là em gái của Minh Khang. Tôi chỉ có một người bạn.

Minh Anh như đã hiểu ra "thì ra Hạo Phong không có bạn, mà mình lại là bạn của anh ấy, tức là anh hai. Anh ấy muốn mình giúp, mình sẽ giúp"

- Em đồng ý.

...

Đang đạp xe về nhà, Minh Anh nhận được hai tin nhắn, là của Hạo Phong.

- "cảm ơn em".- số mình đưa Hạo Phong khi sáng

- "Tôi là Hạo Phong. Tôi muốn gặp cậu. Con đường cũ"- số đưa Hạo Phong nói là của anh hai

Bước vào nhà, thờ dài một hồi, cô bước lên phòng. Thay đại một bộ đồ được cho là men. Cô liền đi ra ngoài.

...

Trên con đường cũ, Một bóng người con trai tựa vào ô tô, mặc bộ đồ vest sang trọng. Hai mắt sáng lên nhìn về một hướng. Cô bước đến, Hạo Phong nhìn cô, môi khẽ nhếch lên:

- Tôi nhìn dáng cậu nghĩ cậu bằng em gái mình, nhưng xem ra cao hơn được một tí. Minh Anh đã đề phòng trường hợp Hạo Phong nhận ra mình giả trai nên đeo giày độn, đang âm ỉ trong lòng "CAO HƠN MỘT TÍ CÁI ĐẦU ANH Á. Anh hai cao hơn mình những hơn một cái đầu, khi nào hai cũng i lại bảo "Minh Anh à, sao em lại lùn thế?" mới tức chứ!"

- hi hi. chắc vậy- cô gương cười.

...

đứng một hồi lâu trong trạng thái im lặng, Hạo Phong nhìn cô:

- Cảm ơn cậu

- vì chuyện gì?- Minh Anh ngạc nhiên.

- Minh Anh đang làm bạn gái tôi.

Một sự chua xót dâng trào trong cổ họng cô, cô vẫn bình tĩnh

- Em tôi đã quyết định thì tôi cản cũng không nổi. Nhưng...

Hạo Phong nhún mày

- Cậu không được bắt nạt nó.- Minh Anh ừ ừ.

Hạo Phong thoáng cười nhẹ:

- Sao tôi lại bắt nạt cô ấy. cô ấy là bạn gái tôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 32

Hiện tại, ở Mỹ... Trên những tòa cao ốc chọc trời, một người đàn bà quý phái sang trọng đang đứng cùng một người đàn ông.

- Hạo Phong vẫn không bỏ cuộc sao?- người đàn bà lên tiếng

Người đàn ông thở dài:

- haiz, đúng vậy. Thằng bé chưa bao giờ bỏ cuộc cả, chưa một lần.

- Chúng ta phải giấu kín chuyện này, không thể để Hạo Phong phát hiện ra Minh Anh được. Tôi không muốn con bé một lần nữa phải chịu đựng nỗi đau kia.

- Chúng ta thì làm được gì cơ chứ! Hạo Phong đã biết chúng ta về Việt Nam, không chừng còn biết ngôi mộ kia là giả nữa.

Người đàn bà suy nghĩ:

- Con bé được tái sinh lần nữa, tôi ngàn lần cảm ơn trời cao. Tôi chỉ mong con bé được hạnh phúc thôi. Nếu Hạo Phong làm được, tôi sẽ để cho thằng bé ở bên con của chúng ta.

Sau một hồi không nói chuyện, người đàn bà đó quay sang chồng mình nói:

- Bọn khốn kia, ông đã tìm ra chúng chưa?

Vừa nhắc đến từ đó, đây thần kinh nhạy cảm trong ông bùng phát:

- Mẹ kiếp, tên đó không biết mất tích từ chốn nào rồi. Tôi mà biết kẻ nào đứng sau, tôi sẽ bắt chúng trả lại gấp trăm ngàn lần.

...

Ở Việt Nam...

Một người con trai đang đứng trước cửa sổ, nơi có những giàn hoa hồng nhung đẹp tuyệt vời nở rộ cả khu vườn. Cậu nhâm nhi ly cà phê trong tay, hồi tưởng trong từng dòng kí ức:

- Anh Phong, hoa hồng nhung mà em thích kia-cô bé chỉ vào vườn hoa của một người trồng hoa bán lấy tiền.

- Uhm.-cậu bé cười nhẹ

- Nếu em và anh cũng có một tình yêu thật đẹp như những bông hoa kia thì tốt biết bao!- cô bé ngâm thơ chỉ chỉ vào hai người.

Cậu bé phì cười:

- Nè cô bé, chúng ta đang là con nít đó.

Cô bé hịt hịt mũi:

- sao hả? anh không muốn sao?- nói rồi cô chuẩn bị khóc.

- Thôi được rồi, bé ngoan, anh muốn lắm chứ.- Cậu bé dỗ dành.

- Anh Phong, anh biết trồng hoa chứ?- cô bé nhìn cậu

- sao em lại hỏi vậy?- cậu bé nhìn cô

Cô bé gãi gãi đầu trông điệu bộ rất dễ thương:

- Em muốn cùng anh trồng cả vườn hoa hồng nhung luôn, để tạo thành một tình yêu.- nói rồi cô bé vòng tay tạo thành hình trái tim to đùng.

Cậu bé đơ một giây rồi cười tươi:

- được rồi, chúng ta cùng đi tạo thành một tình yêu nào! Nói rồi hai người dắt tay nhau đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.



## Chương 33

Hạo Phong chợt bình tĩnh khỏi dòng kí ức bởi tiếng chuông điện thoại.- Alo-giọng cậu lạnh lùng

- thưa cậu chủ,tôi đã tóm được tên phóng hỏa năm đó,giờ phải làm sao ăk?

-Hãy đưa hắn tới...-nhắc tới từ phóng hỏa,Hạo Phong trở nên tức giận.

- Vâng thưa cậu.

...

Vào ban đêm,một chiếc xe ô tô lao đi với tốc độ bàn thờ,phải,đó chính là chiếc xe đặc biệt của Hạo Phong.Gương mặt tuấn giắt thoáng một vẻ hận thù.

...

Tại nghĩa trang thành phố,một nhóm người mặc đồ đen ddang dẫn theo một người đàn ông ăn mặc rách rưới đến trước một ngôi mộ.

Một người áo đen lên tiếng:

- Quý xuống.

Người đàn ông không chịu quỳ,miệng nhếch lên,ngay lập tức lãnh một quả đấm vào bụng.Người đàn ông bắt lực khụy xuống.

Một bóng dáng cao lớn xuất hiện ngay tầm mắt của bọn họ,trên người tỏa ra khí hàn băng giá,đó không ai khác chính là Hạo Phong

Anh bước đến,nhìn lướt qua người đàn ông một lượt,phán bằng giọng lạnh lùng,quả quyết:

- Nói,người sai người làm việc này là ai?

Người đàn ông không chịu mở miệng.

Hạo Phong mất bình tĩnh khẽ nhếch lên một nụ cười,rồi giựt đầu hắn ta đập vào tấm bia mộ:

- Người hãy nhìn người con gái trong này đi,người có biết cô ấy quan trọng với tôi cỡ nào không?- vừa nói anh vừa đập đầu hắn ta,máu chảy đỏ cả bia mộ.

- Cậu chủ,xin cậu hãy bình tĩnh.

Hạo Phong dừng tay,lấy khăn giấy từ tay hộ vệ:

- Thật dơ bẩn,hãy cho hắn ta nếm đủ cảm giác rồi cho hắn ta vào tù.Tử Hinh.

Người đàn ông nghe chữ tử hinh thì người không còn sức lực.Ngã xuống,những người mặc đồ đen bước đến,kiêng hắn ta đi,lắc đầu:

- Ai bảo ông đụng đến cô chủ làm gì cơ chứ!

Hạo Phong nhìn người kiêng ông ta đi cũng bực mình bỏ về.

...

Ở một nơi khác,trong căn biệt thự rộng lớn,một cậu trai trẻ khác đang ngồi trầm tư suy nghĩ trong phòng.Trước cửa phòng:

- Cậu chủ ăk,mấy ngày nay cậu không ăn gì rồi,chúng tôi rất lo lắng cho cậu,đặc biệt là bà chủ.

- Bảo Nam ăk,con ăn cơm đi.Con làm việc mà không biết giữ gìn sức khỏe nhớ ồm thì làm sao?với lại mấy ngày nay con không đi học rồi.

Chàng trai đó vẫn im lặng,cậu không hiểu sau ngày đó,ngày cậu si nhục cô,cậu thật sự rất hối hận và đau lòng.Chính vì vậy mà cậu không muốn đến trường,không muốn đối mặt với cô.

- "có khi nào mình thích cô ấy rồi không?tình yêu sét đánh ăk?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Ạ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 34

Sáng sớm hôm sau...- Ák...CHẾT CON RỒI TRỜI HỒI ĐẤT OI!6H40' RỒI

Minh Anh chợt bừng tỉnh trong cơn ác mộng hết toáng lên

"kiểu này thì chết mất, không trèo tường thì cũng bị ông bảo vệ không cho vào!"

Cô chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh, thay đồ, xông đầu vào đó rồi cô chạy vội xuống nhà. gì Trần chuẩn bị xong bữa ăn sáng cho cô nói:

- Minh Anh àk, Con ăn sáng một chút đi rồi đi học.

Minh Anh hồi hã, thôi không được đâu gì ơi, con muộn mất rồi, Xin lỗi gì Nhé, con đi học đây. Nói rồi cô phi như bay ra khỏi nhà.

Cô vừa mở cửa đập vào mắt cô là một hàng cận vệ. Một người kính cẩn mời cô:

- Tiểu thư, mời lên xe.

Cô còn đang trong trạng thái sững sờ thì từ tấm kính ô tô đen, bóng cậu con trai đang nhìn cô:

- Lên xe đi.

Cô ngượng ngịu bước lên xe trông rất dễ thương:

- Ukm

Di Trần từ trong nhà đi tới định đưa cô bánh mì ăn đi đường thì thấy cảnh đó, sốc toàn tập khi thấy xe chở Minh Anh dần dần rời đi với một bóng người con trai ngồi trong xe. Hạo Phong nhìn qua gương thấy bóng người phụ nữ đó rất giống một người...

...

đang trên đường đi...

Hạo Phong không nói gì hết cho tới khi Minh Anh bắt chuyện:

- Sao anh tới đón em vậy?

Hạo Phong đang chuẩn bị cười nhưng rồi thu lại nụ cười ấy:

- Không lẽ em định đi xe đạp đến trường, em là bạn gái tôi đấy.

Minh Anh đỏ mặt.

Hạo Phong hỏi:

- Em chưa ăn sáng àk.

- Dạ. em sợ muộn học nên chưa kịp ăn.

Hạo Phong đưa cô một lát bánh mì bơ thật to được làm riêng (do to nên phải làm riêng):

- Ăn đi.

Minh Anh nhúm mày:

- Có đường không?

Hạo Phong nhìn vào cô:

- Bánh mì bơ mà không có bơ thì ăn sao được!

- Em không thích, Anh ăn đi, em không ăn đâu!

Hạo Phong nhìn cô ngây người một lúc...

Bạn đang đọc truyện *Anh Ạ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35

\*\*\*- Không,em không ăn!- cô bé nhất quyết

- Minh Anh,ngao nào!bánh mì bơ mà không đường thì sẽ giờ lắm đấy!-cậu bé khuyên

- thích thì anh đi mà ăn,em không ăn!-nói rồi cô bé lấy một lát bánh mì,trét bơ lên ăn ngon lành,lại còn cười nữa.

Cậu bé lắc đầu,cười khỏ:

- tùy em!

\*\*\*

- Này,anh bị gì thế?- Minh Anh đưa tay quanh mắt Hạo Phong,phì cười

Hạo Phong lắc đầu:

- Không sao,em giống một người con gái rất quan trọng với tôi thôi!

Minh Anh khẽ nhói đầu"người con gái rất quan trọng"

Hạo Phong ra dấu cho lái xe.Tầm mười phút sau,xe dừng lại trước một nhà hàng.

Minh Anh ngạc nhiên:

- Anh đưa em đến đây làm gì vậy.chúng ta sắp muộn học rồi đấy!

Hạo Phong nắm tay cô đi vào nhà hàng:

- Em định để cái bụng trống rỗng của mình vào trường à,ăn đã!

Bước vào nhà hàng,cô ngạc nhiên,không phải là từ trước giờ cô chưa đi nhà hàng lần nào,mà vì đây là nhà hàng rất nổi tiếng và rất sang trọng.Với lại từ vụ đó thì ba mẹ cô chưa về Việt Nam lần nào nên cô rất buồn.

Cô khẽ thở dài.ngồi vào bàn có vị trí vip,có thể nhìn thấy được toàn bộ cảnh đẹp hiếm có,vô rất vui mừng.Quay sang thì thấy Hạo Phong đang nhìn mình chăm chăm,cô hỏi:

- Sao vậy?

Hạo phong quay mặt đi:

- Không,Chỉ cảm thấy em rất giống..

Cứ nghĩ là Hạo Phong đang nói về Minh Khang.Minh Anh đánh trống lảng:

- Chúng ta ăn món gì nhanh nhanh thôi,muộn rồi.Rồi cô quay sang hỏi người phục vụ.tôi muốn bánh mì bơ không đường...định nói thêm cốc sữa tươi không đường thì cô thấy Hạo Phong cùng anh phục vụ cười lớn.Cô tức giận hỏi:

- Sao anh lại cười?cả cậu nữa?- cô quay sang anh rồi người phục vụ.

Người phục vụ bây giờ mới thu lại nụ cười,nói bằng giọng nghiêm túc:

- thưa quý khách,chỗ chúng tôi không có bánh mì bơ.

Hạo Phong Cười nói với cô:

- Em quên đây là nhà hàng.

Mặt cô đỏ ửng:

- Àk, em quên mất.

Hạo Phong nhìn người phục vụ cất giọng lạnh lùng:

- Gà Hầm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 36

Hai chữ gà hầm đập vào đầu, đây thần kinh nhạy của cô căng lên, đầu cô đau như búa bổ. Hạo Phong ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Minh Anh: Minh Anh, em sao vậy?

Minh Anh mặt không một chút sắc, trong đầu hiện lên hình ảnh một gia đình ấm áp lạ thường, một cô bé và cậu bé đang vui vẻ trò chuyện:

- đừng gọi món đó, em không ăn-nói rồi cô chạy thật nhanh ra khỏi nhà hàng, bỏ lại bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên ở lại.

Hạo Phong chạy theo cô, anh không biết nguyên do vì sao nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, anh rất lo lắng. Lo lắng...lo lắng...suốt 8 năm qua anh chưa dùng từ đó với một cô gái nào, hôm nay lại...đôi chân anh dừng bước. Anh cười khẽ: "Minh đã phá bỏ lời thề!" đúng, lời thề anh dành cho người con gái đó, Anh đã thề "Anh thề Anh sẽ không lo lắng cho người con gái nào ngoài em đâu!" Anh quay đầu lại, không theo cô nữa. Ngồi vào trong ô tô, anh ra lệnh cho cận vệ: "mau đưa cô ấy vào trường an toàn, không để cho bất kì ai tổn hại cô ấy!"

Cận vệ cung kính:

- Vâng, thưa cậu chủ!

\*\*\*

Minh Anh đến trường, bước vào lớp, cô ỉu xiu:

- thưa thầy, em vào lớp.

Thầy giáo nhìn Minh Anh, mặt nghiêm khắc:

- Minh Anh, Tại sao dạo này em hay đi học trễ vậy. Nhà có chuyện gì sao?

Minh Anh lắc đầu:

- thưa thầy, không có ạk.

Thầy giáo thất vọng:

- Minh Anh, em là học sinh giỏi nhì lớp, em phải làm gương cho các bạn chứ, đằng này,...

Thầy giáo tuôn một tràng thật dài rồi cho Minh Anh vào lớp.

Dưới góc lớp, một bóng người nhìn cô cười đều, còn một người thì rất lo lắng cho cô...

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

## Chương 37

Giờ ra chơi hôm đó:- Ring...ring...-tiếng chuông điện thoại của Minh Anh vang lên.Minh Anh mở máy,có một tin nhắn

- "Ra sau trường đi,tôi có chuyện muốn nói với cô"

- Ai thế nhỉ?số lạ àk!- Minh Anh tự nhủ thầm.

Minh Anh đi ra sau trường,không hề biết có một bóng người đi theo mình

Sau sân trường...

Một đám con gái khối trên và cùng khối đang đứng chống nạnh.Người thì vuốt tóc,người thì chải đầu soi gương,số khác nhìn cô bằng ánh mắt khinh khinh.

Minh Anh biết mình sẽ không toàn thân trở về lớp,chạy thì bọn họ sẽ đuổi theo,chi còn cách hỏi cho ra lẽ.Cô bước đến chỗ bọn đó,hỏi bằng giọng khô khan(cụ thể hơn là do cô sợ:

- Các chị và mấy bạn gặp tôi có chuyện gì không?

một người con gái tóc xanh nõn nà,được cho là chó đầu đàn lên tiếng trước,nói bằng giọng chó đẻ:

- Mà chính là Minh Anh,bạn gái của anh Hạo Phong?

- Đúng là tôi.

Một người con gái khác, có vẻ bằng tuổi cô,nhìn mặt thì không đến nỗi nào nhưng ăn mặc thì quá ư là sexy đi đến vuốt tóc cô:

- Trông bạn cũng xinh lắm,nhưng bạn không xứng với anh Hạo Phong đâu,chi có bọn tôi mới xứng thôi!

Minh Anh nói bằng giọng chua chát:

- Nói mọi người gọi tôi đến chỉ để nói những lời này thì tôi xin đi trước.

Minh Anh quay đầu bước đi toan chạy thì một người con gái to béo chạy đến túm lấy mái tóc nâu của cô làm bung ra mái tóc đẹp,màu hạt dẻ,mướt mà và lại dài nữa.

Mấy đứa con gái đứng ngăn ra một hồi nhưng kịp định thần lại,cả đám không nói với cô lời nào liền nhào vô đánh cô túi bụi.Người tát,người đá,người dợt tóc.Có người còn dùng đôi dép mưới phân mình đang đi đập vào người cô.Cô vẫn chịu đựng,không để nước mắt rơi,không để mình phải gục ngã,cũng giống cái quá khứ kia vậy.Trong đầu cô bây giờ chỉ hiện lên 3 chữ TRẦN HẠO PHONG.Đúng lúc nước sôi lửa bỏng,có người đã cầm sẵn kéo để cắt đi bộ tóc xinh đẹp của cô thì tiếng của một người con trai vang lên:

- DỪNG TAY LẠI!

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 38

Tất cả đám con gái dừng ngay việc đánh cô và nhìn về hướng phát ra giọng nói đó.Bỗng nhiên cả đám run bần bật:- Anh...anh...anh...Bảo Nam...Bọn em...chi...

Bảo Nam tức giận nhìn đám con gái rồi quay qua nhìn cô gái bé nhỏ đang khụy xuống,khuôn mặt nhếch nhác nhưng không hề rơi lấy một giọt lệ

- Các cô giỏi lắm,dám bắt nạt cô ấy!được!tôi cho các người nghỉ việc hết!-Thiên,ghi lại danh sách và đuổi cổ hết bọn này ra ngoài trường cho tôi!- quay sang cậu thư ký cậu nói.

\_ Vâng,thưa cậu chủ.- cậu thư ký cúi đầu cung kính.

Dấm con gái tròn tròn mắt nhìn cậu:

- Bảo Nam...tại sao...vì một người con gái tầm thường như cậu ta...mà cậu

Bảo Nam nhìn tụi con gái bằng ánh mắt khinh khỉnh,giọng lạnh lùng:

- Tôi cảm các cô nói cô ấy tầm thường.Khôn hồn thì biến đi!đừng để gia đình các người bị tôi làm cho phá sản.

Lập tức,chưa đến một giây,tất cả biến mất trong chốc lát.Bảo Nam thương yêu nhìn người con gái đang gục ngã kia,đau lòng.Cậu bế cô lên rồi đưa cô vào phòng y tế.

Từ đằng xa,Bóng một người con trai cao lớn,grong mặt tuấn tú đang dựa người vào tường,hai mắt nhắm nghiền.

\*\*\*

Nửa tiếng trước...

- Cậu Hạo Phong,cô Minh Anh đang gặp nguy hiểm- thư ký Kiên của anh chạy tức tốc vào văn phòng,giọng gấp gáp,khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Hạo Phong đang chỉnh sửa một số công văn,vừa nhắc đến Minh Anh đang gặp nguy hiểm,cậu tức giận đập bàn:

- Chuyện gì?

Thư ký Kiên đỏ mặt hỏi:

- Vào giờ ra chơi,cô Minh Anh nhận được một tin nhắn,nội dung là gì tôi không biết nhưng cô Minh Anh đi ra sau trường,hậu vệ có đi theo.Nhưng đến nơi thì thấy một đám con gái đứng ở đó.Hộ vệ sợ cô ấy có chuyện không hay mới gọi cậu.

Hạo Phong lạnh lùng:

- Bọn chúng có bao nhiêu người?

- Hình như là hơn năm mươi người.- Thư ký Kiên suy nghĩ.Hậu vệ có một người sợ không làm gì nổi mới báo cho tôi

Hạo Phong đứng dậy,vợ vội lấy áo khoác,nói bằng giọng không thể lạnh lùng hơn:

- Cho bọn chúng mỗi người một món quà.Chuẩn bị xe.Nói rồi anh lao ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 39

Thư ký kiên giật mình- Vâng,,thưa cậu chủ.

Thư ký đứng yên trong căn phòng đó,gọi điện cho cận vệ:

- chuẩn bị xe cho cậu chủ.

- Vâng-đầu dây bên kia gật đầu

Gọi điện xong,thư ký lấy quyển sổ viết một loạt tên,sau đó ra dấu mũi tên:một món quà.

\*\*\*

Hạo Phong lao như bay đến trường với tốc độ khủng khiếp.Anh thật sự không muốn cô có xảy ra chuyện gì.Đến nơi,anh lao ra sân trường sau thì thấy một người con trai bế một người con gái nhằm vào hướng phòng y tế mà đi.Anh đứng dựa người vào tường,hai mắt nhắm nghiền.Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo,anh cầm máy lên,ấn nút nghe mà không trả lời:

- Thưa cậu chủ,chuyện cậu giao tôi đã làm xong rồi ạk. Tất cả bọn họ đều đã đk tặng một món quà.

- được rồi.- anh nói xong liền cúp máy.

\*\*\*

Bảo Nam đưa Minh Anh tới phòng y tế, trên đường đi, Minh Anh hỏi:

- Sao cậu lại ở đó vậy.

Bảo nam định nói ra chơi sẽ xin lỗi cô chuyện hôm trước nên đi tìm cô. Không thấy cô nên cậu rất lo lắng, đi ra sau trường thì nhìn thấy cảnh tượng đó...

- àk không. Minh chỉ đi ngang qua đó thôi. Mà chuyện hôm bữa...

- Minh Anh giọng trầm xuống:

- cậu đừng nhắc lại nữa có được không?

- Xin lỗi, chuyện hôm trước chỉ là mình tức Hạo Phong nên lấy qua cậu. Mình thật sự xin lỗi, mình rất hối hận.

Minh Anh cười tươi:

- Không sao đâu, bữa đó mk cũng không đúng mà, tự nhiên xen vào... thế hai chúng ta huề nhá!

Bảo Nam cười:

- Ủk thì huề

Nói rồi cả hai cùng cười.

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 40

Đến phòng y tế, Bảo Nam dặn cô y tá chăm sóc cho cô rồi vội đi ra ngoài nghe điện thoại:

- Sao rồi?- giọng cậu lãnh đạm

- Thưa cậu, bọn chúng đã được thanh toán hết thấy cách đây mấy phút...

Bảo Nam ngạc nhiên:

- Cậu bảo sao cơ?

Đầu dây bên kia đáp lại:

- Tất cả bọn chúng, không sót một ai, tất cả đều bị đuổi học, gia đình phá sản. Bây giờ, bọn chúng không có nhà để về, giống một lũ ăn xin vậy.

Bảo Nam bình tĩnh trở lại:

- được rồi.- nói rồi cậu tắt máy.

Đi trở lại phòng, nhìn thấy bộ dạng cô ngủ ngon lành, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lòng cậu trở nên ấm áp. Ngồi thêm một lúc nữa, cậu mới rời đi.

Bóng dáng cậu vừa biến mất thì cũng là lúc một bóng dáng cao lớn, tuấn tú xuất hiện, đó là Hạo Phong. Anh nhìn phòng y tế một lượt rồi dừng lại trước khuôn mặt ngây thơ đang ngủ kia. Anh Nhìn cô:

- Xin lỗi, để em phải chịu khổ rồi.

Nói rồi anh định bước đi thì giọng một bàn tay đã giữ lấy anh. Anh nhú mày nhìn cô gái bé nhỏ trán đã lấm tấm mồ hôi kia. Minh Anh thỏ thẻ:

- Anh Phong...anh đừng đi.Ở lại với em đi...em sợ lắm...ở đây rất tối...ôi...ôi...anh hai...cứu em...!

Anh cứ nghĩ cô vì chuyện ban nãy mà sock, chưa thể bình tĩnh lại ngay được. Anh bỏ tay cô ra rồi quay đầu bước đi. Nhưng anh đâu biết rằng, trong lúc mơ màng, cô đã khóc, không phải vì hiện tại, mà là vì quá khứ của 8 năm trước đang ám ảnh giấc ngủ của cô... Con ác mộng

\*\*\*

Trong một căn biệt thự với những giàn hoa nở rộ cả một vùng. Trong một căn phòng, cụ thể hơn là trong phòng đọc sách, có hai con người đang nói chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 41

Trong một căn biệt thự với những giàn hoa hồng nhưng nở rộ. Ở trong một căn phòng, cụ thể hơn là phòng đọc sách, có hai con người đang nói chuyện qua điện thoại: - Hạo Phong, con mau kết hôn với Nguyệt Nga đi để ta còn có cháu bồng về già. - Bà Trần nói mà giọng buồn rười

- Con mới lớp 12. - Hạo Phong trả lời giọng trầm xuống

- 12 thì đã sao. Bây giờ có con đã là muộn lắm rồi í. - Bà Trần giục

Anh liền chuyển sang giọng lạnh lùng:

- Con sẽ không lấy ai ngoài cô ấy. - nói xong anh lập tức tắt máy.

- Hạo Phong... Hạo Phong àk... con... tut... tut... tut. - Bà Trần gác máy thờ dài

Trong phòng khách, bà Trần đang nói chuyện với ông chồng

- Đã 8 năm rồi mà sao Hạo Phong cứ nhất quyết cho là Minh Anh còn sống cơ chứ? - bà Trần bực tức xen lẫn chua xót

- Thì... thằng bé đã yêu Minh Anh như vậy mà... con bé nữ bỏ nó đi trước, không tin con bé chết cũng phải. - ông Trần buồn rầu

- Tôi cũng quý con bé lắm chứ... nhưng con bé... nó đã... thật tội nghiệp. - Bà Trần bắt đầu rơi nước mắt

- chúng ta cứ tưởng đã có được cô con dâu tương lai... thế mà. Haiz, khóc cũng đã khóc rồi, bây giờ chúng ta phải bắt nó lấy vợ thôi. - ông Trần nói bằng giọng ní non

Bà Trần ngẩng đầu nhìn ông Trần:

- Có thì cũng đã chọn rồi, con bé Nguyệt Nga đó, hiền hậu, nết na lại còn tốt bụng nữa. Nhưng thằng Hạo phong nhất quyết phản đối.

Ông Trần mất sáng rõ:

- Hay hai vợ chồng mình về việt nam tham quan lại quê cũ, tiện thể Hạo Phong đề ý cô nào thì làm luôn...

- Luôn gì? - Bà Trần hỏi

- Thì đám cưới đó! - ông Trần cười

- Ủk, thôi tôi đi chuẩn bị đây. - Bà Trần vui mừng ngúng nguẩy ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 42

\*\*\*Tại Phòng y tế trường..

Hà My chạy hót hải vào phòng y tế:

- Minh Anh...bà đâu rồi...chạy đâu rồi?

Minh Anh lắc đầu thờ dài ngao ngán nhìn con bạn thân mình hành động như hề,bật cười:

- Hà My àk,bà làm tui liên tưởng đến con khi đó!

Hà My tức giận:

- Trời ơi,người bị thương như vậy mà còn cười được àk!Có sao không vậy?

- khôg sao.Bị xước nhẹ àk!- Minh Anh gãi gãi đầu

- Con nhỏ này,mọi bữa xước có một xúu thôi mà đã la trời la đất lên.Bữa nay sao vậy?

- Hạo Phong đâu?- Minh Anh đánh trống lảng

Hà My ngạc nhiên:

- Ủa!tui tưởng Hạo Phong lên thăm bà rồi chứ?chưa đến hả?

Minh Anh thoáng buồn rồi lại cười tránh để con bạn thân phải lo lắng:

- Chắc bận công việc nên không đi được.

- Ủkm.-Hà My gật gật đầu.

- Đưa tui...đưa tui về!tui muốn về nhà bây giờ.

Hà My lo lắng:

- Đã đỡ đau chưa mà đòi về

- Ngoài mấy vết xước ra thì không có gì đáng ngại cả!

Hà My đỡ Minh Anh ngồi đây:

- Được rồi...tui đưa bà về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 43

\*\*\*Trước cổng trường,Minh Anh chuẩn bị bắt taxi đi về thì một chiếc ô tô đen đỗ ngay trước mặt.

- thưa tiểu thư,mời cô lên xe-hậu vệ cung kính nói với Minh Anh

Minh Anh ngạc nhiên thì nhìn vào người ngồi bên trong xe...là anh.Nói rồi cô lên xe.Hà My cũng định bước lên xe theo thì bị hậu vệ chặn lại,hướng tay về một chiếc xe khác:

- tiểu thư,xin mời.

Hà My tức nghẹn cô nhưng rồi quay qua Minh Anh, đổi giọng:

- Minh Anh, tui đi trước nha- nói rồi cô đi theo hướng hậu vệ chỉ

Minh Anh vừa ngồi vào trong xe đã bắt gặp ánh mắt hạo Phong đang nhìn mình từ trên xuống dưới, cô gãi gãi đầu:

- Hìhì, em chỉ bị trượt chân ngã thôi, không có bị sao đâu!

- Em định dẫu tôi àk?- Hạo Phong nói bằng giọng lạnh lùng xen lẫn chút xốt

Minh Anh không nhìn vào Hạo Phong nữa, nói với về e ngại:

- Anh biết hết rồi àk?

- Chứ nếu tôi không biết thì có lẽ em cũng không còn toàn mạng nữa rồi!

- nhưng người cứu em là Bảo Nam, không phải anh?- cô cố cầm những giọt nước mắt sắp rơi.

Hạo Phong lúc này mới ngó ra, người cứu Minh Anh không phải anh, mà là Bảo Nam, nếu anh nhanh chân một xíu, chắc chắn cô đã không bị thế này, ánh mắt anh thoáng chút buồn. Anh nắm lấy tay cô, hỏi han:

- Còn đau không?

Minh Anh rút tay lại, mặc dù trong lòng cô đang rất vui, đúng, thực sự anh đã quan tâm cô.

- Không sao cả, anh đừng lo.

- cần tôi đưa đến bệnh viện kiểm tra Lại không?

- em đã bao không sao mà!

Hạo Phong ra lệnh cho tài xế quay xe.

- Đến bệnh viện.

- Vâng thưa cậu chủ.- tài xế cung kính

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 44

Tại bệnh viện...- Sao rồi?- bác sĩ vừa bước ra Hạo Phong đã chặn đường hỏi.

Bác sĩ sau khi đã kiểm tra THẬT KỈ cho Minh Anh mới đi ra

- không sao, chỉ là mấy vết xước nhẹ, bôi thuốc sẽ không để lại sẹo. Nhưng..

Hạo Phong chỉ nghe từng đó, anh đã kéo tay cô đi khỏi bệnh viện, mặc cho ông bác sĩ luyên thuyên một mình

- Nhưng nào cô ấy bị... này cậu kia, tôi chưa nói xong đâu đấy!

Anh ra lệnh cho ông tài xế về bằng taxi rồi chở cô đến một nhà hàng. Cho cô ăn đủ món ngon, trừ gà hầm. Nhìn dáng cô nhỏ nhắn ăn như một con mèo ngoan, lòng anh như tan chảy, anh muốn được nhìn cô như thế này mãi...

- Sao anh nhìn em ăn thôi vậy, anh cũng ăn đi chứ?- Minh Anh thấy Hạo Phong nhìn mình chăm chăm khiến cô đỏ mặt

Hạo Phong vẫn nhìn cô mà thản nhiên nói:

- Nhìn em ăn khỏe như thế này thì anh ăn không cần ăn cũng đã no rồi.- vốn là anh rất kén ăn, anh lớn thế này chủ yếu là nhờ món ăn mẹ anh nấu

Minh Anh đã đỏ mặt rồi bây giờ còn đỏ mặt hơn,Hạo Phong cảm thấy lúc này cô thật đáng yêu.

Ăn xong anh chờ cô đi đến trung tâm thương mại...

- Anh đưa em đến đây làm gì?- cô hỏi

- Em nghĩ sao?- Hạo Phong hỏi ngược lại cô

- Anh muốn mua quần áo cho ai nên nhờ em chọn giùm hả?- sau khi nghĩ một hồi lâu cô trả lời

- ừm- Anh trả lời rồi kéo cô qua một cửa hàng nổi tiếng nhất.

người phục vụ vừa nhìn thấy anh đã mắt trái tim mồm chữ O nhìn anh,không chỉ thế,những người đi mua đồ,nhất là những cô gái trẻ đẹp cũng không ngớt lời khen:

- trời ơi,anh ấy là ai mà đẹp trai vậy trời!- cg1

- trời ơi,không biết hả,chủ của nơi này đó- cg2

- trời ơi.vừa đẹp trai mà nhà lại giàu nữa chứ-cg3

- trời ơi..

- trời ơi..

- trời ơi..

Hạo Phong để ngoài tai những lời nói đó,nhìn cô phục vụ bằng ánh mắt lạnh nhạt có thể:

- chọn đồ cho cô ấy.

Người phục vụ sực tỉnh cũng đã nghiêm túc trở lại:

- Vâng,thưa cậu chủ.

Anh quay qua nhìn cô,nói nhẹ nhàng:

- em đi đi,tôi sẽ đợi.

- Nhưng...-cô chưa kịp nói đã bị anh đẩy vào

Anh ngồi dựng ghế,ngồi xuống,cầm tờ báo rồi vác chân lên đọc.

2' sau...

Minh Anh bước ra trong bộ váy đơn giản nhưng rất tao nhã. Trông cô rất dễ thương,hệt như một cô công chúa vậy. Váy màu xanh da trời,dài đến đùi,quanh eo có đính một cái nơ to.Cô đi đôi dây búp bê cũng màu xanh da trời,tóc được xõa xuống đính một chiếc nơ ở một bên.

Cô đi đến chỗ Hạo Phong và xoay một vòng...

Hạo Phong bất động.1s...2s...3s...1'

- Hạo Phong,anh sao thế?-Minh Anh lay lay khi anh nhìn cô rất lạ.

Hạo Phong không trả lời cô quay ra nói với người phục vụ:

- lấy hết màu của mẫu này.

Minh Anh xua tay:

- Hạo Phong,đừng mua nhiều như vậy.em mặc chưa chắc đã hết.

Hạo Phong nhìn cô gần giọng:

- Ai bảo tôi mua cho em,tôi mua cho bạn gái tôi.(thì là cô chứ là ai)

Thế là khổ Minh Anh,Hạo Phong bắt cô thử hết đồ trong quán,mỗi mẫu một màu.Sau một hồi chọn lựa,người phục vụ chót lại một câu:

- thừa cậu chủ, đáng cô Minh Anh rất chuẩn, bây giờ có thử thì chưa chắc đã hết

Hạo Phong ngồi suy nghĩ một hồi, vẫn chứng nào tật nấy:

- Tôi mua cả cái cửa hàng này.

Nói rồi anh kéo tay cô đi trước con mắt sững sờ của những người đi mua.

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45

\*\*\*Trên đường đi về...

- Hạo Phong...-Minh Anh lên tiếng

Hạo Phong nhìn Minh Anh nói nhẹ nhàng:

- Sao vậy?

- Có phải anh mua quá nhiều đồ rồi phải không?

- Em xứng đáng có được những thứ đó.- Hạo Phong không nhìn cô trả lời

- Nhưng...- Minh Anh chưa kịp lên tiếng thì Hạo Phong đã trả lời:

- Không nhưng nhìn gì hết, mỗi lần em đi với tôi đều phải mặc những bộ đồ đó, rõ chưa?- Anh kiên quyết.

- Rõ rồi.- Minh Anh ngồi đan hai tay vào nhau

\*\*\*

Trong một nơi tăm tối nào đó...

- Chị Nguyệt Nga, Hãy giúp em!- Mỹ Hân lên tiếng

- Có chuyện gì ả, mà tại sao em lại chọn nơi dơ bẩn thế này?- cô ta ngẩng nhìn cảnh vật xung quanh trả lời, tay phẩy phẩy khỏi mùi hôi, đây là bãi rác.

- Vâng, em đã giúp chị tính sổ với Minh Anh, đang trong cuộc vui thì Bảo Nam ngăn lại. Bây giờ em không còn nhà để về...nói rồi cô ta kể lại mọi việc

- Chết tiệt, con Minh Anh đó, nó dám...Tao sẽ giết mày, sẽ sớm thôi.- Nguyệt nga bực mình nhưng lại cười gian xảo

-Chị ả, bây giờ mình chưa thể bắt dây động rừng, chưa chắc giết đk cô ta mà chúng ta đã bị hổ xoi trước rồi. chi bằng...-Mỹ Hân ngăn cản

- Chi bằng sao?- nguyệt Nga hỏi dồn dập

Mỹ Hân cười mỉa:

- Chi bằng chúng ta cứ để cô ta vui vẻ một chút rồi chết cũng can tâm mà...

Nói rồi cả Hai cùng cười, một điệu cười thật ghê tởm..

\*\*\*

Ở một góc khác của bóng tối...

Tại bệnh viện...

- Tại sao ba đến bây giờ vẫn chưa tỉnh dậy vậy?- Bảo Nam hỏi vị bác sĩ

- chúng tôi không chắc,trường hợp của bệnh nhân này khá hiếm.May ra có phép màu mới tỉnh lại được.

Bảo Nam bắt lực:

- Cảm ơn ác sĩ

Nói rồi anh bước vào phòng bệnh,nơi có một người đàn ông đang ngủ,nhưng không khỏi mất đi sự tôn nghiêm trong đó.

- Sao?tôi đã nói với cậu rồi,người hại chết ba cậu là Hạo Phong,sao cậu chưa chịu tin tôi.Chúng ta đang cùng có chung một kẻ thù-giọng một người đàn ông từ ngoài cửa phòng bệnh bước đến

- Liệu tôi có thể tin những lời ông nói không.Tôi nghe nói ông từng có ý định muốn Hạo Phong làm con rể của mình mà?-Bảo Nam lạnh lùng

- Con rể sao?nực cười.Tôi chỉ muốn tài sản của cậu ta mà thôi.

- Ông nghĩ làm sao để hạ được cậu ta-Bảo nam nói

- Dựa vào điểm yếu của cậu ta.Minh Anh.- người đàn ông trơ trẽn cười.

- Minh Anh,bạn cùng lớp với tôi sao?-Bảo Nam ngạc nhiên

- Sai!Sai!Sai hoàn toàn.Không phải cô ta,mà là cô bạn bé nhỏ trong quá khứ của cậu ta kia!-ông ta phá lên cười

Bảo Nam mơ hồ:

- Cô bạn bé nhỏ...quá khứ...?

- đúng!chúng ta sẽ dựa vào đó để uy hiếp cậu ta.Còn Minh Anh,chỉ là mối như thôi

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46

\*\*\*

Minh Anh vừa vào đến cửa”reng. . .reng. . .reng” điện thoại cô có tin nhắn.

-“Là số Hạo Phong gửi cho Minh Khang àk?”

Cô mở ra đọc:

-“Đi Bar không?”

Cô đáp cụt lủn:

-“không!”

-“tại sao?”

-“tôi không thích”

-“tại sao không thích?”

-“hè,tôi hơn cậu một tuổi đó,gọi cậu bằng anh là quá sức quá đáng rồi,do tui lùn mà bắt gọi bằng anh àk!”

-“chỉ vì chuyện đó thôi sao?”

-“chứ sao nữa?”

-“thích gọi anh àk?- \_-“

-“ưkm”

-“tôi gọi cậu bằng anh thì cậu sẽ đi bar với tôi?”

-“từ nay phải gọi bằng anh mới chịu!”

-“Ừk.tôi hứa.”

-“Gọi đi”

- “anh Khang, đi bar không?”

-“bar nào?”

-“HP&MA”

-“Ừk.Biết rồi”

Kết thúc cuộc trò chuyện,cô mừng thầm.Cuối cùng,sau những cuộc tranh cãi về vấn đề xưng hô,cô đã đòi lại công bằng cho hai mình.

Cô vào phòng tắm rửa,dùng dầu gội X-men để tăng thêm phần nam tính.Sau đó cô thay một chiếc áo cộc,quần jeans mài rách,tóc hót lên đội thêm chiếc mũ kiểu.Trông cô như một chàng trai cực kì cá tính.

\*\*\*

Tại bar HP&MA ...

Tại một góc nhỏ trong quán rượu, bong một chàng trai trẻ đang ngồi uống rượu một mình đã gây tâm điểm chú ý cho cả quán,anh chính là chủ của quán bar này.Tên anh đặt chính là tên của người con gái đó và của anh.Bar này do chính tay anh thiết kế và do chính anh đến đây để chỉ đạo thợ làm.Bar được bao quát bởi màu xanh da trời nhẹ nhàng với những ánh đèn sắc sỡ.Dàn DJ hiện đại với những người DJ chuyên nghiệp được lựa chọn kĩ.Bàn ghế ở đây rất nhiều,trên trăm bàn cũng ít,còn có cả những quầy với đủ thứ nước trái cây hay rượu đắt tiền cũng rất hiếm thấy trong các cửa hàng.

Hạo Phong đang đắm chìm trong hơi men thì có một bàn tay đập đập vai anh,không cần ngoảnh mặt anh cũng biết là Minh Khang.Anh chỉ vào cái ghế bên cạnh:

-Ngồi xuống đi!

Cô ngồi xuống,nhìn từng ly rượu cứ dần dần trôi xuống cổ họng anh.Một chai,Hai chai,Ba chai rơi xuống đất cái bịch

Cô dứt lấy ly rượu trong tay anh:

-Không phải cậu gọi tôi đến đây để khi nào say mềm rước cậu về nhà chứ!

Hạo Phong gật đầu.

-Sao cậu không gọi thư ký Kiên?

-Anh ta mắc làm một số việc cho tôi.-Anh lại dứt lấy ly rượu của mình,tiếp tục uống

-Nè,có phải cậu đã xảy ra chuyện gì không?bình thường cậu rất khi uống rượu.

Anh vẫn uống.

-Này!-cô bực mình

Nói làm nhảm vài câu xong,cô nhìn anh uống rượu,vẻ mặt buồn chán hiện rõ trên khuôn mặt.

“có phải do cô mà anh mới như thế không?”-cô đau long nghĩ tới những gì anh từng làm cho cô,nhưng chưa hề có một chút tình cảm nào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 47

-Có phải em tôi đã làm cậu mệt mỏi quá không?-cô đột nhiên bật hỏi long không khỏi mẫn đắng

-không có.Cô ấy rất tốt.lỗi là tại tôi

-sao vậy?-cô ngạc nhiên hỏi

Anh bên trong thì đau long nhưng ngoài mặt thì vẫn nói chuyện bình thường:

-8 năm trước,tôi quen một cô bé tên là Minh Anh,cô bé ngây thơ,hồn nhiên và rất tốt bụng,cô ấy luôn muốn mọi người.Chính vì vậy mà tôi rất thích cô ấy.-anh lại hớp một ngụm rượu

-cho đến khi...

Minh Anh bị cuốn hút vào câu chuyện...

-cho đến khi cô bé bị bắt cóc,tôi đã rất lo lắng tìm khắp mọi nơi.Kết quả...cô ấy đã ra đi trong một vụ cháy.

Minh Anh từng sờ hỏi lâu.Câu chuyện này cô nghe quen quen,không biết đã đã được nghe kể từ đâu.Nhưng có một điểm rất lạ...Khi nhắc đến câu chuyện và cái tên Minh Anh kia,tìm cô lại đau.Tìm cứ nhói lên từng hồi mà cô cũng không biết phản ứng đó là gì.

Hạo Phong lại kể:

-từ đó,tôi luôn truy tìm đủ mọi cách để tìm ra kẻ bắt cóc và người sai khiến chúng,tôi phải bắt họ trả giá thật đắt...tôi đã tìm được kẻ châm lửa năm xưa,bắt hãm quỷ xuống mộ cô bé đó,rồi cho hãm vào tù chịu án tử hình,nhưng kẻ đứng sau vẫn không có một manh mối nào.Cho đến 8 năm sau,một người con gái khác lại xuất hiện trong đời tôi, đã làm mọi thứ thay đổi.Ngay từ lần đầu gặp mặt ở trường,tôi đã để ý đến em,bắt cháp tất cả học cùng lớp bỏ mặc những lời nói ngoài tai.Bắt đầu ngắm nhìn mỗi khi em ngủ say,muốn tựa vào vai em thật chặt nhưng không thể...

Hạo Phong nhắm mắt thật chặt:

-Hình ảnh cô gái bé nhỏ đó vẫn hiện về sau mỗi lần tôi nhìn em.Tôi sợ rằng mình thừa nhận thích em chính vì em quá giống người con gái đó...

Minh Anh giật mình"như hình như cô bé đó mình thấy lúc đi theo Hạo Phong ở nghĩa trang.Nói thật,cô bé đó giống giống mình khi nhỏ."

-Tôi không muốn thừa nhận điều đó nên phải giữ khoảng cách với em

- Hóa ra vì điều đó mà cậu mới buồn ăk.Chắc cậu rất yêu cô bé đó-Minh Anh cảm thấy thoải mái khi anh nhắc về mình như vậy,không phải cô không muốn là người con gái kia nhưng cô không thích là người thế vai

Hạo Phong không trả lời,anh biết Minh Khag đã có sẵn câu trả lời nên không muốn nói nhiều,cậu đột nhiên gục xuống bàn...

\*\*\*

"trời ơi,ai có hiểu cho tình cảnh của tôi được không?Nghĩ sao một đứa con gái chưa bao giờ khiêng vác vật nặng mà hôm nay lại phải công theo một người con trai khỏe như voi về nhà chứ?"-cô đang cốong anh chờ taxi về vừa nhớ tới cuộc gọi khi này...

Lúc này,khi anh gục xuống bàn,cô biết là anh ngủ luôn rồi.Lấy điện thoại trong áo khoác anh vớt trên ghế bên cạnh,cô tìm một cái tên:

-thư ký Kiên...thư ký Kiên... ăk, đây rồi,số điện thoại thư ký Kiên đây rồi- cô tìm được dây số bấm phím gọi

-alô.- đầu dây bên kia cung kính

- thư ký Kiên phải không?-cô nói bằng giọng ồm ồm giống đàn ông

- vâng là tôi

-Ăk,Hạo Phong đang say,anh đến đón anh ấy được không?

đầu dây bên kia thư ký Kiên ngập ngừng rồi trả lời:

-Xin lỗi,nhưng tôi đang làm mấy việc mà cậu chủ giao cho,phần cậu đưa anh ấy về nhà giùm tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 48

Cô còn đang ngập ngừng thì thư ký Kiên trả lời luôn:

- Căn biệt thự x ở ngoại ô y.tôi đang bận lắm,cảm ơn cậu đã giúp cậu chủ.- nói rồi thư ký Kiên cúp máy.

\*\*\*

“haiz”-cô ngồi than ngẩn thờ dài,cuối cùng cũng bắt được một chiếc taxi.Anh đỡ cô ngồi vào chiếc taxi một cách nặng nhọc rồi cũng lên.

-Bác tài ơi,bác cho xe chạy được rồi đó!-cô lên tiếng

- được rồi,thưa quý khách.-người taxi gật gù

Trên xe,cô nhìn kĩ khuôn mặt anh,rất đẹp,phải nói là rất hoàn mĩ.Nhìn xa cũng đủ biết anh là một người rất đẹp trai,phong lưu,thành đạt,giàu có chỉ qua khí chất lạnh lùng của anh.

Anh ngủ bồng dựa vào người cô.

“thích...thích...thích...”-tim cô đập rộn rã.Cô tự nhủ thầm”sao lại là lúc này cơ chứ!”

Cô nghĩ tới từng lời anh nói

-“tôi không thể thừa nhận việc mình thích em vì em quá giống người con gái đó!”

-“thích mình!”-khuôn mặt cô dần đỏ hồng,trông rất dễ thương

\*\*\*

Tại căn biệt thự của Hạo Phong...

Minh Anh đang cõng Hạo Phong trong tình trạng:anh tựa vào người cô,cô tựa vào cột nhà.

-có ai không?giúp tôi với.-Minh Anh kêu cứu

Đáp lại là một sự im lặng đến lạ thường

Cô thắc mắc:

-Quái lạ.Căn biệt thự rộng thế này mà không có lấy một người giúp việc hay quản gia gì sao?

-“ọe”-Hạo Phong nôn vào người cô.

-“trời ạ.Biết thế vứt anh xuống sàn nhà cho rồi.Cười khổ hồi lâu,cô cũng phải cố lết Hạo Phong lên đại một căn phòng trên tầng,vì ở tầng dưới chỉ có phòng khách,phòng ăn,phòng bếp,vệ sinh,...

đẩy Hạo Phong xuống một chiếc giường lớn,cô thở hắt hắt:

-trời ạ.Anh ấy ăn gì mà nặng như voi vậy trời!

Cô nhìn quanh căn phòng một lượt,căn phòng này chủ đạo là màu hồng,nhìn trông rất ấm cúng.Cô đi thám thính lại căn phòng hồi lâu,rồi đi lại chỗ đựng quần áo

-Sao toàn đồ con nít thế nhỉ?chắc của một bé gái 8,9t gi đó-cô tự nhủ thầm khi nhìn thấy trong tủ toàn đồ trẻ con. Đi lại cạnh bàn,cô thấy một quyển album ảnh.trong ảnh toàn là của một cô bé và một cậu bé là nhân vật chính. Đôi khi thì có ảnh của cô bé chụp một mình.Cô há hốc mồm ngạc nhiên:

- trời ạ, trên đời này còn có sự trùng hợp thật.Cô bé này nhìn thật giống mình lúc nhỏ.-Cô đặt quyển album xuống thì rớt mất tấm hình.Cô nhặt tấm ảnh lên,phía sau tấm ảnh viết một dòng chữ”Chồng tương lai àk,anh phải cười thật nhiều nhé!”cuối dòng chữ đó là tên của người viết”Minh Anh”



Cô lật ảnh lên thì thấy một bé trai bị chụp lên lúc đọc sách, gương mặt lúc nhỏ tuy rất đáng yêu nhưng thoát không khỏi được vẻ lạnh lùng, giờ thì cô đã biết người trong tấm ảnh này là ai, phải, đó chính là anh lúc nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 49

-“đau!”- chỉ một từ thôi cũng đã đủ biết được tầm quan trọng của người con gái này trong tim anh. Nếu người con gái này còn sống, nhất định anh sẽ rất vui và không phải khổ sở như bây giờ, dẫn vật nổi đau đó một mình, anh cũng sẽ không biết đến sự xuất hiện của cô và có lẽ họ đã là hai người xa lạ. Nhưng số phận trớ trêu thay, người con gái đó ra đi để lại một mình anh trong cô đơn và lạnh lẽo. Cô nghĩ, bây giờ mình phải giúp anh quên đi nỗi đau đó.

Cất quyển album đó thật cẩn thận lên bàn, cô nhìn anh rồi cũng nhìn ra bãi chiến trường anh để dành trên người mình. Xoay sở một hồi lâu, cô cũng tìm được một bộ đồ trong cái biệt thự to đùng đoàng này, cô bắt đầu đi vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau...

Cô bước ra từ phòng tắm, sấy tóc cho khô, cô bước đến giường ngồi cạnh anh, ngắm nhìn gương mặt kia đang ngủ say.

- Công nhận, khi anh ngủ trông rất đẹp trai, không còn vẻ đáng sợ nữa nhỉ! Trái lại nhìn anh thật đáng yêu! - cô nói nhỏ.

Bỗng nhiên, không hiểu vì sao, cô nhón lên người anh, khẽ chạm vào đôi môi đang còn chum lại rồi lập tức rời ra.

Một mùi vị ngọt ngào đang lan tỏa trong người cô, cô cảm nhận nụ hôn đầu của mình sao ấm áp quá, tuy không có sự đồng ý của anh, cô vẫn thấy thật đẹp.

Cô đứng dậy, Ngắm nhìn khu vườn qua cửa sổ.

- Ôi! Hoa hồng nhưng, - cô ngạc nhiên khi thấy trong vườn nhà anh có rất nhiều hoa hồng nhưng

- trời ơi, đẹp quá đi. - cô tự nhủ thầm. Không còn hét to như trước bởi vì cô thấy mình nói lớn quá, quay ra sau thì thấy anh đang nhú mày thì cô đành kìm nén sung sướng. Đang định bước xuống vườn thì cô chợt nhận ra một điều:

- đây không phải là nhà của mình, không được tự do đi lại, càng không được đụng vào linh tinh. Vì vậy cô quyết định đi trở lại phòng. ...

\*\*\*

Sáng sớm hôm sau...

Hạo Phong mở mắt khi ánh mặt trời vừa rọi vào phòng. Con đau hức từ đầu truyền đến anh nhưng chỉ trong chốc lát. Anh lắc đầu ngồi dậy, hình như tối qua có ai đưa anh về thì phải. Anh nhớ mình nhắn tin cho ai đó rồi người đó tới, trò chuyện một hồi rồi ngủ luôn thì phải. Anh ngồi dậy định bước xuống giường thì phát hiện có dáng người nhỏ bé đang gục đầu cạnh giường. Anh khá ngạc nhiên rồi nhìn vào khuôn mặt ngây thơ đang ngủ kia. Đây không phải lần đầu tiên anh nhìn cô ngủ nhưng anh cảm nhận được có lẽ cô đang ở trong giấc mơ ngọt ngào nào đó. Anh bế cô lên giường rồi lấy chăn đắp lại, xong anh vào phòng tắm...

\*\*\*

Hạo Phong đứng trong phòng đọc sách, nhìn ra vườn hoa kia, tay đang cầm một ly cà phê. Tâm trạng hôm nay của anh khá hơn những ngày trước rất nhiều. Hôm nay anh đã quyết định một việc mà từ trước đến giờ anh chưa từng nghĩ tới.

- ÁKKKKK!....tiếng của Minh Anh vang lên phá tan bầu không khí trong căn biệt thự.

Minh Anh vừa thức dậy thấy trời đã sang cô liền bật dậy đá bay chăn:

- ÔI TRỜI ĐẤT ƠI! MUỘN HỌC MẮT THÔI! - nói rồi Minh Anh chạy bay vào phòng tắm

Vừa chạy vào phòng tắm, cô đã ngạc nhiên:

-Ồ hay,sao hôm nay nhà tắm lại khác thế nhỉ.Thôi muộn rồi,bận tâm gì nhiều.-nói rồi cô nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân.cô thấy đồ hôm nay mình mặc hình như hơi rộng so với thường ngày,cô cứ nghĩ là gì Trần mới may đồ.Cô mặc đồ xong, đi ra khỏi phòng tắm thì mới phát hiện...

-ÁKKKKk!....-tiếng Minh Anh vang lên phá tan bầu không khí trong căn biệt thự.

Hạo Phong trong phòng đọc sách nhẹ mỉm cười,anh đi qua phòng cô đang đứng.Cánh cửa được mở ra...

-Hạo Phong,sao anh lại ở đây vậy?-Minh Anh ngạc nhiên hỏi

Hạo Phong nhìn bộ dạng cô lúc này không khỏi bật cười:

-Minh Anh,em sao lại mặc đồ như thế vậy?

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 50

Minh Anh trả lời:

-Mặc đồ như thế nào là thế nào?-nói rồi cô đi vào trước cửa tủ quần áo soi gương:

- Trời ăk!Minh mặc cái thứ quái quỷ gì vậy?-Minh ANh tròn tròn mắt nhìn mình trong gương, đầu chưa chải tóc,kem đánh răng còn dính trên miệng, đồ thì rộng thùng thình.

CÔ quay ra hỏi anh:

-Sao em lại như thế này nhỉ?

-Em nghĩ lại sự việc tối hôm qua đi.-Hạo Phong nói nhìn cô

Minh Anh trầm ngâm một lúc,chỉ tay vào trần nhà kêu lên:

-Đây là nhà của anh!

Hạo Phong nhìn bộ dạng ngố hết cỡ của cô nói:

-Đúng, đây là nhà tôi.Chính tôi mới là người nên hỏi tại sao em lại ở đây!

\*\*\*

Minh Anh giật mình:

Àk...thì...-cô ấp úng hồi lâu mới nghĩ ra. Àk...hôm qua anh hai bảo em đến đây,do lúc đó anh say rồi nên không biết.

Hạo Phong tiếp tục:

-Vậy ăk...thế...sao trong phòng tắm nhà anh lại thấy đồ của cậu ta vậy!

-do...do lúc đó...anh hai bị anh nôn ra áo nên phải thay.-cô nói đúng sự thực.

-Vậy hôm qua an hem trần như nhộng về nhà ăk?-Hạo Phong mỉm môi để khỏi cười

Cô đỏ mặt.

-Không...không có...em qua nhà anh tiện thể đem đồ cho anh hai luôn-cô lắc lắc đầu giải thích.

Cuối cùng cũng giải thích xong mọi chuyện,cô chợt nghĩ ra nãy giờ mình quên đi thứ gì đó. Đứng trầm ngâm một lúc,cô mới hét to:

-CHẾT RỒI!!MUỘN HỌC.-nói rồi cô chạy vèo ra khỏi phòng,Hạo Phong đi theo.

Anh hỏi cô:

-emđi đâu vậy?

-đi học chứ đi đâu!Anh hỏi hay thật.

-Hôm nay không đi học.-Anh nói,cô không tin, chuẩn bị ra khỏi cửa,Anh hỏi tiếp:

-Hôm qua thứ mấy?

-Thứ bảy,anh không xem lịch àk?-Minh ANh bực mình,chuẩn bị đi ra khỏi cửa,phanh cái kítttt rõ to.

-Hà?Vậy hôm nay là chủ nhật.Em lên trường học một mình àk,tôi học cùng em nhé!-Anh cười nhe răng.

-ÁK!sao anh không nói sớm.-Minh Anh chạy vào người anh đâm túi bụi

-Ủa,tôi đã nói rồi mà,em không nghe đấy thôi-Hạo Phog để cho cô đánh.

Minh Anh nhìn anh,liền ngừng đánh.Anh không phải là người dễ đụng vào,nên cẩn thận.Cô không nói,anh hỏi:

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 51

-Sao vậy,không đánh nữa hả?

Cô không nói một lúc lâu,mới trả lời:

-Có chuyện gì xảy ra vậy,sao hôm nay anh khác vậy-cô không nhìn vào mắt anh.

Anh vịn lấy hai bả vai cô, điều chỉnh để cô nhìn vào khuôn mặt mình:

-Tôi,Trần Hạo Phong,chính thức theo đuổi em!

\*\*\*

Nửa tiếng trước,Hạo Phong đang nhâm nhi ly cà phê,nhìn ra vườn hoa hồng nhưng,anh cảm máy lên, điện cho một người:

-Vâng,thưa cậu chủ,cậu có gì sai bảo.

-Dừng ngay việc tìm kiếm manh mối,ngay lập tức!-anh lạnh lùng

Đầu dây bên kia ngạc nhiên:

-Cậu chủ,chúng ta dễ dàng bỏ cuộc thế sao!

-Không phải bỏ cuộc, đã đến lúc kí ức bị lãng quên!-anh nhắm mắt

\*\*\*

-Tôi,Trần Hạo Phong,chính thức theo đuổi em!-Hạo Phong tuyên bố

Minh Anh sững sờ hồi lâu.Cô không nghĩ anh sẽ nói những lời này với cô.Cô đang còn bất động thì anh hỏi:

-Em có đồng ý không?...tôi có thể...-anh chưa nói dứt câu thì cô đã ôm chầm lấy anh,anh cũng ôm lại cô,cười mỉm,gọt nước mắt rơi trên khóe môi

cô,là giọt nước mắt hạnh phúc.

Hai người còn đang có chút thời gian để tâm sự thì “reng. . reng. . reng”tiếng chuông cửa vang lên.Anh quay qua cô:

-Em vào phòng anh lấy tạm một bộ nào đó đi!nhìn em kìa-nói rồi anh cười khúc khích.

Cô nhìn anh rồi gãi gãi đầu rồi dạ dạ vâng vâng,sau đó phóng lên phòng.

Anh đi ra mở cửa thì ngạc nhiên nhưng không biểu lộ ra bên ngoài:

-Ba,mẹ,hai người sao lại ở đây!

trước mặt anh là một người phụ nữ và một người đàn ông đang đứng mỉm cười.Người phụ nữ,tức bà trần lên tiếng:

-Trời ăk,con cái ở đâu thì cha mẹ phải ở đó chứ!(cái đạo lí này đâu ra vậy=.=-)nói rồi hai ông bà đứng đính dất tay nhau đi vào

Hạo Phong lắc đầu thở dài định đóng cửa thì một đám người khiêng đồ đi vào,còn một đoàn khác lại cúi đầu cung kính:

-Cậu chủ.

Hạo Phong lạnh lung:

-Sao mấy người lại vào đây?

Tất cả đều run sợ trước vẻ lạnh lung của anh,không ai dám trả lời anh

-Là mẹ cho họ vào đấy!-nói rồi Bà Trần bước đến.

-Sao mẹ làm vậy?-Hạo Phong nhìn bà

-Mẹ phải làm vậy.Hạo Phong ăk,căn biệt này rất rộng,mà chỉ mình con ở,với lại,làm sao mà con lại chăm sóc nổi chứ,con còn có công việc mà!

Bạn đang đọc truyện *Anh Ạ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 52

-Mỗi ngày đều có người đến dọn dẹp,mẹ không phải lo!-Hạo Phong phản đối

-Nhưng con ở một mình như thế,mẹ không yên tâm!

Hạo Phong chịu thua bà Trần,Lắc đầu thở dài.Hạo Phong đang còn ngao ngán thì nghe thấy tiếng của ông Trần

-Cháu là ai?

Hạo Phong đi lại chỗ cầu thang thì thấy ông Trần đang há hốc mồm ngạc nhiên,Minh Anh thì đang trong trạng thái lung túng.

-Dạ...cháu...cháu...cháu sẽ về ngay đây ăk.Cháu chào bác.-Minh Anh bối rối nhìn Hạo Phong đang đứng đút tay vào túi quần một cách thản nhiên,cô đành cáo từ

Minh Anh bước đi một cách lung túng rồi lướt qua người Hạo Phong,anh nắm lấy bàn tay cô:”đừng đi!”

Rồi anh quay sang nói với ông bà Trần:

-Cô ấy là con dâu tương lai của ba mẹ!

Mắt ông Trần hiện tại trong trạng thái mắt chữ O mồm chữ a + thêm Bà Trần mới đi tới trong trạng thái ngất xỉu.Hai ông bà còn tưởng mình sẽ không còn cơ hội bế cháu nhưng với tình hình này thì...sớm muộn cũng có một đứa.

Bà Trần nắm tay ông Trần lại nói nhỏ:

-Cuối cùng cũng có cơ hội rồi, đừng bỏ lỡ làm gì!

Nói rồi Hai ông bà qua sang Minh Anh ,nhắm lấy tay cô:

-Chết thật,ba mẹ thật xin lỗi con,con thông cảm,do ba mẹ không biết con là con dâu.-Hai ông bà nói một câu rất củ chi là củ chuối.

Minh Anh sững sờ trước điệu bộ khác thường của hai ông bà,quay sang nhìn Hạo Phong thì thấy anh đang khẽ mỉm cười.

Ông bà Trần dìu Minh Anh đi lại chỗ Hạo Phong, điệu bộ rất ân cần:

-Hai con cứ nói chuyện đi,hai ông bà già chúng ta sẽ đi chuẩn bị thức ăn.-nói rồi hai ông bà vừa đi vừa cười khúc khích.

Minh Anh đang chuẩn bị đi theo giải thích thì Hạo Phong đã nắm chặt tay cô ôm vào lòng,Hôn nhẹ lên mái tóc cô:

-Cứ kệ họ đi!

-Nhưng...Minh Anh ngúng nguẩy

-Không nhưng gì cả!

\*\*\*

Tối hôm đó....

BỊCH...một tiếng động vang lên chiếm giữ sự tĩnh lặng trong căn nhà.Minh Anh mệt mỏi rã rời cả tay chân khi khiêng một đồng hồ về nhà,tiếng ô tô nhà họ Trần lái đi trong đêm, gương mặt tuần dật nhìn lướt qua cô rồi cũng chịu rời đi.

-Mệt thật mà!Hai bác ấy thật là,cho một đồng hồ thế này mình ăn làm sao hết được.-Minh Anh vừa mệt mỏi vừa mừng thầm,cảm giác giống như một giấc mơ vậy,"Hạo Phong nói mình là con dâu tương lai nhà họ Trần sao,thật không thể tin nổi!"

Gi Trần từ trong nhà đi ra,về mặt mừng rỡ:

-Minh Anh,có ai vừa đưa con về àk?

Minh Anh đỏ mặt:

-Đâu có,làm gì có ai đâu gì?

Gi Trần lờm lờm:

-Con giấu gì đúng không,có bạn trai mà không cho gì biết nha.Thôi,con vào nhà ăn tối đi.

Minh Anh còn đang định giải thích thì Gi Trần vội kéo cô vào bàn:

-Con mau ăn nhanh đi,gi đi làm việc đây.-nói rồi Gi Trần đi xuống bếp

Gi Trần vừa đi vào bếp,liền điện cho một người:

-Alô,bà chủ àk?

-Có chuyện gì hả chị?Minh Anh nó bị làm sao àk

Gi Trần vui mừng:

-Minh Anh có sao àk bà chủ,hình như Minh anh có bạn trai rồi đó!

-Thật hả?- Đầu dây bên kia vui mừng

-Dạ.Tại đạo này tôi thấy cô chủ ra ngoài nhiều hơn rất nhiều,không khép mình như trước nữa.Với lại tôi còn thấy có người còn đưa cháu đến trường nữa kia

-Ừk,tôi biết rồi,cảm ơn chị.- Đầu dây bên kia hót hời

-Nhưng có một điều tôi rất thắc mắc-Gi Trần mang giọng khó hiểu.

-Hả?- sự hồi hộp xen lẫn hoang mang ở phía đó

-Tại sao mỗi buổi tối,Minh Anh hầu như đều gặp ác mộng,cứ hễ một hồi lại nói luyên thuyên cái gì mà anh Hạo Phong gì gì đó,lúc sang dậy lại quên hết sạch tron.-Gì trần kể lể

-được rồi.Tôi cúp máy đây.

\*\*\*

Kết thúc cuộc trò chuyện đó,người phụ nữ đó gọi tiếp cho một người:

-Minh Khang àk,con biết có chuyện gì đã xảy ra với em con không?

-Là chuyện gì tức là chuyện gì hả mẹ?-Một giọng nười con trai đầy vẻ nụng nịu.

-Đây không phải lúc đùa đâu.Con lo mà theo dõi em con thật kĩ vào,xem con bé giao tiếp với ai mà tại sao nó lại nhớ đến chuyện đó.Con bé mà hỏi phục trí nhớ kiểu gì cũng tìm Hạo Phong cho coi.Con nữa, đừng có suốt ngày dính chặt tới con bé không rõ nguồn gốc kia nữa,rõ chưa?

Đầu dây bên kia nghiêm túc hẳn lên:

-Vâng,con xin tuân lệnh Trần phu nhân.

-Tốt.

\*\*\*

Ngày hôm sau,một ngày nắng dịu nhẹ xóa đi bao phiền muộn trong lòng mỗi người,nhưng không xoa dịu được sự buồn ngủ tột cùng của cô bé mang tên Nguyễn Minh Anh.

-MINH ANH,DẬY MAU.SẮP TRỄ HỌC RỒI CON!-Gì Trần một tay nắm tay,một tay nắm chân Minh Anh,lôi dậy.

-Con không dậy đâu,cho dù có sập trời con cũng không dậy-Minh Anh vùng vẫy tay chân tiếp tục ngủ.

-Trời ơi con bé này,có phải con muốn gì mach mẹ con không?-Gì Trần cười khổ

-Gì sẽ không mach đâu,con chắc chắn.-Minh Anh mắt lim dim.

Di Trần không còn cách nào khác bèn gọi:

-Anh con đến kia.

Nhắc đến chữ anh,dây thần kinh nhạy cảm của cô lập tức hoạt động hết công suất,theo phản xạ cô bật dậy,lao nhanh vào nhà vệ sinh làm VSCN rồi mặc vội quần áo đi học vào.Bước ra khỏi phòng,cô mới phát hiện ra mình bị lừa.

-Di Trần,gì lừa con nữa phải không?-Minh Anh làm bộ giận dỗi.

-Xin lỗi con,gì không còn cách nào khác ngoài cách đó.-Gì Trần bất lực.

Minh Anh đi xuống nhà,vừa đi vừa thở dài:"Phải chi có hai ở đây thì tốt quá,mình sẽ được nói chuyện với hai, được chơi với hai, được đi ăn kem, đi công viên.Nhưng hai đang ở nước ngoài thì làm sao mà thực hiện được."

Cô buồn bã đi xuống ăn sang rồi dậy chào gì trần đi học,đi Trần cũng buồn thay cho cô.

Vừa bước ra đến cửa,cô đã thấy chiếc xe đen quen thuộc của Hạo Phong đỗ ngay trước cửa,cô ái ngại nói:

-Hi,Hạo Phong,anh đến đây làm gì vậy?

Hạo Phong đang đọc tờ báo kinh tế nghe thấy tiếng cô liền quay mặt ra:

-Đón em

Minh Anh ngạc nhiên vì sự dịu dàng trong ánh mắt của Hạo Phong dành cho mình,không còn như tảng băng trôi trong mắt anh sự lạnh lùng ngày nào nữa,cô vô cùng vui mừng.

Ngồi vào trong xe,Hạo Phong còn thắt dây an toàn cho cô nữa,cô cảm thấy tim mình đập rộn rang,má đỏ phừng phừng.

-Tôi sẽ dẫn em đi ăn sang-Hạo Phong dịu dàng.

-Không,em sẽ không ăn đâu-Cô cười gãi gãi đầu chột từ chứ trong lòng cô đang rất thèm ăn và rất đói.

Hạo Phong gạt đầu định lái xe đến trường luôn thì...

“Ừc...ừc...ừt...ừt...”-Tiếng gì đó phát ra từ bụng Minh Anh.Minh Anh đập đập cái bụng”Bụng ơi đừng quậy nữa,trưa về chị sẽ bù cho mà!”

Hạo Phong lấy tay che miệng phì cười:

-Em không muốn ăn nhưng xem ra bụng em không cho rồi.

Minh Anh chẳng biết làm sao ngoài cúi gằm mặt xuống nhìn xe,hai tay đan chặt vào nhau.

Hạo phong chở Minh anh đến một nhà hàng” BEST FOOD”.Cả hai bước vào làm cho bao nhiêu cặp mắt phải ngược nhìn,nhất là các cô gái trẻ,mắt hình trái tim bắn vào người Hạo Phong nhưng anh chẳng quan tâm đến điều đó và trái lại,anh tặng họ bằng ánh mắt lạnh nhất có thể.Minh Anh cũng cảm thấy rất khó chịu trước những ánh mắt đó.Cô nín chặt tay anh,vờ như hai người đang thân mật và tặng anh một nụ cười chết người:

-Hạo Phong,chúng ta lại ngồi gần cửa sổ đi!

Hạo Phong cũng bất ngờ trước cử chỉ của cô,anh cũng gạt đầu rồi mỉm cười.

-“choảng”,tất cả những trái tim kia đều đứng vì anh rơi xuống đất vỡ tan,tất cả các cô gái đều há hốc mồm với những cử chỉ thân mật của hai người, đặc biệt là nụ cười của anh dành cho cô, đầu giống với khi anh nhìn họ.

Anh và cô bước đến chiếc bàn cạnh cửa sổ,anh kéo ghế giúp cô ngồi xuống.Sau khi ổn định chỗ ngồi,anh ân cần hỏi cô:

-Em ăn gì hả?

-Àk,em ăn 1 đĩa thịt bò kèm một ly sữa nóng.-Cô đỡ thực đơn ra rồi chọn lựa.

Cô phục vụ dí sát hai người từ ngoài nhà hàng đến trong nhà hàng bây giờ vẫn đang nhìn anh bất động,anh hơi khó chịu với cách nhìn đó nhưng cũng nói với cô phục vụ một cách lịch sự:

-Cô phục vụ!-( độ lịch sự của hạo Phong)-Anh nói xong cô phục vụ giật mình:

-Xin lỗi quý khách-cô phục vụ bắt đầu lời sỗ rag hi ghi chép chép

-Cô dung đĩa thịt bò và một ly sữa nóng ạk.Còn anh,anh dung gì?-Cô phục vụ than thiết

-Cho tôi một ly cà phê ít đường East Coffe-Anh nói bằng giọng không mấy thiện cảm

Cô phục vụ cảm ơn hai người rồi bước đi,trước khi đi còn không quên...ngắm anh một cái!

Minh Anh nãy giờ thấy hết rồi,cô nổi khùng lên nhưng không nói không rằng,mặt chỉ hầm hầm, đỏ như cà chua.Hạo Phong thấy cô có vẻ mặt bất thường,bèn chọc cô:

-Em bị sao vậy? Ồm àk?

Minh Anh kể anh đang nói gì,mặt vẫn bình thản:

-Em đâu có sao đâu.

Hạo Phong thấy cô không muốn nói nên cũng không muốn chọc nhưng vẫn phải phì cười.Minh anh thấy thế liền giận cá chém người:

-Anh cười cái gì mà cười,thấy người ta không khỏe thì cười àk?

Hạo phong chuyển lại bộ dạng lạnh lùng như ngày nào,về vờ giận cô:

-Sau này đi với tôi em còn nhiều cơ hội để “ôm” lắm,yên tâm đi!

-Ý anh nói là em ghen àkk!-Minh Anh nghĩ kĩ từng lời anh nói rồi hét lên.

-Em nghĩ đây là nơi nào mà sao mồm em như mỏ vịt thế?-Hạo phong vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng,hai tay chống cằm lên bàn.

Minh anh nghe vậy liền ngó xung quanh nhà hàng,quả thật mọi ánh mắt nhìn cô với đầy vẻ khó hiểu,cô cố kiềm chế cảm xúc đang dâng trào đến tận não.”im lặng là vàng”-cô nhủ thầm

Cô phục vụ bưng đồ ăn ra cho Hạo phong và Minh Anh.Minh anh ngó nghiêng g đồ đựng thức ăn,hỏi:

-Ủa,sao anh uống có ly cà phê không vậy!Sao anh không ăn sang đi.

Hạo Phong đang suy nghĩ gì đó rồi bưng tỉnh cảm ly cà phê nói:

-Anh không ăn,em cứ ăn đi!

Minh Anh lấy đĩa thịt bò và ly sữa đặt lên bàn.Cô cầm đĩa và dao lên,cắt cắt xẻ xẻ từng miếng.Cô cho một miếng vào mồm nhai nhóp nhép,tiếp tục miếng thứ hai cô chuẩn bị cho vào mồm thì đưa miếng thịt bò đó dí sát vào miệng anh:

-Nè!Anh ăn đi!

-Tôi không ăn,em ăn đi-Hạo Phong lắc đầu né.

-Anh không ăn em cũng không ăn-Minh Anh cố gượng ép.

Cuối cùng Hạo phong đành chào thua Minh Anh nhà ta và “A” thật to để cô dứt,kể cả những đôi tình nhân trong quán cũng phải phục hai đứa trẻ này.

Ăn xong,Minh Anh và Hạo Phong cùng nhau đến trường.Trên đường,Minh Anh nói rất nhiều và buộc Anh phải trả lời bằng hết,trong lúc Hạo Phong trả lời sắc mặt xem ra không được tốt cho lắm

Vừa đến trường,Minh Anh và Hạo Phong cùng nắm tay đi vào trong trường khiến cho bao cặp mắt phải ngược nhìn,mắt há hốc ra,ghen tỵ có,tiếc nuối có và cả sự...căm thù.Mặc kệ họ đi,hai người vẫn giữ nguyên hiện trạng như vậy cho đến khi Minh Anh đột ngột dứt tay lại,Hạo phong khó hiểu nhíu mày nhìn cô,cô vẫn mặt nhăn nhó nhìn về một hướng.Hạo Phong nhìn theo hướng đó thì thấy Nguyệt Nga đang đờ đờ sát khí,nhìn cô đầy vẻ thù hận,đang cùng bọn con gái chỉ chỉ trỏ trỏ vào người cô.

-Con cáo đó,nó cướp bồ của tớ,nhân lúc tớ và anh Hạo Phong đang giận nhau,nó thừa cơ nhảy vào,chạy đến bên anh ấy an ủi.Hu...Hu...tớ không muốn sống nữa...-Nguyệt Nga dung nước mắt cá xấu ra về tội nghiệp

Minh Anh tủi than suýt khóc,Hạo Phong nói với cô và nhìn Nguyệt Nga bằng ánh mắt căm hận:

-Cô ta đúng là hạng người tro trên, àk không,phải nói là hồ ly tinh mới đúng.-Hạo Phong kéo Minh Anh để lại bọn con gái mấy phút trước còn chửi cô bây giờ đành im lặng.Hạo Phong đưa Minh Anh vào lớp,ngồi vào bàn rồi anh nhắc:

-Em đợi tôi ở đây,tôi sẽ vào ngay

Minh Anh gật đầu rồi Hạo Phong đi ra ngoài.

Trên ban công tầng 3,một người con trai thanh tú đang cầm áo khoác, ổng tay xấn lên tận khuỷu đang chống tay vào thanh lan can.Gió trên ban công thật mát so với cái nóng bức ở dưới sân trường ngột ngạt kia.Anh đứng trầm ngâm nhìn về một khoảng trời xa xôi nào đó...

\*\*\*

Ba đứa trẻ đang rượt đuổi nhau trong một vườn cây ăn quả, đứa nào đứa nấy mồ hôi hắt nhai ướt đầm trán.

-Minh Anh,em đừng chạy nữa được không,bọn anh chạy theo muốn đứt hơi luôn rồi nè.-Một cậu bé 10t vừa nói vừa thở dốc.

Cô bé đẹp như thiên thần kia tuy chẳng khác gì cậu bé nhưng vẫn chưa muốn dừng cuộc chơi:

-Anh hai àk,anh mệt thì cứ nghỉ đi,em và anh phong sẽ chơi tiếp, đúng không anh Phong?-Nói rồi cô bé quay qua cậu bé có khuôn mặt baby cười tươi

-ừkm,anh thì sao cũng được!-cậu bé tuy mệt vẫn tôn trọng ý kiến của cô bé.

Cậu bé kia bực mình:

-Hai người lúc nào cũng bênh nhau để trội anh hết ák.Thôi,mình chơi trò khác đi(quay ngoắt 360°)

Cô bé kia đồng tình:

-Em cũng nghĩ thế,nãy giờ mình chơi trò này hoài,em chán rồi.

-Thế giờ chơi trò gì?-Cậu bé kia lạnh nhạt tay cầm quyển sách mà vệ sĩ đưa tới đọc.

Cậu bé kia day day trán suy nghĩ rồi nói:

-Àk,hay chúng ta chơi trò xoay bút đi,một người xoay bút, bút chỉ về hướng người nào thì người đó phải trả lời câu hỏi của hai người còn lại.

Cô bé tròn xoe mắt vỗ vỗ hai tay:

-A...Chúng ta chơi trò đó đi,em chưa chơi bao giờ.



Cậu bé kia tuy đọc sách nhưng vẫn cười mỉm:

-Thú vị đây.

Cả ba đi về phía gốc cây to, trái thảm xuống.

-Bây giờ, em quay trước nha. -Cô bé thích thú. Cô cầm lấy than cây bút và bắt đầu xoay quanh cái đĩa. Chiếc bút quay theo đường đi như chong chóng rồi dừng lại chậm chậm phía cô bé nhưng may cho cô là nó tiếp tục quay và dừng lại chỗ cậu bé mang bộ mặt xị vì trúng mình. Cô bé nhảy cẫng lên vui sướng:

-A ha, Anh hai, anh phải trả lời câu hỏi của em!

Cậu bé tỏ vẻ tự tin:

-Được, em hỏi đi, anh trả lời được hết á!

Cô bé trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu:

-Anh hai thì... học rất giỏi, nên mình sẽ không đổ anh về vấn đề tri thức. A, đúng rồi, Anh hai, em sẽ hỏi anh một câu thật khó. -Mắt cô sang lên.

-Sao, em hỏi câu gì? -Cậu bé đang mang bộ mặt dương dương tự đắc.

-Anh hai, anh có thích Hà My không?

Cậu bé vừa rồi còn kiêu hãnh thế kia nhắc đến cái tên đó liền tái mét mặt mày:

-Không... anh không thích con nhỏ đó đâu! Như chần tỉnh, bà la sát á!

Cô bé tỏ vẻ khó chịu:

-Hà My không phải chần tỉnh, bà la sát, cô ấy là bạn của em!

-Hà My là ai vậy? -Cậu bé đọc sách kia hỏi.

Àk, nhỏ là bạn của em đó, nhỏ tốt lắm, nhưng do gia đình chuyển công tác nên nhỏ về Việt Nam rồi. -Cô bé vừa nói vừa nhìn lên trời. Cô bé nói chuyện khác:

-Anh phong, anh đổ anh hai em đi, đổ câu nào khó vào!

-Mẫu bạn gái của anh là gì? -cậu bé tên Phong không nhìn mà hỏi.

Cậu bé kia suy nghĩ một lát rồi trả lời:

-Đẹp gái nè, học giỏi nè, tốt với anh nè, không bắt nạt anh nè,...

-Chu choa, sao mẫu người của anh hai và anh Phong giống nhau thế? -Cô bé chu mỏ, Cô nhìn lại thì thấy hai người đang cười khúc khích, máu nóng dồn lên não:

-Anh Phong, anh hai, hai người bắt nạt em, em đi mach mẹ với Bác đây! -cô giả bộ mít ướt lết lết từng bước ra vườn. Hai cậu bé kia thấy vậy thì chạy lại nịnh cô:

-Thôi, cô bé Minh Anh xinh đẹp đẹp của tôi ơi! Cô thật hiền lành, tốt bụng, vì vậy đừng mach mẹ với bác nha! -Cậu bé Khang cười kháu khỉnh.

-Đúng á! Em nói với mẹ và bác thì bọn anh giận em luôn. Nói thật thì mẫu người của anh và anh Khang đều giống nhau mà. Thôi thì em cứ về nói với nhỏ Hà My nào đó mẫu người của anh khang đi thì có khi anh Khang còn xem xét lại cho. -Cậu bé tên Phong tuôn một tràng dài.

Cô bé kia suy đi nghĩ lại thấy cũng đúng bèn đồng ý:

-Được rồi, em tha cho hai anh đó!

\*\*\*

Nói đến đây, Hạo phong lại thoáng buồn, tại sao khi ở bên Minh Anh mình luôn nhớ đến người con gái đó, Không chỉ về tên không thôi mà ngay cả tính cách cũng giống. Anh tức giận đâm mạnh vào thanh lan can, máu trên tay rỉ ra, đau rất nhưng vẫn không bằng con tim anh lúc này như xé ra thành nhiều mảnh, khó thở. Anh rút điện thoại trong người ra, gọi cho một người:

-A lô, cậu chủ ạ, tôi xin nghe. -Thư kí Kiên cung kính.

-Hãy đảm bảo, trong trường này, ai mà còn đồn đại lung tung về chuyện của tôi và cô ấy thì anh xử giúp tôi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 53

-Hãy đảm bảo, trong trường này, ai mà còn đồn đại lung tung về chuyện của tôi và cô ấy thì anh xử giúp tôi nhé!

...

Trong lớp, Minh Anh không thể nào tập trung được bởi những lời nói sang nay làm cô hoang mang, phải suy nghĩ nhiều. Nhìn quanh lớp học bây giờ, cô thấy mình thật đơn độc. Ánh mắt của Nguyệt Nga dành cho con như hàng mũi tên phi như bay vào mắt cô khiến cô phải tìm cách né tránh. Hà My luôn đứng về phe cô chống lại mọi người và kết quả cũng bị mọi người cô lập, Bảo Nam thì dạo này hầu như ngày nào cũng không đi học, nếu có cậu ở đây thì ai dám nói xấu cô cũng bị cậu chửi rủa. Hà My quay xuống bàn cô an ủi:

-không sao đâu Minh Anh, có tui ở bên cạnh bà rồi mà. -cô kèm theo một nụ cười. Minh Anh rung rung suốt khóc. Bỗng nhiên một bàn tay vỗ nhẹ lên vai cô, cô giật mình quay lại, là anh. Anh đang nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, cô đáp lại chỉ bằng một nụ cười. Anh ngồi xuống, đôi mắt vẫn khóa chặt trên người cô:

-Sẽ ổn thôi mà, tôi đảm bảo với em đấy!

Cô gật đầu.

Đến giờ ra về...

Anh kéo tay cô đi trước con mắt ngạc nhiên của mọi người, đặc biệt là thầy giáo. Ông vẫn chưa kịp chào cả lớp và cho ra về thì thấy hai người này "cầm đèn chạy trước ô tô", lại còn là học sinh ưu tú của mình nữa chứ. Ông cũng chẳng làm gì được ngoài "cả lớp ra về!"

Anh dẫn cô đến chỗ gửi xe rồi mở cửa cho cô vào, cô nhìn anh với dấu hỏi to đùng:

-Anh dẫn em đi như vậy, em nghĩ mọi người tưởng đúng là em dành người yêu của Nguyệt nga mất. Em nghĩ, em đi taxi sẽ tốt hơn!

Anh nhìn cô, không nói gì, làm cô buồn, anh đẩy cô vào xe rồi lái đi. Trên đường đi, mặt cô buồn như đưa đám, anh cũng phải phì cười một mình, may mà cô không thấy vẻ mặt lúc này của anh rất "ngố". Đến nơi thì cô mới hỏi anh:

-Sao anh lại đưa em đến đây?

Trước mặt cô là khu vui chơi giải trí HOM PARK. Công viên này rất nổi tiếng vì thu hút rất nhiều du khách nổi tiếng từ nhiều nước khác và ở đây có rất nhiều thứ mà nơi khác không có. Cô cũng là một người rất muốn đến đây một lần nhưng giá vé của nó khá đắt, Nhưng vì cô là học sinh, chưa sinh ra tiền được, cô cũng không muốn xin tiền ba mẹ mình. Anh đưa cho cô hai tấm vé và nói:

-Em nghĩ anh đưa em đến đây nhìn cho có rồi về à? -Anh kéo cô đi đến chỗ soát vé.

Đến bây giờ cô mới ngạc nhiên tột độ, chỉ muốn hét lên thật to bởi vì nơi đây rất tuyệt. Đúng, phải nói trong đầu cô bây giờ chỉ có chữ tuyệt! Công viên này giống như một nơi tổng hợp vậy nói chung là có đủ thứ: vườn bách thảo; động vật quý hiếm; khu vui chơi giải trí thì có hai khu

Anh nhìn vẻ mặt thích thú của cô thì vui trong lòng, mong sao được nhìn cô cười như thế này mãi. Cô dẫn anh đi chơi các trò chơi mạo hiểm như tàu lượn siêu tốc, con bạch tuộc quay vòng vòng, ngôi nhà ma, đi tìm kho báu, ... Cô cứ nghĩ ít ra anh cũng phải biểu hiện một vài sắc thái như rung rợn chẳng hạn, thế mà anh chẳng có phản ứng gì, cô ức lắm vì chỉ có mình hét lên như điên thôi. Chẳng hạn như: "Hạo Phong. ... Anh là tên đáng ghét!", những trò lằng lằng như đi đập vịt vào khu dành cho các đôi tình nhân thì cô lại đổi ngược lại: "Hạo Phong, em thích anh!". Anh cũng đáp lại bằng một nụ cười chẳng hạn. Họ chơi thật đã rồi đi ăn đủ các món ngon: viên cá chiên nê, tôm chiên nê, thịt chiên nê; còn có cả kẹo đường, bánh trắng trộn nê, trà sữa nữa, ... Ăn no rồi, Hạo Phong còn kéo cô vào nhà hàng ăn thêm, bụng cô như muốn nổ tung luôn, ... Ăn no rồi bọn họ đi xem thú, ở đây có rất nhiều động vật hoang dã, cô và anh còn đi mua thức ăn cho chim, mua kẹo cho khỉ ngâm, đi xem các con vật dữ nữa, hổ báo, cá sấu, trăn, ... đủ cả. Khi cô và anh đi cười vui, anh nói nhỏ vào tai cô:

-Bám chắc vào, tôi sẽ không buông tay em ra đâu! -Những lúc như vậy, mặt cô đỏ như gấc chỉ biết gật đầu làm theo.

Sau một buổi đi chơi đầy vui vẻ với anh, cô cảm thấy thật buồn ngủ, đến mức muốn ngã ra đường luôn, anh thấy vậy thì đỡ cô xuống nằm lên đùi mình:

-Ngủ đi!Tôi cho đó.-Ngay lập tức cô không ngần ngại nằm lên người anh ngủ khò khò.

Sau khi xác định cô đã ngủ say,anh gọi điện cho thư ký Kiên:

-Cậu mau cho người đến công viên HOM PARK đón tôi!

-...

Mấy phút sau,...

Một người đàn ông đi đến cạnh chỗ anh:

-Cậu chủ,tôi nghe cậu Kiên bảo tôi đến đây đón cậu về.

Anh gạt đầu rồi bế Minh Anh một cách thật nhẹ nhàng lên xe.Người lái xe ngồi vào buồng lái rồi bắt đầu khởi động xe,chiếc xe lăn bánh rồi khỏi công viên.Khi đến nhà Minh Anh...

-Ông xuống gọi người trong nhà ra đây giúp tôi.-Hạo Phong ra lệnh.

Người đó cung kính:

-Vâng,tôi sẽ trở lại ngay.

Khi bong ông ta đã đi xa thì Hạo Phong cúi xuống nhìn Minh Anh thật kỹ."Em thật giống người con gái đó!"Làn da trắng ngần với bộ tóc dài tới ngang lưng, đôi mắt nâu với hàng mi cong vút lên, đôi môi phớt nhẹ hồng chum chím lại mỗi khi ngủ trông rất đáng yêu. Anh tưởng lại những lúc cô cười, đôi môi nở rộ ra khoe hai má núm đồng tiền trông rất duyên. Anh nhìn cô không chớp mắt, đang cố phủ nhận"Cô ấy...chết lâu rồi!".Anh ghé sát lại,khoảng cách thật gần,thật gần rồi môi chạm môi,anh còn định thử cái cảm giác ngọt ngào ấy lâu thêm chút nữa thì ông tài xế dẫn theo một người phụ nữ trạc 40 tiến lại gần buộc anh phải rời bỏ cảm giác ngọt ngào ấy.

-Bà là gì của tiểu thư Minh Anh ă?-tiếng ông tài xế.

-Đúng rồi,tôi là gì của Minh Anh.Mà sao ông lại đưa Minh Anh về-Gi Trần chưa nói dứt câu thì Hạo Phong lên tiếng ở trong xe:

-Cháu chào bác,rất hân hạnh được biết bác.

Gi Trần nhìn Hạo Phong đánh giá rồi gạt đầu:

-Chào cậu.Cậu là bạn của Minh Anh ă?

-Dạ vâng.Không chỉ vậy,bọn cháu là...-Hạo Phong đang định nói tiếp thì Minh Anh thức dậy vươn vai đập trúng vào lưng anh.

-Ồ no!Em xin lỗi đã làm anh bị thương.Thôi em về nhà.-Minh Anh cười thầm rồi ra khỏi xe kéo theo Gi Trần,cô còn không quên vẫy tay chào tạm biệt anh.

Trên đường đi Gi Trần nín tay cô hỏi rất nhiều:

-Minh Anh, đó là bạn trai của con ă?

Minh Anh lắc đầu,về ngượng ngùng:

-Gi ă,không phải đâu.

Gi Trần dí tay vào trán cô:

-Con chỉ biết học thôi,không lo yêu đương sớm đi, ể cho giờ.Bây giờ con chuẩn bị đi là vừa.

Minh Anh gạt gù:

-Dạ,con biết rồi mà gì đừng nói nữa,có được không?

Nói rồi hai Gi cháu đi vào nhà,về mặt tươi cười.

Bên ngoài kia,Hạo phong vẫn đang nhìn vào trong nhà,nhìn người phụ nữ đi vào bên trong cùng Minh Anh."Người đó nhìn rất quen".Cậu quay sang bác tài xế ra lệnh lái xe đi, ở gần căn nhà đó,trong góc tối,một con người đang nở nụ cười mỉ mỉ:

-Cá sắp cắn câu,cá sắp cắn câu.-bóng dáng ấy lướt đi trong đêm đen.

\*tại căn biệt thự nhà họ Trần...

Chiếc ô tô đen của Hạo Phong đỗ vào sân biệt thự lớn.

Anh vừa bước vào, hai ông bà Trần liền chạy ra chỗ con như con nít đang chờ được kẹo:

-Hạo Phong, con vừa đi đâu về vậy? Con đi chơi với Minh Anh à? Có vui không? - Bà Trần

-Hạo Phong, con bé có nhắc tới chúng ta không? - Ông Trần.

Hạo Phong lắc đầu thờ dãi đi thẳng lên lầu, để lại hai dấu hỏi to đùng cho hai ông bà đang ở dưới bếp đờ mắt nhìn nhau.

-Mấy đứa nhỏ này, chẳng biết chủ động tí nào cả. Chắc lại giận nhau rồi chẳng sao mặt Hạo Phong nhìn ừ dột vậy. - Bà Trần

-Thôi, kệ chúng nó đi bà. Sau con mưa trời lại sang mà, lo gì. Hạo Phong nhà mình sẽ không để mất bạn gái dễ dàng đâu. - Ông Trần nói, hai ông bà lại cười khúc khích.

Hai người này đâu biết rằng, Hạo Phong đang ở trong phòng, người cứ lảng lảng nghĩ về nụ hôn đó, bất giác anh lấy tay rờ lên môi mình. Còn Minh Anh, cô cứ có cảm giác bị ai làm cho mất một thứ gì đó mà cô cũng không biết thứ đó là gì.

Về phần Bảo Nam...

-Sao rồi? đã chuẩn bị xong chưa? - Bảo Nam gọi điện thoại, tay đang cầm điều xi gà.

-Dạ thưa cậu chủ, đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi ạ? - Đầu dây bên kia nghe răng cười gian xảo.

-Khi nào thực hiện được, cậu hỏi tiếp

-Dạ, cỡ một tháng nữa ạ! Bên ông Nguyễn ông bảo đợi con gái chuẩn bị xong đã ạ.

-Con gái? - Bảo Nam thắc mắc.

-Dạ, đó là cô Nguyệt Nga ạ.

-Ừm. Tôi cúp máy đây. - Nói rồi cậu cúp máy, ném nó vào cái ghế sofa bên cạnh.

-Minh Anh, em nhất định sẽ phải thuộc về anh! Hạo Phong có những gì anh cũng phải có được thứ đó. - cậu tiếp tục hút

Ánh nắng chiếu rọi qua từng kẽ lá, len vào ô cửa sổ, xoa dịu ánh mắt của ai đó. Minh Anh từ từ mở mắt ra, cảm nhận được tia nắng ấm áp đó, cô khẽ nhủ thầm ngồi dậy, vươn vai chào ngày mới. Cầm chiếc đồng hồ báo thức, cô ngồi cười một mình.

-Hôm nay dậy sớm thật. - Cô bước xuống sàn nhà, đi tới chỗ bàn học, cầm quyển nhật ký và bắt đầu viết, cô đã viết nhật ký hơn một tháng rồi, nói cụ thể hơn là từ khi gặp Hạo Phong sau vụ đánh nhau đó. Nhắc đến anh, cô lại cười, một nụ cười khoe dưới ánh nắng mặt trời vào buổi sáng sớm chan hòa. Cô cũng không biết mình thích anh từ hồi nào và cũng không hiểu vì sao mình lại thích anh, phải chăng vì anh đẹp trai? Ồ không, không phải cái đó, có lẽ cô thích anh chính ở sự lạnh lùng của anh khi nhìn người khác và sự hiền dịu khi anh nhìn cô. Cô cũng không thể ngờ rằng, mình và anh lại có thể... ở bên nhau. Cô viết nhật ký của ngày hôm qua xong, bay vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, thay bộ quần áo đi học rồi xuống ăn sáng. Dưới nhà, gì Trần vẫn đang nấu ăn, nhìn thấy cô, gì cực kì ngạc nhiên:

-Minh Anh, sao hôm nay con dậy sớm vậy, gì vẫn chưa nấu ăn xong. Bình thường gì gọi mãi con cũng không dậy, làm gì phải dùng biện pháp cấp độ mạnh. Hôm nay có lẽ sẽ có bão lớn đây!

Minh Anh mếu máo:

-Gì, con dậy sớm để phụ giúp gì mà! - Minh Anh lao vào long gì Trần nũng nịu.

Gì Trần lắc đầu:

-Thôi được rồi cô nương, con giúp gì nhật mấy cọng rau thơm ran ha, hôm nọ gì nấu cháo lươn cho con ăn đó.

Minh Anh tròn mắt:

-Gì à, Gì có phải mẹ ruột con không đó. cái gì gì cũng hiểu í con hết à.

-Được rồi, con đi đi. - Gì kéo Minh Anh lại phía rửa rau rồi quay qua làm lươn:

-Đúng là bọn nhỏ khi yêu có khác!

-Gì Trần, gì nói gì con à? - Minh Anh nghe thoang thoảng.

-Không, không có gì.-Gì cười thầm

Khi gì Trần nấu ăn xong, hai gì cháu dọn đồ ăn ra rồi đánh chén, vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ. Đúng lúc Minh Anh vừa ăn xong thì...

BÍP>>>>BÍP>>>>tiếng xe ô tô dừng lại trước cổng nhà Minh anh. Cô ngó đầu ra, vui mừng: "Là xe của hạo Phong!". Minh Anh chào gì Trần rồi chạy tót ra ngoài cổng. Vừa nhìn thấy Hạo Phong, cô đã cười tươi như hoa. Vào trong xe, Minh Anh lấy tay quạt quạt:

-Nóng quá! Đi thôi anh, em ăn sang rồi, không muốn ăn nữa đâu!-Minh Anh nhắc Hạo Phong.

Hạo phong nhìn cô:

-Em ăn sang rồi?

-Dạ.-Minh Anh trả lời ngon lành.

-Tôi tưởng em chưa ăn?-Nói rồi anh dơ ra một túi đồ. Trong đó có rất nhiều đồ ngon: bánh mì, trà sữa, kem, cá viên chiên, bánh khoai,...

Minh Anh nhìn thấy mấy thứ đó, nước miếng nuốt ừng ực trong miệng. Hạo Phong nhìn thấy thế thì cười trong long, bắt đầu lấy kem ra ăn. Kem trong bì có hai hộp cực bự là sôcôla và dâu, anh cầm hộp sôcôla lên, mở nắp ra, cầm thìa xúc đưa vào miệng một miếng. Minh Anh nhìn thấy thì ngẩn ra, quay đi chỗ khác, bực tức: "định trêu mình à? còn khuya". Được một hồi, cô lại quay sang nhìn anh, anh vẫn không ăn thêm miếng nào, chỉ để xem cô phản ứng. Anh múc một thìa kem thật to, đưa ra trước miệng cô:

-Em ăn đi!

Cô cười trong long nhưng bên ngoài vẫn làm bộ:

-Thật hà?

Anh gật đầu, cô định cúi xuống ăn thì anh cho luôn vào mồm, vẻ mặt đắc ý. Cô tức đến nổi đỏ cả mặt:

-Anh chơi em?

Anh không trả lời, làm bộ không nghe thấy. Cô tức đến nổi không nói được câu nào, trong long thầm rủa: "Hạo Phong chết tiệt!". Cô quay sang chỗ khác, không thêm nói chuyện với anh. Anh biết cô giận thật rồi, đưa cô luôn cả hộp kem:

-Cho em hết ák, tôi không ăn nữa.-Anh bỏ hộp kem lên đùi cô, ngồi khoanh tay mắt hướng về phía trước. Minh Anh đắc chí:

-Haha. Em thắng anh rồi nhá, đồ máu lạnh.-Cô cầm hộp kem lên ăn nhồm nhoàm. Anh nhìn thấy thì phì cười:

-Ăn từ từ thôi kẻo nghẹn bây giờ!

Cô vẫn cầm hộp kem khur khur:

-Kệ em nhá, không cần anh quan tâm.

Nhìn cô lố quá anh cũng chỉ biết cười, anh làm cô giận mà. Anh đưa tay lau miệng cô:

-Nè, ăn bản chưa, mèo!

Cô ngước lên nhìn anh:

-Anh gọi em là mèo àk?

Anh gật đầu:

-Ừm, vì em giống mèo mà!

Cô phui phui tay sau khi đã ăn xong hộp kem:

-Ừm. Em là mèo, là mèo của anh đó, đồ lạnh lung.-Cô ngồi dựa đầu vào vai anh.

\*Tại trường học...

Cô chuẩn bị tâm lý để bị mọi người tiếp tục sỉ vả mình, nhưng hôm nay, cô sẽ đối mặt với chính mình. Cô nắm chặt tay anh đi vào trong trường. Thay vì những lời nói sỉ vả, chửi mắng cô thì hôm nay, mọi người đều nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ cùng với những lời chúc phúc.

-Minh Anh và Hạo Phong hạnh phúc thật đó!

-Minh muốn được như họ quá!

-Trời ơi,Minh Anh kinh thật đó,cura đồ được anh Hạo Phong nổi tiếng lạnh lung nhất trường luôn!Bữa sau phải nhờ cô ấy chỉ bí quyết cura trai đẹp thôi!

Minh Anh há hốc mồm ngạc nhiên,cô không thể tưởng tượng nổi,chỉ trong một đêm,mọi thứ tin đồn xấu xa kia đều biến mất,thay vào đó là những lời khen,lời hâm mộ,chỉ duy nhất một điều không thay đổi, đó là ánh mắt đầy hận thù của Nguyệt Nga dành cho cô.Hạo Phong ghé sát người cô nói nhỏ vào tai:

-Tôi biết mọi người sẽ thay đổi ý kiến ngay mà,chúng ta rất hợp đôi đó!

Minh Anh vỗ lưng anh vờ cười:

-Em và anh hợp nhau hồi nào!-cô bỏ chạy đi,anh cũng rượt theo,hai người đuổi nhau trên sân trường tràn ngập màu hồng,màu hồng của hạnh phúc.

Một người con trai nhìn thấy cảnh đó tay nắm thật chặt:

-Hạo Phong,cậu sẽ phải trả giá cho việc lấy đi người bố đáng kính và người mà tôi thích!

Hai người rượt đuổi nhau đến khi đánh trống trường mới chịu vào lớp.Hai người về mặt tự nhiên hơn con gà chiến đi thẳng vào lớp mà không để ý tới sự có mặt của giáo viên trong lớp.Chỉ có mình Minh Anh nói qua loa một câu:"thưa cô em vào lớp" rồi bước về chỗ ngồi,còn Hạo Phong thì im lặng chẳng nói gì.Giáo viên dù tức đến mấy cũng không muốn đụng vào học trò cưng của mình.

Vào đầu tiết một...

-Hạo Phong,chơi oẳn tù tì với em!-Minh Anh lắc lắc tay Hạo phong.

Anh đang ngồi làm việc trên laptop,không có thời giờ để chơi với cô,anh từ chối:

-Tôi đang làm việc!

-Em muốn anh chơi với em cơ,công việc để sau cũng được mà!

-Tôi đã bảo không được mà!

Minh Anh bắt đầu rung rung nước mắt:

-Anh vẫn muốn bắt nạt em àk, đồ máu lạnh.

Hạo Phong thấy cô như vậy, anh bỏ laptop sang một bên:

-Thôi được rồi.

Minh Anh cười hì hì:

-Em biết anh nhất định sẽ chơi với em mà!

Hạo Phong nhìn cô đầy ý cười:

-Thì ra em giả vờ àk?

Cô lè lưỡi ra chọc anh:

-Ủhm,em chọc anh đó.

Anh lắc đầu ngán ngẩm trò mèo của cô.

-Bây giờ em và anh chơi trò xù xì búng mũi nè,ai thua bị búng mũi đó nha!-Minh Anh đọc thẻ lệ lượt chơi.Hạo phong gật đầu.

-One,two,three ra cái gì ra cái này!(Bao:kéo) Ák!Anh thua rồi,gìơ mũi ra nào!-Minh Anh mừng rỡ hét lên.

Hạo Phong lấy tay che mũi lại,không cho cô búng.Cô tức giận đỏ mặt:

-Nè,anh đang chơi ăn gian đó!

Hạo Phong vẫn che mũi lại:

-không,không búng đâu!

Cô kéo tay anh ra để lộ cái mũi cao đẹp tuyệt hảo.

Cô nói nhỏ vào tai anh:

-Anh mà không để em búng em sẽ giận anh đấy!

Anh bắt đắc dĩ giờ mũi mình ra:

-Được rồi,em búng đi.Nhưng mà nhẹ thôi ák!-Anh nhắm mắt.

Minh Anh khúc khích nhìn anh,thổi thổi vào bàn tay,nghe thầm”cho đi luôn cái vẻ đẹp trai của anh!”-Cô búng ba cái thật mạnh.Anh mở mắt ra mắng cô:

-Này,em hứa với tôi sẽ búng thật nhẹ mà!

Minh Anh vờ như không nghe:

-Hình như lúc nãy có ai nói gì mà em lại quên mất rồi!

Cô nhìn anh,bật cười lớn:

-Ha Ha,mũi của anh nhìn đồ y chác con tuần lộc luôn, đi luôn về đẹp trai rồi.

Anh xị mặt rờ lên mũi,sau một hồi,anh lên ý:

-Được rồi,choi tiếp đi!

Minh Anh gật đầu nhìn mặt anh cười tiếp.

-One,two,three,ra cái gì ra cái này!(Búa:bao)Em thua rồi,e hèm.-Hạo Phong cười trong lòng nhưng bên ngoài vẫn nói như vẻ không biết.

Minh Anh xụ mặt:

-Ừa,anh thắng ák!

Hạo phong nhìn cô như nhìn con mồi trong tầm ngắm của mình:

-Giờ mũi ra cho tôi mau lên!

Minh Anh run rẩy giờ mũi ra,trong lòng nghĩ thầm khi nhìn bàn tay to khỏe của anh:”kiểu này cái mũi mình đi luôn quá!”-Cô nhắm tịt mắt lại đợi từ hình cái mũi nhỏ nhắn,xinh đẹp của mình.Anh nhìn bộ dạng lúc đó của cô phì cười:

-Haha...

Cô mở mắt ra,trần trần nhìn anh:

-Anh cười cái gì vậy hả, đồ máu lạnh.

Anh vẫn còn cười ha hả,nghe cô nói vậy thì ngừng lại.Tay anh giờ ra,không quên thổi thổi như lúc cô làm với mình.Anh búng cô ba cái thật mạnh,trong đầu nghĩ:”em dám bảo tôi máu lạnh ák,cho máu lạnh luôn!”

Bị búng ba cái vào mũi đau điếng,cô cười khổ:

-Sao anh búng đau thế?làm mũi em đau chết đi được.

Anh không nói gì,chỉ cười đắc ý.Bây giờ thì cô và anh mới để ý đến mọi thứ xung quanh,đang trong giờ học.Một ánh mắt bén lửa ném về phía hai bọn họ:

-MINH ANH,HẠO PHONG!Hai người mau ra khỏi lớp nhanh!-GVCN đang bức tức vì bị nhà trường phê bình là không có sự dạy dỗ học sinh đúng điều,chỉ biết bao che nên bây giờ đang chuốc giận lên học trò cùng của mình.

Hai người đang còn chơi mặc dù bị đau như thế cũng mang bộ mặt bình chân như vại ra khỏi lớp,Minh Anh còn có chút giả nai nhìn giáo viên bằng ánh mắt nai tơ.

Ở ngoài hành lang...

-.....Bao!Búa...- Tiếng hai con người cười rộ khắp hành lang.

## Chương 54

1 tháng sau...

Minh Anh đang trên đường đến nhà Minh Khang. Cũng nói thêm là mỗi lần Minh Khang về nước đều ở một căn biệt thự, anh sống một mình nên vốn có tính bừa bộn nên cứ hai tháng cô lại đến đây dọn dẹp lại nhà cửa và mấy cây hoa trong vườn. Cô ghé vào một cửa hàng bách hóa mua đủ thứ bánh kẹo để đến nhà Minh Khang đánh chén lúc dọn nhà. Hôm nay cô mặc trên mình chiếc áo phông T-shirt trắng, quần short ngang đùi, hót má và đội mũ hip hop, đôi giày thể thao trắng độn 5 phân. Trông cô khá hoàn hảo trong mắt đàn ông. Cô nhảy chân sáo trên đường đi, vừa ăn kem vừa hát vu vơ.

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Alo, Hạo Phong à! - cô cất giọng trong trẻo.

- Ủm - anh trả lời.

- Anh gọi cho em làm gì vậy? - Cô hỏi

Hạo Phong đang ngồi trên xe ô tô, đeo mắt kính đen, nhìn có vẻ rất sang trọng, anh mặc bộ vest đen, tay đang cầm chiếc vòng tay vàng nào đó quay đi quay lại không ngừng.

- Em đang ở nhà sao? Làm gì vậy.

Cô vừa đi trên đường, nhìn nhìn ngó ngó, trong lòng nghĩ thầm: "nhà hai đầu rồi nhỉ, đi mãi sao không thấy?"

- À, em đang ngồi nghe nhạc, chuẩn bị làm bài tập về nhà.

Anh bên đầu dây kia gật đầu. ừm

Cô hiện đang đứng trước một căn biệt thự rất to, miệng cô mấp máy: "à nhỉ!"

Hạo Phong nhíu mày:

- Em nói gì vậy?

Minh Anh biết mình còn nghe điện thoại, giọng ấp úng:

- À... không có gì. Anh... đang làm gì vậy?

- Tôi đang trên đường đi đến tập đoàn DEZO để ký hợp đồng làm ăn.

Minh Anh gật gù:

- Dạ, vậy thôi nhé, để em đi học bài đã.

Anh cúp máy:

- Ủm

Minh Anh chuẩn bị bỏ điện thoại vào túi quần thì thấy chiếc xe đen quen thuộc, cô liền quay đầu về phía biệt thự che mặt lại, cô nhún nhún: "Trời ơi, anh ấy đi bằng đường này à!". Bóng xe lướt qua. Bên trong xe, Hạo Phong nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn quen thuộc đang quay mặt đi, anh nhíu mày: "Hình như là cậu ta, sao cậu ta lại ở đây?"

Nói về chuyện trong một tháng qua thì Hạo Phong nhiều lần gọi điện cho Minh Khang - Cô. Cô đi gặp anh phải cải trang thật kỹ để tránh khỏi đôi mắt tinh tường của anh và nhiều lần cô bị anh hỏi thăm, suốt chút nữa thì... bị lộ.

Khi bong xe rời đi thì Minh Anh mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may là đến nơi rồi, không thì mình chết chắc. Cô sau khi định thần lại thì lôi trong túi ra một



chiếc chìa khóa rất đẹp, đó là chiếc mà anh hai đưa cho cô để những lúc anh không có ở nhà thì cô còn có cái để mà vô. Sau khi mở cửa ra, cô liền chạy một mạch vào sân trước nhà. Đến lúc vô rồi thì cô mới thực sự ngạc nhiên, Bây giờ nhà của anh hai cô không giống như căn nhà đã lâu không sử dụng, trước đây mỗi lần đến dọn dẹp cô đều phải rung mình bởi sự âm u và lạnh lẽo trong căn nhà nhưng lần này, mọi vật đều thay đổi. Mấy cây hoa trong vườn trước đây cô phải tưới lại rất nhiều lần vì nó quá tốt do không có người chăm sóc nhưng sao hôm nay đẹp giống như mấy cây hoa bán trong các cửa hàng vậy. Trong hồ nước trước đây mọi khi cô đều hút nước vì không có ai dung thì để lại sẽ rất bẩn và mất vệ sinh nhưng hôm nay lại có cá. Đi khắp một lượt cô thấy rất bất bình thường, giống trộm vậy.

Đặc biệt khi cô nhìn vào căn biệt thự thì... cánh cửa mở choang ra, đầu giống ngày thường luôn đóng kín mít luôn đầu. Suy nghĩ một hồi cô mới nghĩ ra một ý định táo bạo... đi vào. Rón rén... rón rén... rón rén... từng bước từng bước thật nhẹ nhàng cô trộm Minh Anh đã vào tới cửa nhà. Cô đứng ở ngoài cửa ngó vào trong thì đã nghe thấy tiếng thấp thoáng của một cô gái. Cô bước lại gần, thật nhẹ nhàng và... ngó vào. Thấy một cô gái đang ngồi trên ghế nhặt rau, vừa nhặt vừa nói chuyện:

-Ba à, Con không về đâu, con quyết định sẽ ở lại Việt Nam- giọng cô gái đó thật nhẹ nhàng nhưng mang một chút bức bối.

-Con...ta nói cho con biết...thôi...con mau về ngay đi! Ở đây nguy hiểm lắm! Con gái...-Giọng ông ta tuy giữ tone vẫn mang một chút dịu dàng.

-Không, con sẽ không về đâu, con sẽ ở lại đây với người mà con yêu.-Cô gái nhất quyết tắt máy. Đầu dây bên kia mang đầy vẻ cầu xin.

Cô gái đó nhìn vào màn hình trên điện thoại rồi bật khóc nức nở.

Reng... reng... reng... tiếng chuông điện thoại vang lên lần nữa. Minh Anh nhìn vào túi quần của mình, không phải của cô. Nhìn về phía cô gái, chỉ thấy cô lấy tay lau lau nước mắt rồi nghe máy:

-Alô, anh hả?-cô gái tươi cười nhưng nước mắt vẫn rơi.

-Bảo Ly hả, em đang làm gì vậy?- đầu dây kia hỏi.

-à, em đang nhặt rau.-cô nói mà tiếng nấc lên từng hồi.

-em bị sao vậy? giọng nói sao lạ thế?-anh lo lắng.

-Em không sao, hơi đau đầu thôi. anh cứ làm việc đi, bye nha-cô cúp máy

Minh Anh nghe hết câu chuyện, không đủ kiên nhẫn bước ra:

-Chị là ai? Tại sao lại ở đây?

Cô gái nhìn cô cũng bối rối:

-Cậu là ai, tại... tại sao lại giống Minh Khang như vậy!

-Tôi là con gái, hơn nữa...

Cô gái sững sờ nhìn người con trai trước mặt, thật không thể ngờ đây lại là con gái. Cô gái bắt đầu sợ sệt:

-Chị...chị...chị-đến lúc này cô bối rối không biết làm thế nào, chỉ biết khóc. Minh Anh đứng nhìn cô khóc mà lòng không khỏi áy náy, chạy lại nói với chị:

-Em chỉ hỏi thế thôi mà, hồi nãy em đã nghe thấy hết rồi.

Thấy cô gái không nói gì, Minh Anh bắt đầu tấn công:

-Chị là bạn gái của anh Minh Khang à?

Cô gái thẹn thùng gật đầu, Minh Anh hỏi tiếp:

-Chị tên gì, bao nhiêu tuổi, quen anh Khang bao lâu rồi?

Cô gái nhìn cô rồi e dè trả lời:

-Chị tên Hồ Hà Bảo Ly, 18 tuổi, quen anh Khang 3 năm rồi. Mà em là ai vậy?

Minh Anh sau khi nhìn Bảo Ly một lượt rồi gật đầu:

-Em là em gái của anh ấy.

Bảo Ly ngạc nhiên:

Vậy à. Em tên gì vậy. Mà tại sao em lại ăn mặc kiểu này...

-Dạ,em tên Minh Anh.Em thích mặc những đồ như vậy vì chúng rất thoải mái.

Bảo Ly gật gù,cô suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

-Minh Anh...Minh Khang...tên hai anh em hay nhỉ.

Cả hai ngồi trò chuyện một lúc lâu.

-Àk,chị Bảo Ly,em lên phòng anh hai chút nha!hai tháng rồi em chưa đến thăm-minh Anh nói.

-Ừm,em đi đi, để chị chuẩn bị vài món ngon cho hai anh em nha.-Bảo Ly gật đầu rồi đi vào bếp

-Dạ,em cảm ơn chị nhiều.-Cô cười rồi đi thẳng lên lầu.

Bước từng bước lên lầu,cô đi qua từng căn phòng.

-1,2,3...đây rồi,phòng của hai đây.-Cô mở cửa bước vào phòng.

Cô nhìn quanh căn phòng,vẫn như cũ,chẳng có gì thay đổi.Phòng chủ đạo của căn phòng này là màu da trời,nhìn rất hài hòa và và thư thái, đúng như mẫu người lý tưởng của hai rồi.Cô lượn đi lượn lại quanh khắp căn phòng rồi nghịch đồ của anh hai mình.Sau khi đã được xem là thỏa mãn cơ ngơi nghịch ngợm của mình,cô hài long cất đồ lại chỗ cũ.Cô định đi xuống phòng bếp để phụ Bảo Ly nấu ăn thì đi ngang qua căn phòng mà trước đây cô rất tò mò muốn vào.Anh hai cấm cô không được bước cho dù một bước vào căn phòng,anh dặn là bên trong anh đựng toàn mớ hồ sơ quan trọng vì anh sợ tính phá phách của cô nên đã khóa cửa phòng lại,cho nên...cô cũng chẳng làm gì được. Đang trầm tư suy nghĩ thì cô phát hiện ra căn phòng này hôm nay không khóa,máu hiếu kỳ trong người cô bắt đầu lan ra khắp cơ thể,Cô lấy hết dũng khí trong người mình bước vào.

Cảm giác quen thuộc lập tức sộc vào mũi cô,cảm giác này từ trước đến nay cô đều chưa bao giờ nhận được.Cô tò mò đi dò xét khắp các căn phòng,gật gật đầu:

-phòng của anh hai đúng là nhiều hồ sơ thật!

Cô đi ngang qua cái bàn làm việc,một động lực thôi thúc cô nên làm việc gì đó.Cô đứng lặng người hồi lâu,rồi nhìn kỹ vào chiếc bàn làm việc đó.Cô ngồi xuống,lục lục một hồi,phát hiện ra một hộp gì đó rất to,cô tò mò mở nó ra.Bên trong hộp to lại xuất hiện hai hộp,một to một nhỏ,cô lại phân vân không biết nên mở hộp nào trước. Ý chí đã thôi thúc...bàn tay nhỏ bé của cô mở hộp nhỏ hơn.Bên trong chiếc hộp được đặt một chiếc vòng vàng rất đẹp,rất tinh xảo,có thể được xem là hàng đắt tiền. Ô kia!Cô để ý thì thấy một phần chiếc vòng có vết xám đen rất lạ,giống như vết tích sau một trận hỏa hoạn vậy.Cô nhìn kỹ chiếc vòng,phát hiện ra dòng chữ:"Hp&Ma"rất đẹp.

-Chữ này hình như mình nhìn thấy ở đâu rồi thì phải.-Một cảm giác lạ lẫm ập đến.Bàn tay cô lại lần mò đến chiếc hộp còn lại.

Bên trong chiếc hộp này,hầu hết hình ảnh đều là của một bé trai và một bé gái.Cậu bé trai chụp hình bao giờ mặt cũng không nhìn vào ống kính mà chỉ nhìn cậu bé gái cười tươi.Cô nhìn đi nhìn lại,sao cô bé này giống mình lúc nhỏ thế nhỉ,vậy cậu bé này là ai vậy,sao mình lại không biết, ít ra mình cũng phải nhớ một chút gì đó chứ?

Bất giác, đầu cô cảm thấy choáng váng,những hình ảnh bắt đầu mập mờ.Cô không thể nhìn rõ những hình ảnh đó là gì,chi biết là...con tim cô đang rất...đau.Cô lắc lắc đầu,cố xua đi những cảm giác đó.Cô đứng dậy,gom lại những tấm ảnh vào hộp,còn chiếc vòng,cô không hiểu sao muốn giữ nó làm của riêng.

Cô lôi ra chiếc điện thoại,bắt đầu ấn vào một dãy số, đầu dây bên kia bắt máy:

-Alô-Minh Khang trả lời

-Anh hai-Minh Anh dùng giọng tức giận cực điểm

-Em gái của anh bữa nay bị ai làm cho nổi điên vậy?-Minh Khang chầm ngồi thuốc nỏ

-Là anh đó-Minh Anh hét to

Minh Anh giả vờ vô tội:

-Ấy,anh có biết gì đâu?

-Anh hai về nước sao không báo cho em-Minh Anh dụ xuống

-Em biết àk?-Minh Khang ngạc nhiên

-Không lẽ định dấu điểm em đến khi nào?

-Ừm,anh về nước do bận quá,không gọi cho em được.

-Anh về bao lâu rồi?

-Hơn tháng-minh Khang trả lời như chưa hề xảy ra chuyện gì

-Cái gì, đùa em àk?-minh Anh trừng trừng mắt

Minh Khang xoa dịu

-Thôi cho anh xin lỗi em gái yêu quý.Em muốn mua gì anh sẽ mua cho

Minh Anh nhân lúc này đón ngay cơ hội ngàn năm có một:

-Em không cần mua thứ gì hết,chi cần cái vòng vàng của anh thôi.

Minh Anh cứ nghĩ là đồ của Bảo Ly nên gật gù:

-Ừk,em thích cái nào thì cứ lấy đi,anh cho.

Đạt được mục đích của mình,Minh Anh thần nhiên:

-Thôi,em cúp máy nhá,anh hai nhớ về ăn cơm sớm đó.

Cô nói chuyện xong,lấy cái vòng vàng anh cho đeo vào tay,ngĩ thầm:"hai có mỗi một cái vòng này mà sao lại bảo em thích lấy cái nào thì lấy đi,là sao? Thôi kệ..."

Cô đâu hề biết bí mật của chiếc vòng này là gì đâu,với lại làm sao mà cô biết được chứ,khi cô,... Đẳng sau chiếc vòng này là một sự thật phũ phàng.

-Éc...sao chiếc vòng này chặt thế nhỉ.-Minh Anh cho vào rồi dặt ra, đeo không được,cô bèn cắt vào túi.

Đang loay hoay một hồi....

-Minh Anh ơi,em xuống phụ chị với-Tiếng bảo Ly ở dưới bếp vang tới

-Dạ, em tới liền.-minh Anh dọn dẹp đồ vào đúng vị trí ban đầu của nó, đi ra cửa căn phòng rồi đóng lại cẩn thận.

Bảo Ly vừa nhìn thấy Minh Anh đã vui mừng:

-Minh Anh,em giúp chị bung thức ăn ra bàn đi,Minh Khang sắp về rồi đó.

Minh Anh vui mừng:

-Thật hả chị?

Bảo Ly gật đầu cười:

-Ừkm,Hồi này Minh Khang gọi điện hỏi chị em có ở đó không,chị bảo có.Anh ấy bảo là hôm nay về sớm nên đang trên đường về nhà đó.

-Dạ.-minh Anh gật đầu rồi bắt đầu dọn đồ ăn ra bàn.

Bíp bíp bíp....-Tiếng ô tô vang lên lọt vào tai hai cô gái

-A!Minh Khang về rồi-Bảo Ly mừng rỡ chạy ra,Minh Anh cũng đi theo sau

Một chiếc ô tô trắng lái thẳng vào căn biệt thự.Từ trong xe,Một chàng trai mặc bộ đồ vest bước ra.Cậu ta đeo cặp kính đen ,guồng mặt đẹp trai,tỏ vẻ hào hoa dương dương tự đắc bước vào.Chàng trai tự tin đi đến phía cửa,Chân tay bắt đầu run lẩy bẩy.Bảo Ly từ trong nhà chạy ra đón:

-Anh Khang, sao hôm nay anh về sớm vậy?

-Àk,hôm nay anh thấy nhớ em, nhớ nhà,nên về thôi.-Cậu ta vẫn giữ nguyên thái độ kiêu ngạo trước mặt Bảo Ly.Bỗng từ sâu trong bóng tối,một con người bước ra.Minh Khang tháo cặp kính ra,nhìn kĩ:

-Bảo Ly,sao trong nhà có thằng nhỏ nào vậy?

Người đó bước gần đến Minh Khang,cởi chiếc mũ hip hop ra làm rơi bộ tóc nâu dài mượt xuống,cô nghiêng mặt:

-Thằng em anh đây.

Minh Khang bây giờ mới bắt đầu đổ mồ hôi lạnh,nói nhỏ vào tai Minh Anh:

-Minh Anh àk,gửi chút thể diện cho anh hai đi!Anh hai sai rồi mà,sau này không lừa em nữa đâu!

Minh Anh ngược mắt lên nhìn anh hai mình rồi bất giác cúi đầu xuống đất khóc:

-Huhu,anh hai lừa em,về nước mà không báo cho em,em méc mẹ cho biết mặt-Cô dọa rồi lấy điện thoại trong túi ra

Minh Khang xuống nước,mặt méo như cún con:

-Thôi,anh xin lỗi mà.Anh không dám nữa đâu.Lần sau có gì anh cũng sẽ nói cho em biết hết ák.

-Anh hứa rồi đó nha-Minh Anh dờ bộ mặt trẻ con,tay dơ lên đòi ngoắc.

-Ừk,anh biết rồi mà!Anh ngoắc lại.

Bảo Ly mừng cho hai anh em gặp nhau sau bao năm xa cách,bây giờ lên mặt dạy dỗ:

-Hai an hem nhà kia, đi vào rửa tay chân,mặt mũi sạch sẽ mau lên,không tòi cho nhin hết bây giờ!

Cả Hai ú ó mấy câu rồi chạy đi:

-Trời ơi!Hai anh em mình sắp bị chị dâu quản lý đến nơi rồi.

Hai an hem chạy vào đến bếp rồi,Minh Anh quay qua nhắc Minh Khang:

-Anh hai,anh lên thay đồ trước đi rồi xuống ăn cơm.

-Ừkm,anh lên thay đồ trước nhé!-Minh Khang chạy nhanh lên phòng.Minh Anh lắc đầu:

-Trời ák,có mỗi việc chạy lên phòng thôi mà cũng chạy rầm rầm rồi!

Minh Khang vừa lên đến phòng đứng hồ sơ,liền khoá cửa phòng lại,anh đã sợ xuất khi không kiểm tra cửa phòng trước khi đi.

-Chết tiệt,cũng may Minh Anh vẫn chưa đụng vào mấy thứ ấy.-Anh bước đi vào phòng mình.

\*Vào giờ cơm\*

Minh Anh,Minh Khang và Bảo Ly đang ngồi ăn cơm.Minh Anh đột nhiên hỏi:

-Anh hai,anh về nước làm gì vậy?

Câu hỏi này làm Minh Khang rất lúng túng,anh không muốn trả lời nhưng vẫn phải trả lời,anh nói đại một lý do:

-Ừk thì anh qua đây để làm việc chứ sao?

-Thế ba mẹ bên đó có khoẻ không anh hai?-minh Anh buồn so

Biết Minh Anh đang buồn,Minh Khang an ủi:

-Àk,ba mẹ đều khoẻ cả,hai người rất nhớ em.

Bảo Ly cảm nhận được bầu không khí hiện tại vô cùng căng thẳng,bèn nói:

-Thôi anh ăn cơm đi nghỉ ngơi rồi chiều có sức mà đi làm chứ.

-Ừkm-Minh Khang gật đầu

Minh Anh chuyển chủ đề:

-Chị Bảo Ly,sau này chị rảnh nhớ đến nhà em chơi nha!

Bảo Ly cười hiền:

-Ừkm.Chị rảnh nhất định sẽ tới

Cả căn biệt thự cũng tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ.

\*\*\*

Vào giờ học ở trường...

-Minh Anh-hạo phong đang làm việc trên laptop đột nhiên gọi cô

-Dạ-Minh Anh ngẩng đầu lên nhìn Hạo phong

-Chiều nay rảnh thì đi chơi với tôi-Hạo phong vẫn dán mắt nhìn vào máy tính

-Ừm,ngày nào anh chả nói câu đó,nghe chán rồi-Minh Anh chu mỏ

Hạo Phong dừng việc làm trên máy tính,quay sang lấy tay bẹo hai má cô:

-Dám nói tôi àk

Hai người cười đùa vui vẻ cùng nhau,mặt khác,hai con người kia nhìn nhau với vẻ đầy ghen tuông

-Minh Anh,em sẽ là của tôi!Không lâu nữa đâu-Bảo nam nắm chặt tay

-Minh Anh,tôi sẽ không tha cho cô đâu,ha ha.-Nguyệt Nga cười nửa miệng

\*\*\*

Tại một căn nhà hoang...

Một người đàn ông ra lệnh cho người của mình:

-Đã sẵn sàng chưa?

-chuẩn bị xong rồi-Một người lên tiếng

-Tốt,tốt lắm.Các người nhớ cái trang thật kĩ quanh nhà cô ta,tránh để lộ sơ hở

-Rõ-Cả bọn lên tiếng

-Bên chỗ tên hạo Phong thế nào rồi?

-Dạ,bọn chúng đã ngưng tìm kiếm trong suốt một thời gian,bây giờ em đang trà trộn thông tin giả cho bọn chúng ặc

Reng...reng...reng...

-A lô-Người đàn ông lên tiếng

-Ông đã chuẩn bị xong chưa?-Giọng người trai

-Đã chuẩn bị xong rồi chứ cần cậu như thôi!

Sau khi tắt máy,người đàn ông cười nửa miệng:

-Con gái,Hạo phong sẽ là của con!

\*\*\*

Sau sân trường,một người con gái đang nói chuyện qua điện thoại:

-Ba,ba chuẩn bị tới đâu rồi!Con không thể chịu nổi lâu đâu-Giọng Nguyệt Nga ồng ọo thốt ra

-Rồi rồi con gái,ta chuẩn bị xong cả rồi-người đàn ông nói bằng giọng gian xảo

-Thế bây giờ con phải làm gì?

-Con hãy chờ bên đối tác cho địa điểm cùng thời gian,con chỉ cần hẹn cô ta ra nói về chuyện hạo Phong thì nhất định cô ta sẽ tới

-Con biết rồi.Thôi nhé!

Tút...tút...tút...

\*\*\*

-Minh Khang,con có lo cho em con không đấy?-Mẹ Minh Anh lo lắng

Minh Khang khó nhọc:

-Trời ơi,con nhóc đó con quần 24/24 thì làm sao được.Mẹ cứ đa dạng hoá vấn đề

-Uhm,con chăm sóc Minh Anh cho tốt,mẹ linh cảm sẽ có điều chẳng lành với con bé.-mẹ minh Anh lo lắng

-ạ,con biết rồi

-Àk,con chuẩn bị đi,ba mẹ sắp về nước ák-mẹ Minh Anh nhắc trước

-Hà?ba mẹ về đây làm gì-Minh Khang ngạc nhiên

-Con gì mà nói to vậy. Đó là do mẹ lo cho hai anh em con đó.Mà mẹ không yên tâm nhất là Minh Anh,dạo này chả thấy Hạo Phong đâu cả,mẹ nghĩ chắc nó sắp biết mọi chuyện rồi

-mẹ đừng lo,hai người đó không gặp nhau được đâu.Nếu có thì chỉ là qua đường thôi

\*

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 55

Ở nhà Minh Anh,vào buổi tối,minh Anh đang chat online.thấy nick Hà my sang,minh Anh vào chat:

Thiên Đường Tội Lỗi:Hà My

Tình Yêu Chớm Nở:gì ák?

Thiên Đường Tội Lỗi: àk,bữa nay sao bà hay online thế?

Tình Yêu Chớm Nở: àk,dạo này tui thấy Minh Khang hay lên

Nhắc lại chuyện này,Minh Anh mới nhớ,Bây giờ chị Bảo ly là bạn gái của anh hai,vậy Hà My b ấy gì ở ph ả t ính sao?Hà my th ích anh hai tr ư ớc mà,t ừ r ấ t l ầ u r ồi.

Nhưng chị Bảo Ly là ng ư ời anh hai thích,mà...chị ấy cũng rất thích.” Aiz,Khó xử quá”-Minh Anh vo tròn đầu,tóc bắt đầu rối lên

Tình Yêu Chớm Nở:sao chậm thế?

Thiên Đường Tội Lỗi: àk...Hà My...tui có chuyện này nói với bà,nhưng bà không được buồn nha!

Tình Yêu Chớm Nở: ừkm,có chuyện gì thì cứ nói đi!

Thiên Đường Tội Lỗi:anh Minh khang về nước rồi

Tình Yêu Chớm Nở:Thế hả?

Thiên Đường Tội Lỗi: ừkm.Anh ấy có bạn gái rồi,chị ấy rất tốt

Đùng, đoàng!Câu nói đó như sét đánh vào tai Hà My

5’ sau...

Thiên Đường Tội Lỗi(lo lắng):Hà My,bà có sao không?

Tình Yêu Chóm Nở:Không sao,tui đâu có bị làm sao đâu

Minh Anh nghe vậy thì bớt lo lắng

Thiên Đường Tội Lỗi:Phù,may quá.Tui chỉ sợ bà buồn

Tình Yêu Chóm Nở:tui biết anh ấy có người yêu rồi

Thiên Đường Tội Lỗi:Thật hả?Khi nào thế?

Tình Yêu Chóm Nở:Lâu lắm rồi.lúc anh ấy quen với chị ấy

Thiên Đường Tội Lỗi:Vậy tại sao bà không nói với tui?

Tình Yêu Chóm Nở:Bởi vì không cần thiết

...

Sau cuộc chat online,Hà My tắt cup laptop xuống rồi dựa người vào giường

“Bản thân em không thuộc về anh,em đã cố gắng để thay đổi tất cả,muốn là người được anh yêu,nhưng có lẽ,... điều như vậy chỉ là mộng tưởng”

Hà My khóc thét trong đau đớn”cố quên đi một người,khó vậy sao?”

Kết thúc dòng chat ngắn ngủi”ngủ đi,mai đi học”của Hà My,minh Anh cảm thấy rất lạ.Cô gái này chưa bao giờ nói trống không với cô vậy cả,kể cả khi hai người giận nhau.”Hà My,bà đã quá đau khổ vì anh trai tui rồi”

\*\*\*

Ngày hôm sau đến lớp...

Hôm nay Minh Anh đi học rất sớm,mới sang sớm cô đã đạp xe chạy đi mặc cho Hạo Phong dặn cô phải ở nhà đợi anh.Cô đến đây một lúc, đã thấy bong bóng nhỏ bé của Hà My xuất hiện,nhìn Hà My lúc này rất bơ phờ,hai mắt sưng húp đi vào lớp,nhìn thấy Minh Anh vẫn nở nụ cười:

-Minh Anh,hôm nay bà đi học sớm thế,hạo Phong không đi cùng à?

-Àk,sang sớm hôm nay tui phóng xe trước,kệ anh ấy đi.

Hà My bỏ cặp xuống bàn,ngồi xuống ghế lấy sách vở ra học bài

-Sao hôm nay bà siêng vậy?-Minh Anh đi đếnngồi bên cạnh Hà My hỏi

-Àk,thì gần thi học kỳ đến nơi rồi,không siêng sao được!-Hà My đáp cụt lùn

Minh Anh lay lay người Hà My:

-Này,này,chuyện hôm qua í...bà không sao chứ?

-Không sao,dù gì thì chuyện này tui cũng biết trước rồi mà!-Hà My nhìn Minh Anh,cố nở một nụ cười

Minh Anh biết rõ tính Minh Anh nên cũng không nói nhiều,chỉ ừk một tiếng.

Cô biết rõ trong lòng Hà My giờ đây rất đau, đau lắm chứ,người mình yêu từ khi nhỏ mà bây giờ bảo có người yêu,không đau sao được?Cô chỉ thấy tội cho Hà My thôi,cô bạn chung thủy với tình yêu của mình.Cô biết cô bạn này đau lắm chứ,nhưng cô gái này vẫn còn nghĩ được cho những người xung quanh,sợ cô vì mình mà lo lắng nên đã che dấu cảm xúc thật của mình.Nghĩ đến đây Minh Anh rung rung nước mắt.Hạo phong từ đằng sau cốp đầu cô một cái:

-Này,em làm gì mà sao nhìn mặt cứ như khóc vậy?

Minh Anh lấy tay lau giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống:

-Đâu có,em mới nhỏ thuốc mắt mà.dạo này mắt hay đau lắm

-bốp!-Hạo Phong cốp đầu cô một cái-Thích nói xạo àk,không dễ đâu,thuốc nhỏ mắt đâu!

Minh Anh hậm hực đưa chai thuốc nhỏ mắt từ trong hộp bút ra, đưa cho anh

-Bốp!-Minh Anh bốp Hạo phong một cái-Trả lại nhé,huê!- Đánh anh xong cô còn lè lưỡi ra

Có lẽ Hạo Phong cũng chỉ nghĩ Minh Anh đơn thuần là bị đau mắt nên nhỏ thuốc.Nhưng anh đâu biết rằng,hàng đêm,vẫn có người thường rơi nước mắt vì anh,rơi vì mình thường nằm trong những cơn ác mộng,một ác mộng mà đến khi người đó tỉnh dậy chỉ biết ngồi khóc và khóc,cũng chẳng biết là mình khóc vì lý do gì.Chính vì vậy mà lúc nào trong người cô bao giờ cũng mang theo hộp thuốc nhỏ mắt.Dần dần lâu ngày những hình ảnh mơ hồ thường hay xuất hiện trong tâm trí cô.

\*\*\*

Trên bãi cát,hai con người đang vui đùa cùng nhau.

-Minh Anh,lại đây chơi với anh!-một cậu bé khuôn mặt baby vừa chạy vừa vẫy tay với cô

Cô bé chạy chậm như rùa,mặt thờ hờn hờn:

-Hạo Phong, đợi em với, đợi em với!Em chạy không nổi

Cậu bé càng ngày càng xa cô,nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười:

-Nhanh lên,anh không đợi em lâu được đâu!

Cậu bé đi xa dần,xa dần, để lại mình cô bé,cô khụy gối xuống bất lực.

Đột nhiên...cảnh vật xung quanh cô thay đổi,không còn bãi biển cát trắng,không còn những đám mây xanh,không còn bóng dáng cậu bé đó đâu,cảnh vật xung quanh đều thay đổi.

Tất cả đều là một màu đen,màu đen của cái chết,có một ánh sáng len lỏi vào ô cửa sổ đã vỡ,có tiếng thút thít của một cô gái,tiếng đánh đập rất dã man .kết quả của một trận chiến thế lực tàn bạo

Hai người mặc đồ đen bước vào,toả ra khí thái uy quyền,một tiếng nói khô khốc vang lên:

-Con bé đó đâu?

Một người con trai đang cầm thất lưng cười nửa miệng với cô bé rồi quay sang cung kính với chủ nhân:

-Dạ,nó đang ngồi co ro ở trong kia ạk

Hai người đàn ông đi đến chỗ đứa bé,một người trong số đó chửi rủa:

-Con nhỏ này thật ngang bướng mà,người của ta đã đánh nó nhiều cỡ nào nó cũng không kêu la một tiếng,chi ngồi co ro một góc rồi nói lảm nhảm àk

người đàn ông kia cũng không vừa:

-Con nhỏ này láo lăm,tôi đã gọi điện cho người thân của nó để nghe tiếng con mình thăm thiết đến thế nào,vậy mà đến khi đó nó đã không khóc lại còn cầm như hèn nữa chứ.Hay chúng ta giết nó đi để trừ một mối họa-ông ta cầm dao đi tới

-Áy đừng!Ta phải hành hạ nó như thằng nhỏ Hạo Phong đã làm với chúng ta.Phải để nó chết từ từ-ông ta ngăn người đàn ông kia lại rồi cả hai cùng đi ra ngoài. Ánh sáng còn lại đã vụt tắt,thay vào đó là sự trống trải tột cùng.Cô gái bé nhỏ đang ngồi co ro một góc,người đầy vết thương do bị đánh đập,chi đầm nức lên thành tiếng:

-hạo Phong,ba mẹ,anh hai,mau đến cứu em nhé!Em sẽ đợi...Đợi mọi người đến cứu em.Hạo Phong...em tin anh nhất định sẽ tìm cách cứu em-Cô bé đó ngủ thiếp đi

Trong một căn phòng toàn màu trắng toát,xung quanh cô còn có ba mẹ, anh hai, cô giúp việc, gì của cô,nhưng...thiếu 1 người,1 người luôn lo lắng cho cô thì nay lại không thấy,anh ấy đã hứa vs cô sẽ mãi mãi bên cô cơ mà.

-Ba mẹ, anh Phong của con đâu.Sao con lại không thấy anh ấy.- cô nhìn ba mẹ bằng ánh mắt thành khẩn.

-Anh Phong đi rồi,anh ấy không về vs con đâu. Anh ấy chết rồi.-bố cô nhắm mắt ns vs cô

Cô như không tin vào tai mình, cô không tin,cô hét lên:

-Ba lừa con,anh Phong chưa chết, ba lừa con. Con ghét ba.

Cô vừa dứt lời thì xung quanh mình chỉ còn lại một màu trắng...

Xoạch...đùng đoàng...



Minh Anh tỉnh dậy,thở hỗn hển.Lại một đêm nữa,cô lại gặp ác mộng,nhưng lần này,cô nhớ rõ mồn một mọi thứ trong đó.Căn nhà đó...con người đó... Và cô bé đó...đã là nỗi ám ảnh của cô mỗi khi ngủ.Nó như một đoạn băng tua ra những thứ có thực ở đâu đó,mà cô cũng không biết nó đã xảy ra ở đâu và từ khi nào.Ngoài trời,sấm sét vẫn đập vang trời,mưa vẫn chưa ngừng rơi.Cô ngồi dựa đầu vào thành giường,nhìn ra ô cửa sổ, đắm chìm trong những hạt mưa ấy

\*\*\*

Vào một ngày...Mình Anh chuẩn bị một buổi picnic dành riêng cho anh hai,Bảo Ly,Hà My,mục đích cô tổ chức buổi dã ngoại này cũng là vì muốn Hà My Và Bảo Ly xích lại gần nhau hơn.Chuyến picnic chỉ có bốn người nên cô quyết định chọn ngoại ô thành phố làm đích đến.Xe xuất phát từ hơn 7h tại nhà Minh Khang,mọi người đều mang theo những vật dụng cần thiết

Trên đường đi...

-Mình Anh,sao không thấy bạn trai em đâu hết vậy?-Mình Khang hỏi

Cô đỏ mặt trả lời qua loa:

-Dạ,anh ấy không đi được ăk?- Trong lòng cô đang nghĩ thầm"Anh ấy mà đi cũng coi như mình thú nhận là mình lừa anh ấy rồi"

-Bạn trai kiểu gì lạ vậy,anh vẫn chưa gặp cậu ta lần nào đó.Em định khi nào thì cho anh gặp đây-Mình Khang nôn nóng

Hà My nãy giờ ngồi im cũng lên tiếng:

-Anh chả gặp cũng biết đấy,người ta là người nổi tiếng mà!-Hà My định nói thêm nhưng phát hiện ánh mắt mắt cháy lửa của Minh Anh nên cô thôi nói

-Hà?-Mình Anh dấy lên cảm giác bất an

-Không đâu anh hai,anh ấy chỉ là con nhà bình thường mà học giỏi nên mới nổi tiếng trong trường ấy mà!

Mình Khang gật đầu rồi quay sang Hà My:

-Hà My,còn em thì sao?

Nhắc đến đây thì Hà My ngồi im thin thít,không nói gì cả,Mình Anh chữa cháy:

-Thôi đi anh hai,gì mà hết hỏi em lại hỏi Hà My,anh không thấy mệt ăk?

Điều bộ của Hà My đã lọt vào tầm mắt của một người,trong đầu người đó bây giờ rất hỗn độn:"Hà My,chị xin lỗi,có phải em thích Minh Khang phải không.Chị chỉ xin em cho chị bên Minh Khang 1 tháng thôi..."

Mình Khang thôi nói chuyện với hai người kia,quay sang nói với Bảo Ly:

-Bảo Ly,em có mang kem chống nắng cho anh không?

Bảo Ly nhìn anh dịu dàng:

-Ừm,em có mang này.Anh đúng là đồ đàn bà mà!

-Em dám bảo anh đàn bà ăk-Hạo Khang nhéo mũi Bảo Ly

Hà My nhìn thấy cảnh người mình yêu đang than mặt với người con gái khác,nước mắt chảy ngược vào tim,cô cố nặn một nụ cười:

-Hai người này thật là,anh đang lái xe đó-cô quay sang chỉ Minh Khang

Đến nơi...

-Woa...đẹp quá trời quá đất luôn!-Hà My vừa xuống xe đã lao ngay ra đòi chạy khắp đồi

-Ukm,quang cảnh nơi đây thật đẹp!-bảo Ly tấm tắc khen

-Xu Xoa,thế này vẫn chưa đủ đẹp để so sánh với độ đẹp trai của anh-Mình Khang nhướn người tự hào

Mình Anh trở vào trăn Minh Khang:

-Anh chỉ được cái mồm.Cảnh này là đích em thu thập được từ mấy con bạn đấy.Bạn em đi đến đây khen đẹp quá trời nên em cũng muốn thử

Buôn chuyện xong mấy người đi ngắm nghía hếtquar đồi.Cỏ xanh mướt trải thẳng tít tắp.Hàng cây cao với những cành lá xum xuê là chỗ lí tưởng để ăn

trưa.Chỗ này còn có thể nghe tiếng chim hót líu lo,tiếng của các loài động vật.Minh Anh ra một quyết định táo bạo:

-Hay là chúng ta đi khám phá ngọn đồi này đi

-Ừm,anh cũng nghĩ vậy-Minh Khang tán thành

-Em cũng đi-Hà My tiếp lời,quay sang nhìn Bảo Ly:

-Chị Bảo Ly,hai chị em mình ra đó chơi đi!-Hà My chỉ theo hướng có những khóm hoa rất đẹp

Bảo Ly cười gật đầu chợt nhận ra chiếc điện thoại đã rung từ nãy giờ, đang định bấm nghe máy thì phát hiện ra người gọi là ba,Cô quay sang Hà My:

-Em đi ra trước đi.Chị ở đây sắp xếp đồ ăn-cô đẩy Hà My đi,Hà my nhoén miệng cười rồi chạy theo Minh Khang

Khi Hà My đã đi đến chỗ Minh Khang thì Bảo Ly yên tâm nghe máy:

-A lô,ba àk

-Con đang ở đâu vậy?-Ba cô có vẻ tức giận

-Con...con đã bảo rồi...con...con đang ở việt nam

Ba cô nổi khùng lên chửi cô:

Con với cái,tao đã bảo mày về mà sao mày không chịu về? Ở Việt Nam nguy hiểm lắm con à!-ông chuyển sang giọng nhẹ nhàng Bảo Ly vẫn cương quyết mặc dù biết mình vẫn rất sợ ông:

-Không,con sẽ không về.con sẽ ở đây cùng người con yêu

Nói xong cô tự mình tắt máy, đầu dây bên kia vẫn nạt nộ,trán cô đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh

Bảo Ly ổn định lại tinh thần,cô khá sock vì đây là lần thứ hai cô dám cãi lại người cha mà mình rất yêu thương,chăm sóc cho cô từ nhỏ.mẹ cô mất từ khi cô sinh ra,ba cô lúc đó lại nghèo khó,không đủ tiền nuôi cô, ông phải đi làm thêm,ban đêm còn làm thêm một số công việc nhẹ. Ông không lúc nào được nghỉ ngơi cả,lúc đó ông rất thương cô,luôn cười hiền hậu và ở bên cạnh cô ở mọi lúc mọi nơi.Cho đến một ngày...Cô và ba cô đổi đời. gia đình cô trở nên giàu có,cuộc sống không phải lo ăn lo mặc. Vì thế,dần dần,cô biết,khoảng cách của cô với ba ngày càng xa hơn.Nhưng...cô biết rằng...Ba cô vẫn luôn yêu cô nhất,luôn dành tất cả mọi thứ cho cô

Đang nghĩ lại những quá khứ tuy gian khổ nhưng hạnh phúc của mình,cô đột nhiên bật khóc.Hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp kia.Cô lấy tay lau lau nước mắt.Nhưng...sao nước mắt lại có màu đỏ,màu đỏ của máu.Cô dần dần cảm nhận được dòng máu đỏ đỏ chảy ra từ mũi cô...rất nhiều!Cô lấy khăn tay lau vội vết máu đỏ. Đột nhiên cô ho sặc sụa:

-Khụ...khụ...-cô lấy tay bịt miệng ngăn cơn ho đang bùng phát. Đến khi cơn ho đã qua đi,cô nhìn lại tay mình.Máu...Tại sao lúc nào thứ cô nhìn thấy đều là máu!Khuôn mặt cô giờ đây tái nhợt,không còn chút sức sống.Bỗng thấy đáng Minh Khang chạy lại từ đằng xa,cô lấy khăn tay lau vội vết máu trên mặt mình hiện giờ.

Minh Khang vui vẻ:

-Bảo Ly,em xem này!Bông hoa trắng này thật đẹp giống tên em vậy!

Bảo Ly giọng yếu ớt:

-Ừm,nó rất đẹp

-Tặng em nè-minh Khang giơ ra tặng cô

-cảm ơn anh-Cô cố nở một nụ cười nhìn anh

-Em vẫn chưa dọn đồ ra àk, để anh đi lấy giùm nhé!-Anh chạy biến đi

Cô cầm bông hoa trắng lên ngửi,vừa vui vừa buồn. từng giọt máu trong người chị tiếp tục chảy ra,nhỏ xuống từng cánh hoa trắng,cánh hoa từ màu trắng nhờ được tẩm máu giờ trở nên đỏ hồng.Cô cố dung bong nhét vào mũi mình ngăn máu chảy ra, đến khi máu hết chảy,cô mệt mỏi lấy ra

Khi Minh Khang trở về thấy sắc mặt cô không được tốt,lo lắng:

-Bảo Ly,em làm sao vậy?sao mặt mũi gì mà đỏ thế kia?

Bảo ly giật mình:

-Mũi em đỏ hả?

Minh Khang nhéo mũi cô:

-Àk,thì ra em sợ anh nhéo mũi đến nỗi đỏ cả mũi phải không.Thôi, để anh giúp em dọn đồ ran ha

\*

Trong lúc đó,tại nơi làm việc của tập đoàn Sandow...một người con trai đang chăm chú làm việc.

Reng...reng...reng...

-A lô-Hạo phong lên tiếng,gọng lạnh lùng,không giống khi anh ở bên cạnh người đó

Đầu dây bên kia gấp gáp:

-Thưa cậu chủ,tôi đã tìm ra tung tích của cô chủ rồi ăk!

Hạo Phong nhú mày:

-Cô chủ nào?

Đầu dây đó ngạc nhiên:

-Cậu chủ, đó là người mà cậu chủ đã tìm suốt 8 năm qua,cậu không nhớ sao?

Ánh mắt của Hạo phong bất ngờ hẹp lại,trong ánh mắt đó phảng phất một chút vui,một chút bối rối:

-Nói đi!

-dạ,theo thông tin mà em vừa cung cấp được,Cô chủ hiện tại đang ở Việt Nam và còn đang sống rất khoẻ mạnh.Và em cũng rất ngạc nhiên khi em biết được kết quả là...

Hạo phong không được kiên nhẫn:

-Nói mau lên!

-Người đó...chính là cô bạn gái hiện tại của cậu chủ.nguyễn minh Anh!

Hạo Phong gọi thư ký Kiên đứng ngoài cửa nãy giờ:

-Vào đi

Thư ký Kiên từ bên ngoài đi vào,gọng có nhiều cảm xúc đang lẫn lộn:

-Cậu chủ,cô Minh Anh chính là cô chủ sao?

Hạo Phong đơ người trong giây lát rồi gật đầu.

Thư ký Kiên mừng rỡ:

-Đúng thật không uống bao nhiêu năm cậu chủ bốn ba khắp nơi để tìm cô chủ.Thật không ngờ...người ấy lại ở ngay trước mặt ta.

Thư ký Kiên cũng không nhận ra một điều...

Sau khi anh nhận được một cuộc gọi thông báo,mặt Hạo Phong đang đen lại,không biết vì lý do gì...

\*

Đến giữa trưa...

-Công nhận nơi này đẹp thật đó,có nhiều thứ để nghịch nữa!-Hà My dơ tay lên trời,về mặt sung sướng

Minh Anh cười che miệng:

-Ừm...hừm...đúng vậy...nhưng hôm nay...tôi thấy bà cười nhiều lắm ăk,chắc được anh nào để ý rồi phải không?

Hà My trong lòng hiện tại đang rất đau,nhưng không thể để mọi người phát hiện được.Bên ngoài vẫn nở nụ cười:

-Thôi đi,bình thường không cần tôi nói thì cũng có tá người theo rồi nhá!

Cả hai vừa đi vừa cười tới chỗ cặp vợ chồng là Bảo ly và Minh Khang đang ngồi thân mật kia

-Hai ông bà này chỉ được cái thân mật

Minh Khang bực mình nhõng nhẽo Bảo Ly:

-Đó,em thấy chưa,em gái chúng ta bây giờ chỉ thích bắt nạt anh thôi!

Cuộc trò chuyện diễn ra rất vui vẻ nhưng cũng kết thúc bằng sự mất mát của một người...

\*\*\*

Minh Anh vừa về đến nhà sau chuyến picnic cực kì vui vẻ,liền gọi điện cho Hạo phong:

-A lô-giọng anh ở đầu dây bên kia trả lời nhẹ nhàng một cách khó hiểu

-Anh Hạo Phong,hôm nay em đi chơi rất vui đó!

-Vui mặc dù không có anh đi cùng

-Không có.-minh Anh lắc đầu

-Anh có chuyện muốn nói với em-Hạo Phong lập tức chuyển thành giọng nghiêm túc

Minh anh mắt sang rờ,thể hiện rõ ý cười:

-Vậy hả?Vậy em gặpanh ở chỗ công viên lần trước nhé!

-Ừkm

Anh cúp máy

Cô định bước ra ngoài thì gì Trần từ trong nhà đi ra quan tâm hỏi:

-minh Anh,con lại định đi đâu nữa vậy

Minh Anh nháy mắt với gì Trần:

-gì,con sẽ về nhanh thôi

Cô bay ra cửa chạy đi

Tại công viên HOME PARK...

Anh đang ngồi trên chiếc ghế đá,về mặt rất khó hiểu nhìn về một nơi xa xăm,cô không thể biết cảm giác lúc này của anh là vui hay buồn.Cô bước lại gần,ngồi xuống cạnh anh,cô linh cảm một chuyện kinh thiên động địa sắp xảy ra

-Minh Anh àk!-Giọng anh thật nhẹ nhàng nhưng không thể che dấu được vẻ lạnh lùng vốn có

-Dạ-Cô ngây thơ nhìn anh

Anh vịn lấy bả vai cô,nhìn thẳng vào mắt cô:

-Em hãy bình tĩnh và nghe những gì anh sắp nói

Anh cố giữ tâm trạng vui sướng đang bùng phát trong con tim mình:

-Em...chính là...người con gái đó

Minh Anh ngớ ngàng,chưa kịp phản ứng...

Đúng lúc này,thư ký Kiên từ đâu đi tới,giải quyết đầu đuôi ngọn ngành:

-Khoảng 8 năm trước,lúc đó cô chủ khoảng 9 tuổi,bố mẹ của cô chủ là bạn thân của bố mẹ cậu chủ nên thường xuyên hay tới nhà chơi.Cậu chủ và cô chủ gặp nhau,hai người tuy tính cách khác nhau nhưng cô chủ nhiều lần tìm cách làm quen với cậu chủ và đã thành công.Từ đó hai người chơi với nhau rất

than nên hai nhà đã có ý khi nào hai người lớn lên sẽ kết hôn. Vì tập đoàn Sandow là tập đoàn lớn nên có rất nhiều nhà kinh doanh muốn hợp tác. Trong số đó có ông hồ có ý gả cô con gái bằng tuổi cho cậu chủ. Lúc đó mặc dù nhỏ tuổi nhưng cậu chủ đã có khiếu kinh doanh đã nhất quyết phản đối. Sau đó, đến một ngày cô chủ bị bắt cóc đòi tiền chuộc nhưng thực chất đó là một vụ bắt cóc có âm mưu. Cậu chủ điều tra thì biết là có hai kẻ đầu sỏ nhưng không biết là ai đứng đằng sau vì sau khi tìm ra được nơi bắt cóc thì căn nhà đó đã bị cháy thành than. Cậu chủ lúc đó không tin là cô đã chết nên cho bố mẹ cô chủ đến gặp nhưng bọn họ đều nói là cô bị chôn vùi trong đám cháy đó rồi. Từ đó cậu chủ trở nên lạnh lùng và mặc cảm, cậu luôn tìm đủ mọi cách để tìm ra hung thủ bắt cóc cô. Kết quả tìm được là... Vụ này có liên quan đến trùm xã hội đen.

Thư ký Kiên nghị nói một hồi, rồi lao vào kể tiếp:

- Trước khi cậu chủ về nước, đã được thông báo có thông tin cô đang còn sống và đang ở Việt Nam, cậu chủ không cần biết thông tin là thật hay giả đã tức tốc bay về Việt Nam để tìm cô. Ngay khi bắt được hung thủ đốt nhà và đánh đập cô năm đó, cậu cũng suýt giết chết tên đó ngay ngôi mộ của cô... cậu chủ không biết cô đã thoát chết và về Việt Nam bằng cách nào nhưng dù gì, cũng may cô còn sống và mạnh khỏe...

Kết thúc câu chuyện, thư ký Kiên tìm cách rời đi:

- Mọi chuyện tôi đã giải đáp, bây giờ hai người nói chuyện đi.

Sau khi thư ký Kiên đi, không khí đột nhiên một cách lạ thường

Anh nhìn vào mắt cô, nói ngắn gọn:

- Em thực sự không nhớ gì sao, cho dù chỉ là một chút?

Cô lắc đầu, chưa khỏi hết ngạc nhiên. Anh thất vọng, ôm lấy cô:

- Anh xin lỗi vì lúc đó đã không đến cứu em

Bất chợt đầu cô đau như búa bổ, không hiểu vì sao, cô muốn khóc quá? Vì sao nhỉ, mình phải vui mới đúng chứ, anh nghĩ mình là người con gái quan trọng đó, nhưng thực ra... cô không phải là cô ấy... cô ấy chết thật rồi. Nếu cô là người đó... chắc chắn cô phải nhớ ra gì chứ, đằng này... trong não cô bây giờ chỉ toàn là một màu trắng. Một giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt nhỏ bé yếu đuối kia, đau quá, sao mình có linh cảm, sau ngày hôm nay... Minh và anh mãi mãi không thể bên nhau

\*\*\*

Minh Anh ngồi nơi bàn học, mặt không biểu lộ một chút gì. Cô cầm trên tay chiếc vòng vàng trên tay, ôm nó vào lòng, thầm cầu nguyện: "Ông trời, con ước rằng mình là người con gái mà anh ấy cần tìm. Nếu không phải, thì chỉ cần ông đừng để anh ấy rời xa con, con nhất định sẽ báo đáp ông lắm"

Cô nhìn vào chiếc vòng vàng, khẽ nhủ thầm: "Minh thực sự... không phải cô gái đó"

Mẹ cô kể rằng...

8 năm trước, khi cô bị ốm phải vào bệnh viện...

Trong một bệnh viện...

- Minh Anh, con dậy ăn cháo nào! - Tiếng bà Trần gọi một đứa trẻ tên Minh Anh

- Dạ, con dậy liền - cô bé đó ngoan ngoãn bật dậy chạy lại chỗ mẹ

- Mẹ ơi con không ăn cháo gà đâu đấy. Con ghét nó - cô trẻ mới

Mẹ cô cười hiền:

- Ủk, không cháo gà thì cháo lươn nhĩ

- Dạ - Cô bé cầm lấy tô cháo ăn ngon lành

Một người đàn ông từ ngoài cửa bước vào:

- ba... ba... con muốn ba bế! - Cô bé đặt tô cháo xuống vươn tay đòi bế

Ba cô nhắc bóng cô lên quay mòng mòng, cô bé hét lên sung sướng:

- a ha ha. Con thích chơi trò này lắm

Sau một hồi chơi đùa với con gái yêu của mình, người đàn ông đặt cô bé xuống giường, giọng vui vẻ:

- Minh Anh, con muốn về nước không? - ông đột nhiên hỏi

- Về nước là về đâu hả ba?-Cô nói với vẻ lo lắng

Ông chỉ tay ra ngoài cửa sổ:

- Về nước là về nơi mà bà sinh ra bố đó. Ở đó con còn có thể đi học với các bạn nữa,vui lắm đó

Cô bé vỗ vỗ tay:

-Đi học,con muốn đi học!

Một cậu bé lớn hơn cô chừng 2 tuổi từ trong cửa chạy vào:

-Trời ăk,con bé này suốt ngày đòi đi học-Cậu bé cầm gói kẹo trên tay bóc ra

-Anh hai!Em muốn ăn kẹo,cho em kẹo-Cô giơ tay

Anh cô chia cả gói kẹo ra,thu về mấy viên:

-Cho em cả gói luôn nè,còn mấy viên này,anh dung làm lộ phí.Sướng nhá

-Ák,nhiều kẹo ghê!-Cô bé thích thú

Mấy ngày sau...

Tại sân bay quốc tế....

Đài trong trạm sân bay thông báo:Tôi xin thông báo,tất cả hành khách trên chuyến bay AH370 chuẩn bị cất cánh từ Mĩ qua Việt Nam, đề nghị lên xe.Tôi nhắc lại...

Trong khoảng sân bay rộng lớn đó,có tiếng khóc của một cô bé:

-Ba mẹ,anh hai,phải đi cùng với con,con không chịu đâu!

-Thôi mà Minh Anh,ba mẹ còn nhiều việc bận lắm,chưa về được.Chuẩn bị xong công việc ba mẹ sẽ sắp xếp lịch làm việc để về Việt Nam với con.Vì vậy,con phải ngoan từ đây đến lúc đó nhé

Mẹ cô quay sang dặn dò với người phụ nữ:

-Chị nhớ chăm sóc con bé giùm em nhé!-Bà không kìm nổi long âm khóc

Người phụ nữ vỗ vỗ vai bà:

-Cứ yên tâm đi,tôi sẽ chăm sóc cho con bé thật tốt

Cậu bé quay sang dặn dò em:

-Em cố mà ăn cho nhiều vào.Thỉnh thoảng anh sẽ về nước thăm em

Cô bé thút thít:

-Anh hứa nhá

-Ừk,anh hứa

Hai người móc ngón tay

\*\*\*

Minh Anh thật không thể ngờ rằng...

Sau khi học xong nghỉ cô là cô gái năm xưa ấy...

Mọi chuyện đã quá sức tưởng tượng với cô...

Cô rất sốc...

Ngày hôm sau...Mặc dù cô đã dặn đi dặn lại là anh không được đi đến đón mình đi học nữa,nhưng...anh không nghe

Anh chở cô lái vào căn biệt thự nhà mình. Vừa đến nơi, cô mới ra khỏi xe đã nhìn thấy mọi người giúp việc trong nhà anh đều cúi đầu trước cô đầy cung kính "cô chủ". Cô vừa bước vào nhà chưa kịp phản ứng thì hai ông bà từ trong nhà chạy ra ôm lấy cô, Bà thì thút thít khóc:

-Minh Anh, 8 năm nay con đã chịu khổ rồi

-minh Anh, con khát nước không, để ta lấy nước cho con uống. Con thích uống nước gì? Cam hay dâu. . .

Hạo Phong nhìn thấy hai ông bà như vậy chỉ ho nhẹ một tiếng:

-Ba mẹ, minh Anh sẽ sợ đó, cô ấy vẫn chưa hồi phục trí nhớ mà!

Bà vỗ tay một cái, ra vẻ như hiểu ra:

-Đúng rồi, minh anh, con vẫn chưa hồi phục, cứ ngồi xuống ghế đi, để hai chúng ta làm hết cho.

Hai ông bà vừa nói vừa dắt tay nhau đứng đi vào bếp:

-Để ta đi chuẩn bị thức ăn, hai con cứ nói chuyện đi

Sau khi hai ông bà đi, Minh Anh đơ toàn tập, không hiểu chuyện gì đang xảy ra

Hạo phong nhìn cô lắc đầu:

-Em chưa quen phải không? Cứ thích nghi dần đi, sau này còn thế này dài dài

Reng. . . reng. . . reng. . .

Hạo phong ra hiệu cho cô là anh ra ngoài nghe máy, cô gật đầu.

-A lô-hạo Phong nghe máy

-Hạo Phong, hôm qua con điện cho bác làm gì vậy?-giọng một người phụ nữ

-Minh Anh còn sống?

Đầu dây kia run sợ nhưng vẫn tỏ ra vẻ thần nhiên:

-Con đừng có nói bừa, rõ ràng lúc đó ta đã thấy người ta lôi Minh Anh từ trong căn nhà đó ra, sao con bé còn sống được. Chắc chắn là con bị lừa rồi

Hạo phong nhất quyết:

-Con không nghĩ như vậy. Con chỉ sợ hai bác dấu diếm con thôi

-tùy con.

Tút. . . tut. . . tut. . .

Hạo phong nghe tiếng ngắt đầu dây bên kia không khỏi phân vân: "Nếu cô ấy đã chết thật, vậy. . .?" "Anh nhìn vào người con gái cũng đang nghe điện thoại kia

-A lô-minh Anh nghe máy

-Minh Anh hả? Chị Bảo Ly đây-giọng một người con gái thật nhẹ nhàng

-a, chị Bảo Ly ạ?-Minh Anh vui mừng

-Ừm. Hôm nay em rảnh không, đi mua sắm với chị nhé, tiện thể chị sẽ nói cho em một chút chuyện khá quan trọng.

Minh Anh gật đầu:

-Dạ được. Gặp nhau ở đâu hả chị?

-Tại siêu thị Super Market Family nha

-Dạ-Minh Anh gật đầu xong cúp máy.

Cô chạy vào phòng bếp xin phép hai bác về. . .

Ngoài phòng khách, người con trai cầm chiếc điện thoại của cô lên, mở danh sách tất cả các cuộc gọi.

Cuộc gọi đến: "Chị Bảo Ly, Cô ta chẳng phải là con của..." - Môi Hạo phong khẽ nhếch lên: "Nguyễn Minh Anh, em lừa tôi?"

\*\*\*

Tại Siêu thị Super Market Family...

- Chị Bảo Ly, sao hôm nay chị mua nhiều đồ thế?

- Ủm, hôm nay chị sẽ tổ chức tiệc

- Tiệc gì vậy chị? - Minh Anh khá tò mò

- Tiệc chia tay - Bảo Ly vẫn cười nhưng tim cô rất đau

- Chia tay? Ai chia tay - Minh Anh ngạc nhiên: "Chẳng lẽ anh hai và chị Bảo Ly sắp về Mĩ"

- Chị sắp về nước rồi - Bảo Ly nói từng từ từng chữ, giữ cho nét mặt bình tĩnh

"Biết Ngay mà" - cô nghĩ thầm

- Chị và anh Minh Khang về nước hả? - Minh Anh buồn

- Không, chỉ mình chị về thôi. Anh ấy còn có công việc nên anh ấy sẽ ở đây cùng với em

- Thế anh Minh Khang có biết không?

- Không, anh ấy không biết và chị muốn em giữ kín bí mật này - Bảo Ly nói nhỏ vào tai cô

Minh Anh không nói gì, khi đến quầy tính tiền...

- Hà My đi đâu sao lâu thế nhỉ? - Bảo Ly hỏi

- Àk, chắc bà này lại đi mua đồ lặt vặt rồi. Hai chị em mình ra nhà xe chờ đi, để cho cô à đi tìm xe có tìm ra không

Bảo ly cười khúc khích:

- Em hay ghê

Thế rồi hai người đi ra chỗ nhà xe

Trong chỗ đỗ xe, có một nhóm người đang theo dõi họ. Bảo Ly và Minh Anh vừa đi vào, lập tức bị người đằng sau bịt lấy miệng cô. Hai người dần dần bị ngấm thuốc mê...

Hà My nấp từ trong bãi đỗ xe từ nãy đến giờ, chứng kiến cảnh này muốn hét lên thật to nhưng cô lấy tay bịt miệng lại

\*\*\*

Tại tập đoàn Sandow...

Ở trên tầng cao nhất của tập đoàn, nơi thường có những luồng gió lạnh thổi vào, một người con trai khôi ngô, tuấn tú đang kí đóng xấp tài liệu đầy ắp trên bàn. Chợt điện thoại trên bàn reo lên:

- A lô, thưa cậu chủ, cô Minh Anh bị bắt cóc rồi - đầu dây bên kia báo cáo, giọng mang chút run sợ

- Bắt cóc! - Hạo Phong đập bàn cái rầm rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Xác định vị trí của Minh Anh cho tôi

- Dạ thưa cậu chủ, điện thoại của cô Minh Anh được phát hiện cùng với điện thoại của một người ở trong siêu thị Ạk

- Mau lục tung cái thành phố này lên cho tôi - Hạo Phong tức giận mất kiểm soát vút hết đồng giấy tờ trên bàn xuống đất

"Minh Anh, rốt cuộc, em là đang lừa tôi hay tôi nghĩ oan cho em đây?"

Reng... reng... reng... Điện thoại anh reo lên lần nữa



-A lô-Anh nhìn vào số điện thoại lạ biết chắc đây là tên bắt cóc gọi đến

-Àk,xin chào cậu Phong,cậu còn nhớ tôi không?

-Ông là...

-Bây giờ tôi là ai không quan trọng,vấn đề quan trọng bây giờ là bạn gái cậu đang nằm trong tay tôi đấy?- Ông ta cười mỉa

-Ông muốn gì?-Cậu lạnh lùng đến nỗi giọng xuống dưới âm độ

đầu dây bên kia phá lên cười:

-Tôi muốn gì àk,tôi muốn...tập đoàn của cậu...Hạo Phong àk.Nếu cậu đồng ý...tôi sẽ thả bạn gái cậu ra

-Được,tôi sẽ suy nghĩ-Hạo Phong không suy nghĩ lên tiếng

-Được,không hổ danh là tổng giám đốc tập đoàn Sandow.Khi nào đồng ý cậu hãy mang theo bản hợp đồng chuyển nhượng lại tập đoàn cho tôi và mang theo cả con dấu nữa nhé.Và cậu biết đấy...chỉ cần cậu báo cho lũ cóm biết,tôi đảm bảo...bạn gái của tổng giám đốc không nguyên vẹn trở về được đâu, địa chỉ căn nhà hoang 35 mỏ đá Hoàng Sơn

\*\*\*

Trong căn nhà hoang sặc mùi ẩm mốc, ở trong một góc nào đó,có hai cô gái bị trói vào hai chiếc ghế đã ẩm mốc,miệng dính băng keo.

Minh Anh từ từ mở mắt ra,sợ vào mũi cô là một mùi hôi, ẩm mốc của căn nhà đã lâu không ai lui tới cùng với sự tan tác,xơ xác của cô lúc này.Quần áo của cô bây giờ nhếch nhác,lấm lem,cô quay sang bên cạnh thì nhìn thấy Bảo Ly đang bị bịt chặt miệng,chân tay cũng bị trói,hoàn cảnh hoàn toàn giống cô chẳng khác khảm hơn chút nào.Cô ú ớ,chân đập đập vào người Bảo Ly.Bảo Ly mắt bây giờ cũng dần mở ra,cô hình như suy nghĩ điều gì đó rồi bắt đầu khóc,khóc rất nhiều.Minh Anh nhìn thế thì lo lắng cho cô lắm,không hiểu sao cô lại khóc nhiều như vậy:"Do chị ấy sợ quá chăng!"

\*

-Bác sĩ,tôi rốt cuộc bị sao vậy?-Bảo Ly sốt ruột

Bác sĩ lắc đầu:

-Xin lỗi cháu vì bác không thể giúp được gì,cháu đã bị ung thư giai đoạn cuối,sống nhiều nhất cũng chỉ là hai,ba tháng thôi

Bảo Ly nước mắt rơi ngời khụy xuống đất ôm mặt:

-Tại sao lại như vậy chứ,tại sao?

Ông bác sĩ vỗ vỗ vai cô rồi bỏ đi.

\*

Bảo Ly đau long nhớ lại ngày cô đi bệnh viện khám sau buổi picnic đó,cô cũng không thể ngờ...Mình lại sắp chết.Chính vì cô rất đau khổ,không muốn Minh Khang cũng đau khổ vì cô nên cô quyết định sẽ về nước mà không cho anh biết.

Ai biết được cô lại bị bắt cóc không biết sống chết thế nào đây.Nước mắt cô lại tuôn ra như suối,không cách nào ngăn lại được.

Đột nhiên,cửa nhà hoang bị bật ra,một người con gái bước vào.Bước đến cạnh Minh Anh,cười mỉa:

-Xin chào cô bạn Minh Anh,lâu rồi chúng ta chưa gặp lại nhau nhỉ?

Minh Anh ngược lên nhìn,nhận ra người con gái đó,cô khinh khinh:

-Thì ra là cô àk,Lâm Nguyệt Nga

-Ồ,vậy ra cô còn nhớ tôi sao?

-Sao tôi lại không nhớ chứ?Tôi cứ nghĩ cô sẽ làm lại từ đầu,là một người tốt luôn giúp đỡ.Nhưng thật không ngờ...cô lại độc ác như vậy

Nguyệt Nga tức giận:

-Cô vừa bảo ai độc ác.-Cô ta quay sang thuộc hạ của mình,ra lệnh:"đưa đây!"

Thuộc hạ của cô ta đem đến một cây roi mây dài,rồi ra lệnh:

-Ra ngoài!

Tất cả đám thuộc hạ đều đi ra bên ngoài,cô ta thách thức nhìn mình Anh:

-Đề tôi xem,hôm nay ai sẽ đến cứu cô.Nhưng trước đó,tôi phải cho cô một bài học

Vút chat chat chat ...

Từng trận roi đáng xuống than hình mảnh khảnh của Minh Anh, người cô bắt đầu rách từng mảng lớn nhỏ,máu thấm vào vải quần áo,mùi tanh của máu bắt đầu bốc lên

Nguyệt Nga vừa đánh vừa chửi rửa cô:

-Cô dám cướp Hạo Phong của tôi àk!Cô hãy từ bỏ đi.Hahaha...

Minh Anh ngồi yên căn rặng chịu đựng,cô không ka,không khóc khiến Bảo Ly rất sợ,hét lên ú ớ

Nguyệt Nga quay sang Bảo Ly,dở giọng đe dọa:

-Còn cô,khôn hồn thì ngậm miệng lại đi!

Minh Anh nhìn bảo Ly ra vẻ không sao là, Bảo Ly khóc càng ngày càng nhiều

Nguyệt Nga vừa đe dọa Bảo Ly xong quay qua tiếp tục đánh cô, đánh đến khi không còn đánh nổi.Cô ta vút roi sang một bên,nhéch miệng:

-Hôm nay như thế là đủ rồi!-Cô ta bước ra đóng cửa căn nhà lại,về mặt đất chỉ nhìn những vết thương trên người cô

Minh Anh mắt dần nhắm lại,than thở như không còn cảm giác đau đớn,cô khẽ mỉm cười:"cô bé,sức chịu đựng của em giống chị rồi!"Cô chìm dần vào giấc ngủ

\*

Minh Anh thấy mình như lạc vào thế giới khác,cảnh vật xung quanh như là một giấc mơ vậy, ảk không phải nói như thiên đường mới đúng.Cô đi đến đâu,cây lá,hoa cỏ đều cúi chào cô,cô còn nhìn thấy những cậu bé đang chơi trò ú tím trên không trung,ai nấy đều có cánh cả.Rồi cô nhìn thấy một cái cầu có bảy sắc cầu vồng,hết trong truyện cổ tích vậy.Cô đi đến chỗ cây cầu, định bước lên thì một giọng nói vang lên đầu đó:

-Cô bé,xin dừng bước

Cô quay lại ,thấy một ông cụ đang chống gậy đi đến,mặt ông đầy vẻ hiền từ, đơn hậu. Đầu ông tóc đã bạc trắng đến bộ râu cũng ngả màu bạc, ông mặc một bộ đồ màu trắng,từ từ đi tới:

Minh Anh còn đang ngơ ngác thì ông hỏi:

-Cháu đang đi đâu vậy?

Minh Anh vẫn vô tư,hồn nhiên:

-Dạ,cháu đang đi trên chiếc cầu vồng này ảk?

Ông cụ lắc đầu buồn bã:

-Cháu định vút bỏ tất cả để đi lên chiếc cầu này sao?

Minh Anh khó hiểu:

-Ông đang nói gì vậy,cháu không hiểu!

Ông cười:

-Nếu cháu đi qua cây cầu này đồng nghĩa với việc là con chết rồi đó

-Thật hả ông?-minh Anh giật mình,tránh cây cầu sang một bên.Cô tiếp tục hỏi ông:

-Ông ơi,tại sao con lại ở đây vậy ảk?

Ông ngồi vuốt vuốt bộ râu trả lời:

-Do con có ý định muốn chết nên mới thế.- ông đi quanh khu vườn đó vừa kéo tay cô đi:

-Cháu gái,cháu biết không,cháu là một người rất kiên cường đó?

Cô ngồi gãi gãi đầu ngai ngừng:

-Ông đang khen cháu ăk?

Ông gật đầu:

-Ừm,con bị đánh như thế mà không la không khóc là tài đó.

Minh Anh ngạc nhiên:

-Sao ông biết ăk?

Ông phá lên cười:

-Cái gì ta cũng biết,kể cả chuyện trong quá khứ của con

-Quá khứ của con?Quá khứ nào?-Cô thắc mắc

-Con không biết thì đúng rồi,con bị mất trí nhớ mà!

-Con bị mất trí nhớ...chẳng lẽ...-cô suy diễn

Ông gật đầu,nói tiếp:

-Con xem cái này đi.Nếu con cảm thấy mình nên quay về thì quay về,nếu con muốn ở lại ta cũng không ép con

Ông hươ tay về ra một khoảng trời, ở đó Minh Anh nhìn thấy mình đang chơi cùng một cậu bé trên bãi cát rất vui vẻ,rồi những kỷ niệm bên cậu bé tua về.Tất cả những hình ảnh đó dần dần bay vào đầu cô.Một đoạn ký ức đen hiện ra,cô thấy mình bị đánh đập rất dã man,sau đó cô thấy căn nhà đó cháy.Khi cô tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong bệnh viện...đến hiện tại,cô gặp và yêu anh...

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên mặt,sao cô thấy đau long quá. Đến khi biết sự thật tại sao cô lại không muốn trở thành người con gái đó nữa.Tại sao ngày hôm đó cô lại không thấy anh?tại sao trong số những người đến cứu cô lại không thấy bong dáng nhỏ bé ấy chứ?Cô biết...cô là cô bé được anh yêu,nhưng...tim cô như có gì mắc trong đó,không thể gỡ ra được.Lần lượt những hình ảnh của anh lại hiện về trong tâm trí cô,nó như máu ăn sâu vào người cô vậy.Bất giác cô khụy gối xuống,khóc nức nở. Ông lão cổ vai cô:

-Con đã nhớ hết lại chưa?

Minh Anh đứng dậy lau nước mắt:

-Cảm ơn ông,con đã nhớ hết lại rồi

Ông lão cười với cô,bong dáng ngày càng mờ nhạt:

-Hạo Phong là người tốt,không phải cậu ấy không đến cứu con.chỉ là cậu ấy đến cứu nhưng không ra mặt thôi.Con đừng buồn.Hãy sống và làm theo sự mạch bảo của trái tim mình.Nhất định con sẽ có hạnh phúc

\*\*\*

Minh Anh tỉnh dậy,cảm nhận được sự đau buốt của cơ thể đang lan truyền,người cô không thể cử động nổi.Hai mắt cô giờ đầy nặng trĩu,không thể mở to được.Cô chỉ có thể nghe loáng thoáng giọng người con trai quen thuộc:

-Cô ấy sao rồi?-Bảo Nam lo lắng hỏi

Giọng người con gái chưa xốt,mang chút ghen tuông:

-Anh lúc nào cũng quan tâm đến cô ta.Tôi đã cho cô ta ném đủ cực hình rồi.Chắc bây giờ cô ta sống cũng không được,chết cũng không xong chứ chẳng chơi

-Cô thật độc ác,tôi đã bảo cô không được đụng đến cô ấy cơ mà,cô dám lợi dụng lúc tôi không ở đây hành hạ cô ấy sao?-Bảo Nam tức giận định xông vào

-Ấy ấy, đừng đừng,anh đừng quên chúng ta cùng chung một con đường đấy.Với lại,tôi đã hứa với anh sẽ không đụng đến cô ta sao?

Bảo Nam nhìn Nguyệt Nga khinh thường:

-bỉ ỏi!Tại sao cô cứ nhắm vào Minh Anh mà không phải là tên Hạo Phong?

- Vì tôi yêu anh ấy,tôi muốn có anh ấy,nếu tôi không có được thì người khác đừng hòng có

Bảo Nam chắc lười:

-Thứ cô muốn ở Hạo Phong không phải tình yêu,mà là chiếm đoạt thứ mình muốn có thôi

Nguyệt Nga ngỡ người nhận ra vấn đề...

\*\*\*

Hai người đàn ông đang ngồi trong một chiếc xe ô tô

-Ông bạn,lâu quá không gặp-Bố của Nguyệt nga lên tiếng

-Ừkm,không ngờ bây giờ anh vẫn lợi hại như 8 năm về trước,không khác gì cả

Người đàn ông kia cười ha hả:

-Anh Hồ,xem ra chúng ta có cùng chung chí hướng rồi

-Ừkm, ông Nguyễn khách sáo quá

\*\*\*

Tại nhà Minh Anh...

Minh Khang sốt ruột đi đi lại lại trong nhà,mặt hiện rõ vẻ lo lắng:

-Trời ơi!Ba chị em nhà này đi siêu thị mà sao trẻ thế này rồi vẫn chưa thêm về,gọi điện thì thuê bao.Hay gặp phải chuyện gì rồi-anh ngồi vò đầu vò tóc

Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo,anh liền nghe máy:

-Này,ba chị em đi gì mà lâu thế hả?điện thoại sao lại tắt nguồn?-anh nói một tràng dài ra, ở đầu bên kia ,Hà My giọng gấp gáp:

-Anh Minh Khang,Chị bảo Ly và Minh Anh...xảy ra chuyện rồi!

Minh Khang hốt hoảng:

-Đã xảy ra chuyện gì?

Hai người đó...bị bắt cóc rồi!-Hà My khóc thút thít

Hai chữ bắt cóc làm Minh Khang như muốn nổ đầu,anh thật không hiểu nổi,tại sao hai người đó lại bị bắt cóc được,anh đã cho người dám sát 24/24 rồi cơ mà.Không thể nào,anh không tin,Minh Khang lắc đầu phủ nhận:

-không thể nào có chuyện đó được,em nói đi,bọn họ hiện giờ đang ở đâu?Hà-Minh Khang lo lắng đến phát điên

Hà My sợ sệt:

-Bọn họ hiện tại đang căn nhà 35 mỏ đá Hoàng Sơn,anh mau đến đó nhanh nhé,em đang theo dõi bọn chúng-Hà My nói xong cúp máy

Minh Khang mặc vội áo khoác rồi phi ngay ra xe...

\*\*\*

Hạo Phong đang ngắm nhìn cảnh thành phố tấp nập trên tầng 38 của tập đoàn Sandow.Anh vừa nhìn vào cảnh vật trước mặt.vừa châm điếu thuốc lá,bên cạnh la chai rượu vang hương nho mà anh đang nhắm nháp.Anh ra lệnh cho thư ký Kiên đứng cạnh này giờ:

-Cậu chuẩn bị cho tôi bản hợp đồng nhượng lại toàn bộ tập đoàn và đưa con dấu cho tôi

-Vâng,thưa cậu chủ-Thư ký kiên cung kính

## Chương 56

### QUÁ KHỨ LẶP LẠI.NỖI ĐAU

Hạo phong đem bản hợp đồng và con dấu vào trong xe và lái đi trong chốc lát.Mọi người trong công ty ai cũng không biết anh mang nó đi đâu,chỉ đồn là anh đi cứu một người rất quan trọng.Chiếc xe lăn bánh đến vùng ngoại ô phi như tên lửa,nơi có căn nhà hoang 35 mớ đá Hoàng Sơn.Khi anh vừa đến nơi,tại đó,ngôi nhà đã bốc cháy,khói bay cao lên đến tận trời xanh.Chiếc điện thoại reo lên,anh nghe máy,là giọng người con gái tên nguyệt Nga:

-Hạo phong...Đến...Cứu...Em!khụ...khụ...khụ...

Hạo Phong bước đến chỗ ngôi nhà đang cháy,khám xét xung quanh:"không có người?"

Anh chuẩn bị rời đi thì có một bàn tay nắm lấy chân anh.Anh nhú mảy ngó xuống là một cô gái.Anh lật người con gái đó lên:"là Nguyệt Nga sao?".Anh đỡ Nguyệt nga dậy,công cô đi đến chỗ xe rồi lái đi...

Hai tiếng trước...

Trong căn nhà hoang đó,Minh Anh đang khóc,cô khóc vì bây giờ cô đã nhớ lại tất cả,nhớ lại cái quá khứ đáng sợ đó.Cô sợ...sợ một lần nữa...cái quá khứ đó lại lặp lại với cô.Cô rất sợ.

Đến bây giờ thì người cô nhìn rách nát không thể tả,Những vết thương kia bắt đầu khô dần rồi bám chặt vào da thịt.Người cô tê rần, đôi môi đỏ hồng giờ đây khô khốc vì thiếu nước.Những lúc thế này,cô chỉ cần nhớ lại những kỷ niệm cùng anh bên nhau từ nhỏ đến lớn,cô cũng vui rồi,cô buộc mình phải cố gắng vượt qua những khó khăn này để được ở bên cạnh anh.Cô suy nghĩ lăng xăng một hồi thì hét lên trong lòng:" Ák,1 tuần nữa là kiểm tra cuối kỳ rồi.Sao mình lại trở nên tàn tạ như thế này đây chứ,bao giờ anh hai và Hạo Phong mới đến cứu mình đây!"-cô than thầm trong cái tình thế ngàn cân treo sợi tóc này,quả không hổ danh là Minh Anh có sức nghĩ ngớ ngẩn nhất quả đất!Cô nhìn sang bảo Ly,thấy sắc mặt của chị cũng chẳng tốt hơn mình được phần nào,nhìn Bảo Ly bây giờ như xác ướp không hồn vậy,cô thấy lo quá.

Chợt cánh cửa nhà hoang mở toang ỉra,Bảo Nam bước lại gần về phía Minh Anh:

-Minh Anh,xin lỗi-cậu cúi xuống mở băng keo và cời trói cho cô:

Minh Anh ngạc nhiên nhưng vẫn để cậu cời trói cho mình,người cô bây giờ cho dù phản kháng cũng không còn sức nữa

-Bảo Nam,sao lại là cậu?

Bảo nam giải thích:

-Thật ra,tôi cũng không muốn vướng vào vụ này,chỉ vì Hạo Phong đã làm cho ba tôi tai nạn đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại

Minh Anh ngạc nhiên từ lần này đến lần khác:

-Tại sao?

-Có nói thì cậu cũng không hiểu đâu.Chỉ vì cạnh tranh trên thị trường thôi-Bảo nam vừa nói cũng vừa lúc cời trói xong cho cô,cô quay sang Bảo Ly cời trói cho chị

-Tôi thấy cậu bị ức hiếp quá đáng nên mới cời trói cho cậu,không có nghĩa là cậu được đi-Bảo nam ngăn cản khi Bảo Ly đưa Minh Anh định rời khỏi

-tôi phải về nhà,cậu làm ơn tha cho tôi đi-Minh Anh van xin,bây giờ cô không thể đi được,chỉ có thể lết từng bước

Đang lúc bọn họ xảy ra tranh chấp thì từ bên ngoài cửa một nhóm người xông vào,Minh Khang chạy lại chỗ Minh Anh,lo lắng:

-minh Anh,em không sao chứ,Bảo Ly,em có bị làm sao không?

-Em không sao,nhưng Minh Anh bị rất nghiêm trọng-Nói đến đây Bảo Ly ôm mặt khóc

Minh Anh nhìn anh mình ngây ngô hỏi:

-Anh hai,Hạo Phong đâu?

Minh Khang ngạc nhiên thốt lên:

-Minh Anh...em nhớ lại rồi àk?

Minh Anh không trả lời. Minh Khang dẹp chuyện này sang một bên, kéo Bảo Ly đi:

-Chúng ta mau rời khỏi đây mau lên!

-ĐỪNG LẠI! AI CHO CÁC NGƯỜI ĐI !-Bỗng một giọng nói từ bên ngoài vọng vào, thì ra là ông Hồ. Bảo Ly mặt tím tái nhìn ông, mặt cắt không còn một giọt máu:

-Ba! Sao ba lại ở đây

Ông Hồ bây giờ mới nhận ra con gái, ông liền chạy lại:

-Con ơi là con, sao con lại ở đây hả? Ở đây nguy hiểm lắm!

Ông Nguyễn không biết từ đâu đi tới:

-Chà chà! Ông Hồ, hình như con gái ông là bạn của kẻ thù chúng ta thì phải, bây giờ phải tính sao đây?

Ông Hồ Bảo vệ con gái mình:

-Ông hãy thả con gái tôi đi!

Ông Nguyễn cười mỉa:

-Đến nước này thì tôi cũng không muốn cùng bang cùng đảng với ông nữa!-Nói rồi ông ta rút từ trong túi ra một khẩu súng, nhắm vào ông Hồ

PẮNG!

Nhát súng được ghim trên người của một cô gái nhỏ bé đỡ đạn thay cho cha mình, Bảo Ly gục xuống đất. Ông Hồ hét lên:

-Bảo Ly!

Minh Khang này giờ còn chưa khỏi hết ngỡ ngàng, thấy người con gái mình yêu đang bị đạn súng ghim vào mình, anh đau lắm! Anh hốt hoảng chạy lại chỗ Bảo Ly, che chở cho cô.

Ông Nguyễn vẫn chưa dừng ở đó, phát súng tiếp theo vang lên, một con người mới xuất hiện liền gục xuống người con trai đó.

-Hà My! Tại sao...em...-Minh Khang hét lên

Minh Anh lết than hình dằm máu đầy vết thương của mình, lại gần Bảo Ly và Hà My:

-Hà My, Chị Bảo Ly, hai người mau ngồi dậy đi, chúng ta cùng về nhà nào!-Cô khóc nức lên

Bảo Nam chứng kiến cảnh đổ máu này, không khỏi bức xúc, quay lại nắm lấy khẩu súng của ông Nguyễn, đá ông ta ngã xuống đất

Vừa lúc đó thì...

Pí po... pí po... pí po... Cảnh sát được Minh Khang báo cáo từ trước đang từ ngoài cửa xông vào, Bắt giữ ông Nguyễn, ông Hồ:

-Chúng tôi vừa được nhận lệnh bắt giữ ông, phiền ông phối hợp với phía cảnh sát

Xe cứu thương được đưa đến chở những người bị thương đi. Sau khi Hà My và Minh Anh được đưa đến xe cấp cứu...

Minh Khang nước mắt rơi lăn chả trước khuôn mặt nỉ miều của Bảo Ly, Bảo Ly mỉm cười:

-Anh...đừng khóc...có...được không?hự...

-Anh sẽ không khóc, anh phải đưa em đi bệnh viện-anh lấy tay lau lau nước mắt định nhắc bổng cô lên

Bảo Ly lấy bàn tay dằm máu kéo anh ngồi xuống:

-Đừng...hự...em biết mình...sẽ không sống được...bao lâu nữa...hự...em...bị ung thư...giai đoạn cuối

Minh Khang lấy một ngón tay che miệng cô:

-Em đừng nói nhiều nữa, để anh đưa em đi bệnh viện

Cô cố níu giữ anh, đôi tay nhỏ bé khẽ chạm vào khuôn mặt người mình yêu:

-Em biết...còn có...một cô gái...yêu anh...hự...cũng như em vậy...hự...anh phải chăm sóc tốt cho cô ấy...Hà My...Và...ba của em...hự...em...yêu...anh

Bảo ly nói xong thì bàn tay buông thong xuống,mắt nhắm nghiền.Minh Khang nước mắt đã chảy hết lên:

-HỒ HÀ BẢO LY!EM ĐỪNG CHẾT MÀ!

Bên ngoài căn nhà,nghe thấy tiếng hét thảm thiết của người con trai đã rất lo lắng cho con mình. Ông bật khóc:”con ra đi rồi sao hà Bảo Ly?Con muốn người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sao?”Lỗi là tại ông,tại sao ông lại làm mấy trò này trong khi đó là những việc con gái ông thường phàn nàn,Con bé muốn có cuộc sống trước đây, được ở cạnh cha nó nhiều hơn!

“Bảo Ly,bây giờ cha sẽ xuống đó cùng con!”- ông Hồ đột nhiên gồng người lên,thoát khỏi sự kiểm soát của cảnh sát, ông hung hỏ chạy về phía tường nhà gần đó đập đầu vào,một dòng máu đỏ tươi chảy ra...

Minh Khang vừa ra đến căn nhà đó thì...

BÙM!

Căn nhà hoang chìm trong biển lửa...

Mấy người cảnh sát thấy cảnh này giật mình:

-Trời ơi,trong đó mà còn có người nữa thì xong phim luôn rồi!

-Ừ,cũng may mọi người đã ra khỏi căn nhà đó!

Nhưng thực chất...Có người đã dung bom đạn để tự sát

-Bây giờ đã mất tất cả rồi,minh cũng không muốn sống nữa....ba,con xin lỗi vì đã không đến cứu ba...con đi đây...!BÙM...

Một người con trai bế người con gái đã ngất ra bên ngoài, đặt cô xuống nền cỏ khô,nơi có thể được cho là an toàn.”Sao cô lại ngốc đến vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 57: Khoảng Cách Quá Xa

### KHOẢNG CÁCH QUÁ XA

Hiện tại,trong bệnh viện...

Bảo Nam đang đứng trước phòng cấp cứu nơi đang có hai người đang phẫu thuật.Ting...cửa phòng phẫu thuật mở ra.Sau đó,một ông bác sĩ bước ra ngoài,Bảo Nam lập tức chạy lại,về mặt lo lắng:

-Bác sĩ,hai bọn họ có sao không ăk?

Bác sĩ khuôn mặt dần ra đôi chút,có phần vui cho bệnh nhân:

-Cô gái bị đạn ở chân thì không sao,hiện tại tôi đã lấy viên đạn ra rồi,chi cần bó lại đợi vết thương lành là xong...Còn bệnh nhân kia...

-Bệnh nhân kia thì sao ăk?-mặt Bảo Nam tím dần

-Bệnh nhân kia thì bị khá nghiêm trọng,vết thương quá sâu, để lâu nữa nên thịt đã bắt đầu khô dính vào vải,rất dễ bị nhiễm trùng toàn bộ cơ thể.Cũng may...đưa vào viện kịp thời nên tôi đã rửa vết thương rồi,phải băng bó khá lâu mới hồi phục...

Bảo Nam vui mừng:

-Không sao là tốt rồi.Cảm ơn bác sĩ

Cậu định vào thăm thì ông bác sĩ kéo lại:

-Bệnh nhân bị thương tích đầy mình kia có phải từng mất trí nhớ không?

-Dạ?-Bảo Nam không hiểu

Bác sĩ tưởng đó là câu trả lời nên gật đầu:

-Lúc này tôi có khám qua cho cô bé,xem ngoài vết thương có bị thương ở đầu hay không thì thấy một khối máu đông đang dần tan ra.Tôi nghĩ cô bé đã nhớ lại nên mới vậy-ông bác sĩ vỗ vai Bảo Nam rồi bước đi

Bảo Nam vui mừng đi vào phòng thăm Hà My và Minh Anh,vừa lúc cậu đi vào thì có một chàng trai bế một cô gái bước đi, đó là Hạo Phong và Nguyệt Nga

\*\*\*

Ngày hôm sau...

Minh Anh và Hà My được chuyển đến cùng phòng với nhau vì Bảo Nam đã yêu cầu bệnh viện như vậy

Minh Anh đang nhìn ra cửa sổ,nhìn về phía bầu trời,một giọt nước mắt lăn dài trên má cô

Bảo Nam lo lắng cho cô:

-minh Anh,cậu sao vậy?

Minh Anh lắc đầu:

-Không sao,tui chỉ đau lòng cho anh hai tui thôi!

Nhắc đến đây Hà My mới nhớ:

-Minh Anh,chị Bảo Ly đâu rồi,chị ấy cũng bị thương mà!

Đến lúc này Minh Anh càng khóc to hơn nữa,cô lấy tay lau những giọt nước mắt đang rơi thì càng lau nước mắt ra càng nhiều:

-Chị bảo Ly,chị ấy đi rồi!

Bảo Nam ngồi xuống cạnh cô,làm bờ vai cho cô dựa vào

Hà My thì mở to mắt ra,oán thán trời” ông trời ơi,tại sao một người tốt như chị ấy lại ra đi sớm vậy?”-oán xong cô ôm mặt khóc

Căn phòng tràn đầy tiếng khóc,thay cho một người...

Minh Khang quỳ xuống hai ngôi mộ mới xây hôm qua,gương mặt không thể lộ một cảm xúc nào,nhìn anh bây giờ khác hẳn về mặt thường ngày,huỳnh hoang,tự mẫn.Anh cúi đầu xuống vái trước hai ngôi mộ,nói nhỏ:

-Bảo ly,anh nhất định sẽ thăm cầu mong em sẽ luôn hạnh phúc với ba mình ở dưới đó.Anh...yêu...em...Hò Hà Bảo Ly...Anh sẽ nhớ mãi đến người con gái này...

\*\*\*

Tại căn phòng kế cạnh phòng của Minh Anh...

Nguyệt Nga cất giọng nhỏ nhẹ nhìn người con trai đang ngồi nơi ghế nhìn ra bầu trời ngoài kia...

-Anh Phong,em xin lỗi

-Em nói đi-hạo phong lạnh lùng nói ra từng từ

Nguyệt Nga sợ hãi trả lời:

-Thật ra,minh Anh không phải người con gái đó đâu!Thực ra, đó là do ba em sắp xếp tất cả để dụ anh...

-Minh Anh có liên can-Hạo Phong lạnh lùng



- Còn việc Minh Anh có hợp tác với ba em không, em cũng không chắc, anh hãy trực tiếp hỏi ba em đi- Nguyệt Nga lắc đầu

\*\*\*

“Anh đang ở đâu, Hạo Phong? Tại sao anh không đến cứu em...”- Minh Anh nâng niu chiếc vòng vàng, nhớ lại những khoảnh khắc đó...

- Minh Anh, anh có quà tặng cho em này!- một bé trái gior một chiếc vòng vàng ra trước mặt cô bé

Cô bé nhìn thấy chiếc vòng, sung sướng reo lên:

- Ôi, sao cái vòng này đẹp thế?

Cậu bé nhìn thấy cô bé đó cười cũng vui lây, cậu dơ tay mình ra:

- Nè, em xem, vòng của anh có đẹp không?

Cô bé nhìn vòng của cậu bé, rồi lại nhìn vòng của mình, ngây thơ hỏi:

- Ủa, sao hai cái vòng này giống nhau vậy?

Cậu bé nhìn điệu bộ của cô phì cười, cốc đầu cô một cái:

- Ngốc ăk, cái này, ... là vòng đôi ăk. Còn có tên nè... em nhìn đi? “Hp&Ma” đó!

- Nó có nghĩa là gì?

- Em ngốc thật, có nghĩa là Hạo phong và Minh Anh đó!

- Ắk...- cô bé gật đầu hiểu ý

Cửa phòng bật mở, Minh Khang vẽ mặt bơ phờ bước vào, theo sau là một cặp vợ chồng trung niên:

- Minh Anh, ba mẹ đến thăm em nè!- Minh Khang cố nở một nụ cười thật miễn cưỡng

Trước đây, nếu nghe thấy tin này, chắc chắn cô đã chồm dậy ôm lấy hai người hét thật to lên sung sướng, nói chuyện với hai người thật nhiều, đưa hai người đi chơi thật nhiều!

Nhưng bây giờ... cô chỉ ngồi im một chỗ, không nhúc nhích.

- minh Anh, ba mẹ có quà cho con nè!- Ba mẹ mang cho cô một đồng quà nhưng trên mặt cô không có vẻ gì là hứng thú!

Hai ông bà lúc này mới ngạc nhiên quay qua hỏi Minh Khang:

- minh Khang, minh Anh bị sao vậy, sao ba mẹ hỏi không trả lời!

Minh Khang lắc đầu:

- Con cũng mới đến đây thôi!

Đúng lúc đó, Bảo Nam từ bên ngoài đi vào, vẽ mặt vô cùng ngạc nhiên:

- Các người là...- hai người kia cùng Minh Khang cũng ngạc nhiên không kém

Bên ngoài hành lang...

- Cậu là ai? tại sao lại quen con gái tôi- Mẹ Minh Anh bắt đầu tra khảo

- Đúng vậy. Tại sao cậu lại chăm sóc cho con gái tôi?- Bố Minh Anh cũng xen vào

Bảo Nam lễ phép cúi đầu:

- Cháu chào hai bác, cháu tên là Bảo Nam, bạn cùng lớp với Minh Anh ăk?

Hai ông bà gật đầu:

- được rồi, bây giờ cháu hãy nói cho bác biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Minh Anh lại ở trong bệnh viện. Điều quan trọng hơn nữa, tại sao con bé gặp ta cũng không có phản ứng gì, bác có hỏi thì Minh Khang không trả lời

Bảo Nam thờ dài kể lại mọi chuyện trong mấy ngày qua...

Hai ông bà kia không ngạc nhiên vì sao con gái mình bị bắt cóc, mà lí do khiến hai người ngạc nhiên là người con trai tên Hạo Phong...

-Hạo Phong, cậu ta là ai?- Ông trần bắt đầu nghi ngờ

-Đó là con trai chủ tịch tập đoàn Sandow, hai bác không biết sao?-Bảo Nam ngạc nhiên, vì dù gì Hạo Phong cũng là một người nổi tiếng, không thể nào có chuyện người đời không biết đến anh, cho dù người đó có mù tịt kinh tế đến đâu

Hai ông bà lúc này lặng người trong giây lát...

Bảo Nam đánh thức hai người dậy bằng câu nói:

-Hai bác ơi, cháu có thể hỏi không? Minh Anh từng mất trí nhớ đúng không ạ?

Hai ông bà này giờ bờ ngỗ bây giờ giật mình:

-Sao cháu biết?

Bảo Nam gãi gãi đầu:

-Dạ, chỉ tình cờ thôi ạ. Do lúc đó bác sĩ nghĩ cháu là người thân của cô ấy nên đã bảo là cô ấy giờ đã hồi phục lại trí nhớ rồi ạ!

Minh Khang đứng nép ở ngoài cửa, nghe hết mọi chuyện "Minh Anh hồi phục trí nhớ rồi sao? Chả trách..."

...

Hai người bước vào, vẻ mặt không còn chút sức sống, nhìn đứa con gái của mình đang đau khổ kia, trái tim người làm cha, làm mẹ không tránh khỏi sự đau long.

-Minh Anh à, ba mẹ xin lỗi con vì đã không nói cho con biết mọi chuyện. Ba mẹ rất sợ con sẽ gặp nguy hiểm lần nữa

...

-Anh biết em rất giận ba mẹ và anh vì đã không thể nói cho em biết sự thật nhưng đó cũng chỉ vì muốn bảo vệ cho em thôi. Em cũng không biết là... ba mẹ và anh cũng cảm thấy khó chịu đến mức nào khi giấu em sao? Em có nghĩ đến cho cảm giác của mọi người không?

Minh anh lúc này bắt đầu rung rung nước mắt:

-Ba mẹ! anh hai

Hai ông bà và Minh Khang đi đến bên ôm cô vào lòng. Hai người ôm lấy đứa con gái nhỏ nhắn mà trước nay luôn muốn bảo vệ:

-Minh Anh, ba mẹ xin lỗi con!

\*\*\*

Đến ngày Minh Anh hoàn toàn hồi phục và có thể đi lại, cô đã quyết định một việc mà trước giờ cô chưa bao giờ nghĩ tới là mình sẽ phải làm... đó là việc đi tìm anh

Lần này cô mặc bộ đồ con trai, áo phông, quần short, giày độn không lộ gót, tóc hót lên, đeo cặp kính đen. Cô đi thẳng đến tập đoàn Sandow. Đến nơi, cô hỏi quầy tiếp tân:

-Xin cho hỏi, phòng tổng giám đốc ở đâu?

Cô tiếp tân ngược đầu lên rồi nhìn cô không chớp mắt, không phải do less, mà cô cải trang thành con trai khá men và khuôn mặt cực kì baby nên họ nhìn cũng phải. Cô tiếp tân ngơ ngác:

-Dạ thưa cậu, ở tầng 38 ạ!

Cô gật đầu không nói không rằng mà đi chỉ để lại một nụ cười toả nắng làm cô tiếp tân điêu đứng

Chiếc thang máy chuyển đến tầng 38 trong chốc lát...

(đón xem ngoại truyện)

Ngày nay hôm sau, chuyến bay từ Việt Nam ra Mỹ đã xuất phát mang theo tình yêu của hai con người. Người đó khẽ mỉm cười nhìn quang cảnh Việt Nam

một lần cuối trước khi đi:”tạm biệt em,người con gái tôi yêu của hiện tại,mong sau khi tôi trở lại...em sẽ gặp được người mình yêu.Lúc đó...em còn nhớ tôi không?”.Người con gái đi bên cạnh người con trai khẽ buồn:”Anh nhất định vẫn còn thích cô ấy, đúng không Hạo Phong?”

\*\*\*

Hai người ngồi đối diện với nhau,cách nhau bởi tấm kính dày cộm.Hạo Phong nhìn người đàn ông trước mặt,hỏi ngay vấn đề mình cần được giải đáp:

-Minh Anh có liên quan đến vụ này hay không?

Người đàn ông nhìn Hạo Phong phá lên cười:

-Cậu Phong,tôi không thể nghĩ rằng cậu lại không đến cứu cô gái ấy đấy!

Hạo Phong không kiên nhẫn:

-Mau trả lời đi!

Người đàn ông thôi cười,nhìn thẳng vào mắt Hạo Phong:

-tôi nghĩ...cậu chắc hẳn biết rõ câu trả lời rồi chứ?

-----2 năm thấm thoát trôi mau-----  
----

Trong một căn nhà tràn đầy tình thương ấm áp...

Có hai cặp vợ chồng đang ngồi tâm sự với nhau...

-Bà,tôi có chuyện muốn tham khảo ý kiến của bà

-Tôi cũng muốn có chuyện muốn hỏi ý kiến của ông

-Được rồi,bà nói trước đi!- ông gật đầu

-thôi, ông nói trước đi...

Hai người giằng co một hồi, ông lên tiếng trước:

-Bà nghĩ,Minh Anh có quên được Hạo Phong hay không?

Bà ngạc nhiên:

-Đây cũng là vấn đề mà tôi muốn hỏi ông đấy!

-Vậy bà nghĩ sao?

-Tôi nghĩ...Minh Anh chắc chắn chưa thể quên được Hạo Phong đâu.Từ lúc đó đến nay,tôi toàn thấy con bé ủ rũ ảm đạm,nhưng nó cố tỏ ra vui vẻ trước mặt chúng ta thôi.-Bà thút thút

-Ừm,tôi còn nhớ...lúc tôi đi qua phòng con,thấy con ngủ rồi,tôi cũng yên tâm.Nhưng bà nghĩ sao mà ngay cả khi trong mơ, nó vẫn còn gọi tên thằng Hạo Phong-ông buồn rầu

Ông suy tư một hồi,rồi sang nói với bà:

-Hay chúng ta hãy gọi điện cho Hạo Phong để nói cho nó hết mọi chuyện?

Bà bắt đầu hưng phấn:

-Tôi cũng nghĩ như vậy!

Ông lôi điện thoại ra,bấm vào một dãy số

-Thuê bao quý khách vừa gọi,hiện tại không liên lạc được,xin quý khách vui lòng để lại lời nhắn..

Ông quay sang bà cất giọng nỉ non:

-Thuê bao rồi,sao đúng ngay lúc này chứ...

\*\*\*

Tại sân bay quốc tế, một người con trai đi cùng một người con gái xinh đẹp. Người con trai khẽ nhếch môi: "Không thay đổi là bao"

Người con gái xinh đẹp nhìn người con trai tuấn tú kia một cách nhìn khá khó hiểu:

-Anh nuôi, anh đang lăm bằm gì vậy?

-Không có gì

Hai người đó bước đi trước bao con mắt trầm trồ thán phục

\*\*\*

Tại trường Pa Sandow...

Trước bao con mắt hình trái tim của các bạn nam sinh, một cô gái vừa dễ thương vừa xinh đẹp đang trên bục giảng phát biểu:

-Kính thưa các thầy cô giáo, các bạn học sinh. Tôi tên là Nguyễn Minh Anh, cựu học sinh của trường Pa Sandow, mới tốt nghiệp cấp 3 vào đợt tổng kết trường năm ngoái. Trước hết... tôi mong các học sinh mới và học sinh đang học ở trường này học thật tốt để xứng đáng là một người công dân của Việt Nam...

Giọng cô gái nhẹ nhàng, êm ái như đưa toàn thể những người ở đây vào giấc ngủ say. Kết thúc bài phát biểu, một tràng pháo tay to lớn đến từ các thầy cô và các bạn học sinh. Cô gái đó bước xuống, quay đầu lại, thầy giáo dẫn chương trình tiếp tục nói:

-Các em vừa đón xem lời nói của bạn cựu học sinh trường Pa Sandow, đã có thành tích rất xuất sắc trong 3 năm học tại trường này. Hôm nay em ấy đích thân đến đây là để nói lời cảm ơn đến các bạn học sinh, các thầy cô giáo đã giúp đỡ em trong những năm học qua...

Minh Anh bước xuống chỗ của một cô gái khác, tươi cười:

-Thế nào?

Hà My gật gật đầu:

-Tốt, rất tốt đó. Tiện thể bà cũng không quên khoe thành tích của mình năm xưa đâu nhĩ

Minh Anh cười cười gật đầu, quay sang đám đông kia, lắc đầu:

-Aiz, tôi cho Bảo Nam quá, cậu ấy luôn bị mọi người, đặc biệt là con gái vây quanh

Bảo Nam đang đứng trong đám đông cười méo xệch về phía Minh Anh và Bảo Ly đang cười đầy vẻ ản ý kêu, trong lòng thầm hét lên: "Mau đến cứu mình đi, sao cứ đứng như tượng vậy?"

Minh Anh Và Hà My cười xong kéo nhau đi. Hà My hét lên:

-Bảo Nam, tí nữa ở quán kem cũ nhá!

Khi bong bóng hai người kia mờ dần, một bong bóng khác lại xuất hiện trên phần ghế khách tham dự. Xung quanh mọi người há hốc mồm:

-Trời ơi, phải cậu Hạo Phong không? Nghe nói cậu ta đi Mỹ mà, bây giờ về rồi sao?

-Nghe nói cậu ta qua Mỹ mở rộng thị trường kinh doanh thì phải?

-Đâu có. Tôi nghe người ta đồn là do đòi tư cá nhân gặp một số vấn đề

-Vấn đề gì chứ? chắc chắn có liên quan đến bạn gái cậu ta rồi

-Nói chung, người nổi tiếng bao giờ đòi tư cũng gặp nhiều điều rắc rối không thể giải quyết hết được.

-Ừm, Nghe nói Hạo Phong bây giờ còn rất trẻ

-20 tuổi chứ mấy...

....

Bảo Nam đang bị một đám con gái vây quanh mình. Ở cách đó không xa, một người con gái rất xinh đẹp đang dõi theo cậu.

Reng... reng... reng...-tiếng chuông điện thoại của Bảo nam vang lên

Anh đang khó khăn lời chiếc điện thoại trong túi quần mình ra,nhưng không sao lời ra được vì xung quanh,anh đang bị bóp nghẹn bởi mấy chục con người.

Anh mất kiên nhẫn tức giận hét lên:

-Các người mau biến hết đi cho tôi!

Cô gái đó nhếch môi cười.

Mấy đứa con gái đó thấy anh nổi giận lập tức tản ra hết,chỉ còn một số người tiếc nuối nhìn lại nhưng bị anh đuổi đi.

-Bảo nam àk,ba cậu tỉnh dậy rồi!-Bảo Nam vừa lấy điện thoại ra nghe máy, đầu dây bên kia là bác sĩ đến từ bệnh viện vui mừng báo tin

-Thật sao?-Tim Bảo Nam như rớt ra

-Đúng vậy,sau bao nhiêu năm ngủ trên giường bệnh,rốt cuộc ông ấy cũng tỉnh lại rồi, đi tôi đi kiểm tra sức khỏe tổng thể cho ông ấy đã-Ông bác sĩ cúp máy.

\*

-A lô-Giọng một người con gái thốt ra thật nhẹ nhàng

-Cô chủ, ông ấy đã tỉnh lại rồi.Cuối cùng cô cũng có cơ hội để chuộc lại lỗi lầm cho ông chủ rồi

Cô gái vui mừng gật đầu,nhìn về phía người con trai đang chạy đi kia:

-Ừm.Tôi biết rồi

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 58: Anh Bị Tai Nạn

### ANH BỊ TAI NẠN

Trong một quán kem nằm ven đường,có hai cô gái rất xinh đẹp đang ở đây trò chuyện.Xung quanh có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn họ trầm trồ thán phục...

-Minh Anh,sao anh Minh Khang vẫn chưa tới?-Hà My nhìn xung quanh đường chán nản,tay múc lấy li kem dâu cho vào miệng

Cô gái xinh đẹp kia,nói cách khác là Minh Anh đang nhâm nhi ly kem cà phê,lắc đầu:

-Làm sao tui biết được chứ?

Hai người đó còn đang lải nhải thì một chiếc ô tô từ xa đang lái đến.Từ trong xe,một người con trai mang vẻ lãng tử đang bước ra, đeo mắt kính đen bước về phía cô gái.Hà My đi đến lời xềnh xệch người con trai đó:

-Sao anh đến lâu vậy?Vội lại...bọn em đã nhắc anh trước là đi bộ đến đây thôi mà!

Người con trai tháo mắt kính ra,không ai khác là Minh Khang ngẩng cao đầu lên trời đầy vẻ kiêu căng:

-Hừ,anh đi xe mặc kệ anh chứ.Vội lại...Anh không thích đi bộ, đau chân lắm

Minh Anh nhìn hai người kia đang cãi nhau,trong lòng cười thầm:"Hai người này thật là..."Sau khi Bảo Ly mất,Minh Khang rất suy sụp.Nhưng nhờ sự giúp đỡ của mọi người, đặc biệt là Hà My nên anh đã sớm lấy lại sức sống,không còn vẻ chán nản như ngày trước nữa.Và...Minh Anh đã tìm được đủ mọi cách để hai người này thành đôi thành cặp,kết quả là rất thành công.Trong đây cũng nhờ một phần không nhỏ của chị Bảo Ly,nhờ chị nói là Hà My thích Minh Khang nên anh cũng hứa chăm sóc cho Hà My suốt cuộc đời này như chăm sóc cho Bảo Ly vậy.Còn cô...cô thì sao?Mọi chuyện vẫn vậy,không một sự thay đổi,kể từ ngày đó...không một tin nhắn,không một cuộc gọi nào anh dành cho cô, đáp lại chỉ là sự im lặng,tiếng tút tút báo máy bận."Chẳng lẽ anh không quan tâm một chút nào đến Minh Anh của hiện tại ư?Không lẽ,anh chỉ yêu cái vỏ bọc bên ngoài của quá khứ của cô..."

Cũng may cho cô, khi anh đi, vẫn còn những người bạn quan tâm đến cô rất nhiều, khiến cô không còn cảm thấy cô đơn nhưng... trái tim cô đau lắm, nhói lắm. Từng cử chỉ, hành động dịu dàng của anh dành cho cô như một giấc mơ vậy, chỉ xảy ra trong một khoảng thời gian rất ngắn, không đủ để cô coi như một kỉ niệm. Cô không ngờ... mình lại yêu anh nhiều đến thế!

-Minh Anh, Minh Anh... em làm gì mà cứ thờ thẩn một mình vậy? - Minh Khang lay lay người cô

Hà My cũng nhìn cô chăm chăm:

-Ừa, bà làm sao mà cứ như “mèo ngủ mắt mở vậy”?

Minh Anh thoát khỏi cơn mộng, tiếp tục đánh chén món kem:

-Mấy người lười thôi quá, ăn nhanh lên còn về!

-Được rồi, được rồi!

\*

Tại bệnh viện...

Bảo Nam chạy xồng xộc vào bệnh viện, nước mắt nước mũi tèm lem chảy ra:

-Ba ơi, ba tỉnh lại rồi!

Trong phòng ông tổng...

-Bác sĩ, tôi đã ngủ bao lâu rồi? - ông tổng đang vừa ăn cháo vừa hỏi

Ông bác sĩ giờ tay đếm:

-Dạ, ông ngủ được hơn năm năm rồi ăk!

-Thế ăk, giờ này bên ngoài chắc có nhiều thay đổi rồi. Bảo Nam đâu?

Bác sĩ đang định nói thì bên ngoài cửa:

-Ba ơi ba, ba sao rồi? - Bảo Nam phá tan cửa xồng xộc chạy vào, vừa thấy ông đã cầm đầu nhào vào ôm ông

-trời ơi, thằng nhỏ này, sao ôm ba chặt thế! - ông cười hiền hậu

-Con lớn rồi đó, không còn nhỏ đâu! Ba xem, lúc ba ngủ say, con đã cao to đẹp trai đến thế này mà - Bảo Nam trách ông

Ông tổng bật cười:

-Ừk, đúng rồi, anh rất cao to đẹp trai!

Hai người cùng phá lên cười. Bảo Nam kể chuyện gia đình, rồi nói về việc sau khi ông tai nạn, mọi thứ đều lộn xộn hết cả lên, may mà có anh và mẹ kịp thời ngăn chặn việc các nhà cổ đông rút đầu tư kịp thời, không thì... bây giờ gia đình anh đã không còn cái gì rồi. Bây giờ, công ty không những trở lại như trước mà bây giờ còn phát triển vượt bậc, hằng năm, doanh thu tăng rất cao.

Trò chuyện một hồi với người bố mới ngủ say thức dậy, anh đột nhiên giật mình nhớ đến điều gì đó rồi quay sang hỏi ông Tổng:

-Ba ơi! Ba có biết ai là người hại mình không?

Ông Tổng suy nghĩ quả quyết:

-Đó là do tập đoàn Nguyễn Quang. Ông chủ tịch của tập đoàn đó muốn chia cắt sự hợp tác giữa công ty chúng ta và công ty Sandow, lợi dụng lúc bọn ta sơ hở, ông ta định leo lên vị trí đứng đầu, thật là ác độc mà!

Bảo Nam bây giờ nhận ra, là lớn:

-Trời ơi!

-Gì vậy con? không lẽ con gây ra chuyện gì rồi sao! - ông Tổng lo lắng

Bảo nam gật gù:

-Suýt nữa là con đã tiếp tay cho kẻ thù rồi ba ăk! Chính nhờ một thiên thần bé nhỏ đã khuyên con dừng lại rồi!

Ông tổng cười vui:

-Con trai ta, được lắm!

Bảo Nam nghĩ thầm”Minh Anh,cảm ơn em đã giúp tôi,nhất định tôi sẽ khiến em được hạnh phúc!”

Một cô gái đang ngồi trên giường bệnh,về mặt vô cùng nghiêm túc nhìn người con trai:

-Bảo Nam,tôi nghĩ cậu nên dừng lại đi!

Cậu con trai nhìn cô khẽ nhàu mày:

-Người đó đã đối với em tàn nhẫn như vậy mà em còn muốn bao biện cho cậu ta sao?

Người con gái lắc đầu:

-Không,tôi không bao biện cho anh ấy.Tôi chỉ muốn cậu nên làm gì và không nên làm gì thôi. Ủk,cậu cứ cho là Hạo Phong đã gây ra tai nạn cho ba cậu,cậu ôm hận trả thù.Nếu bây giờ Hạo Phong đã bị cậu lật đổ thì cậu có vui sướng gì không,ba cậu có tỉnh dậy được không.Cậu đang còn tương lai phía trước đang rộng mở,tại sao lại không bước đi mà phải chui rúc trong những nơi chứa khổ đau và hận thù.Tôi tin,nếu cậu tin tưởng vào những điều tôi nói thì chắc chắn sau này cậu sẽ không phải hối hận đâu!

Người con trai lạng người trong giây lát,gật đầu:

-Được rồi,tôi sẽ suy nghĩ những lời cậu nói!

...

Minh Anh đang đi dạo thì nhận được một cuộc điện thoại:

-a lô,Bảo Nam àk,...

-...

-Được rồi,tí gặp nhau

\*

Một người con gái xinh đẹp đứng trước cửa phòng bệnh,về đăn đo.Cuối cùng,sau khi lấy hết cam đảm,cô bước vào

-Chào bác-cô cúi đầu chào ông tổng một cách lễ phép

-Cô còn đến đây làm gì-Bảo Nam trừng mắt nhìn cô

-Cô bé này là ai-Ông Tổng nhìn người con gái trước mặt

-đó là con của chủ tịch tập đoàn Nguyễn Quang đó ba!-Bảo Nam quay sang cô:

-Cô còn không mau đi đi!

-Khi nào bác chịu tha thứ cho cháu cháu mới đi-cô nhất quyết

-Lại đây-Ông vẫy tay gọi cô

Nguyệt Nga tiến lại gần một cách rụt rè,cô rất sợ

Ông nhìn cô cười hiền hoà:

-Bây giờ con sống ở đâu?

Cô e dè nói:

-Dạ,hiện tại con sống ở nhà anh Hạo Phong,nhưng con chuẩn bị sẽ chuyển ra ngoài

-Vậy sau khi chuyển con sẽ đi đâu?

-Ba! Dừng nói chuyện với cô ta-Bảo Nam giận dữ khoanh tay

-Thôi mà...chuyện gì cũng đã qua rồi,chúng ta cũng phải rộng long tha thứ chứ. Với lại,bố con bé cũng đã trả giá cho việc làm của mình rồi

-Bác tha thứ cho con thật àk?-Nguyệt Nga rung rung nước mắt

-Ừm,chỉ cần con giúp ta hai việc

-Bác nói hai trăm việc cháu cũng làm àk,miễn sao là việc tốt

-Việc thứ nhất...-ông ghé sát vào tai cô nói nhỏ

Sau khi nghe xong,mặt cô lập tức đỏ lên,rồi nhìn Bảo Nam.Bảo Nam thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt không bình thường,mặt cậu cũng đỏ lên tức giận với cô:

-Sao lại nhìn tôi?Tôi làm gì sai àk!

-Được không?- Ông tổng dục cô

Cô khẽ gật đầu,mặt lại càng đỏ hơn

Bảo Nam nhìn biểu hiện của cô,không khỏi tò mò,mặt vẫn chưa hết đỏ:"Hai bọn họ to nhỏ gì í nhỉ?"

-Việc thứ hai...-ông Tổng nói tiếp nhưng lần này nói rõ to cho cả ba người nghe...

...

\*\*\*

Bảo Nam đang đi bên cạnh Minh Anh,sau khi ba người nói chuyện to nhỏ thì Bảo Nam lập tức đi tìm cô

-Ba anh tỉnh lại rồi hả?-Minh Anh ngạc nhiên xen lẫn vui mừng cho Bảo Nam

-Ừm.Bây giờ đã đỡ hơn rất nhiều

Minh Anh đẩy người Bảo Nam như vẽ hiểu biết,cười tươi:

-Thấy chưa,tôi đã báo rồi mà.Anh chỉ cần thôi không làm những việc trái lương tâm thì chắc chắn sẽ được phù hộ mà

Hình ảnh ấy đã lọt vào tầm mắt của một người,chiếc ô tô đen lao vút đi nhanh chóng...

[CÓP...RẦM...UỖNH...OÀNG...BỊCH...]

-Ák-Minh Anh ôm ngực suýt ngã.

Bảo Nam lo lắng hỏi han:

-Minh Anh,em sao vậy?

Một giọt nước mắt rơi từ khoé mắt cô xuống,cô nhìn Bảo Nam chăm chăm:

-Tìm em đột nhiên thấy đau lắm.Nó nói sao sao ý,cứ như bị ai bóp nát vậy?

-...-Bảo Nam cứng đờ nhìn giọt nước mắt chảy dài trên má cô,cô đưa tay lau đi giọt nước mắt đó:

-Bảo nam,trời có mưa sao?Nước từ đâu ra vậy nè!-Cô rờ rờ má mình

Một giọt,hai giọt, ba giọt,...lần lượt từng giọt nước mắt lăn dài trên má cô,Cô dụi dụi mắt mình,khóc nức lên:

-Bảo Nam,sao em lại nhớ đến Hạo Phong vậy?Em...Em...Em đau lắm...như bị dao cứa vậy

\*\*\*

"Minh Anh,tôi xin lỗi,tôi không thể bảo vệ em được nữa rồi"-Một cơn mưa máu đang lan toả trên con đường rộng lớn,liệu cơn mưa này có kết thúc số phận của một người...

\*\*\*

Một người con trai đang nằm trên giường bệnh, gương mặt tuần tú, đẹp trai khiến ai nhìn cũng phải mê.Một người con gái đang ngồi cạnh anh,khóc thút thít:



-Hạo Phong,em không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy!

Hai vợ chồng trung niên bước vào,vỗ vai cô:

-Thôi,con về trước đi,hai bác sẽ chăm sóc cho nó.Cũng đã hai năm rồi. .hai bác không ở cạnh thằng bé!

Nguyệt Nga gật đầu,ra về.Vừa ra đến cửa,cô gọi điện cho một người:

-Bảo Nam,tôi cần nói chuyện với Minh Anh.Hẹn giữ tôi đến quán cà phê Lovely

-urkm

\*\*\*

Mái tóc ngắn ngang vai màu nâu hạt dẻ,tóc hót lên để đội chiếc mũ hip hop, áo phông,quần short,dày độn,tất cả đều sẵn sang.Hôm nay cô đi gặp một người mà Bảo Nam nói,cũng không biết là ai,thôi thì cứ gặp là biết thôi mà!

Từ khi cô và anh không còn liên lạc thì ngày nào cũng như ngày nào,cô chỉ thích mặc đồ con trai,chỉ trừ những lúc thật cần thiết cô mới mặc đồ con gái,bởi vì cô cảm thấy rất chán nản khi làm con gái.Chính vì vậy mà cô đã làm đồ bao nhiêu cô nàng giống như anh cura đồ vậy."Bậy,bậy nè,lại nghĩ đến anh rồi!"-Cô cốc đầu không để cho mình nghĩ vẩn vơ:"Hai năm rồi,chắc anh cũng đã quên người con gái này rồi!"

Tại quán cà phê Lovely...

Một cô gái xinh đẹp đang đợi ai đó.Minh Anh bước lại gần cô gái ấy định lên mặt tán gái

-Hey!Em,ngồi đây làm gì vậy? Đợi bạn trai àk?

Cô gái đó ngược lên nhìn cô,nếu không phải Bảo Nam nhắc trước là Minh Anh hay giả trai thì cô cũng không biết mình phải hét lên vì cô đẹp trai như thế nào.

Minh Anh nhận ra khuôn mặt quen thuộc,lập tức đứng lên,quay đầu bước đi.Nguyệt Nga kéo tay cô lại:

-Đừng đi.Xin hãy nói chuyện với tôi một lát thôi!

Minh Anh nhìn người con gái đó thành khẩn như vậy,liền ngồi xuống,quay mặt đi không nhìn Nguyệt Nga:

-Sao?cô có chuyện gì muốn nói với tôi.Có phải đến để mời tôi đến dự đám cưới của hai người không?

Nguyệt Nga buồn thui:

-Không phải đâu,ngược lại là đằng khác!

Minh Anh không hiểu:

-Tức là sao?

Nguyệt Nga giải thích:

-Cô không thể hiểu được hết đâu.Hạo Phong...thực sự anh ấy rất yêu cô

Đến lúc này tim Minh Anh đột nhiên chậm một nhịp,cô rờ lên ngực:"Sao tim mình lại đau đến vậy?chẳng lẽ mình vẫn còn yêu anh ấy nhiều nữa sao?"

-Cô nói chuyện này với tôi để làm gì?

Nguyệt Nga không để tâm tới những lời cô nói,tiếp tục câu chuyện của mình:

-Sau vụ xảy ra tai nạn đó,Hạo Phong lúc nào cũng lao đầu vào công việc,bất kể ngày đêm,lúc nào tôi cũng thấy anh ấy chỉ ăn trưa được hai thìa cơm đã đem đi,xem rượu thay nước uống.Rồi đến khi...anh ấy gặp ba của tôi.Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì,nhưng anh ấy đã quyết định đi Mỹ.

Minh Anh đứng dậy,chuẩn bị bước đi:

-Tôi không phải đến đây để nghe cô kể chuyện!-"Đồ ngốc,sao anh không biết giữ gìn sức khỏe của mình thế hả?"

Nguyệt Nga đến lúc này đứng dậy hét to:

-Hạo Phong...anh ấy...BỊ TAI NẠN RỒI!

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 59: Ôn Lại Kỷ Niệm Xưa

### ÔN LẠI KỶ NIỆM XƯA

Đến lúc này thì cô không thể giữ nổi bình tĩnh được nữa rồi, cô quay lại nắm chặt lấy tay Nguyệt Nga hỏi:

-Cái gì? Anh ấy bị tai nạn? Khi nào Hà?

Nguyệt Nga lúc này khóc nức nở:

-Anh ấy bị tai nạn khi cùng tôi trên đường từ siêu thị về. Không ngờ lúc đó lại gặp cô và Bảo Nam đang đi cùng với nhau. Không hiểu sao mà đi đến hết đoạn đường bắt tôi xuống xe một mình lao đi... kết quả là...

Mình Anh hốt hoảng:

-Sao anh ấy lại ngốc đến vậy chứ? Rồi sao? Hiện tại anh ấy đang ở bệnh viện nào?

\*\*\*

Tại bệnh viện...

Một con người nhỏ bé lao đến bệnh viện, bất chấp tất cả...

“Đồ ngốc ! Hạo Phong, anh là đồ ngốc, đại đại ngốc. Tại sao anh lại ngốc đến vậy chứ? Anh chẳng lẽ không biết em yêu anh nhiều như thế nào à? Sao anh lại phải làm như vậy? Có chuyện gì chúng ta không thể giải quyết bằng lời nói sao? Nếu anh chết em sẽ lấy ai đây hả? Chẳng phải anh đã hứa sẽ cưới em sao? Tên Hạo Phong chết tiệt! Anh mà hồi phục rồi, em nhất định sẽ đánh anh... cho chừa việc bỏ rơi em suốt hai năm!”

Mình Anh bước vào, căn nhà tràn ngập mùi thuốc sát trùng sộc thẳng vào mũi cô, ông bà Trần nhìn người con trai trước mặt khó hiểu hỏi:

-Cậu là ai?

Cô cúi mũi ra, phủ xuống bộ tóc nâu dài ngang vai. Hai ông bà ngạc nhiên:

-Con... con là Minh Anh sao?

Mình Anh rưng rưng khóc, Hai hàng nước mắt chảy dài như suối, cô gạt đầu rồi ngồi xuống ghế cạnh anh. Hai ông bà Trần bước ra ngoài đóng cửa phòng bệnh

Mình Anh thút thít:

-Ngủ lâu chưa? Sao không chịu dậy thế hả?

-...

-Anh định ngủ đến bao giờ?

-...

-Anh có biết hai năm qua em đã sống thế nào không?

-...

-Rất tệ nhạt... buồn chán lắm

-...

-Anh có biết em nhớ anh cỡ nào không?

-...

-Từng này này...-Cô dơ to hai tay ra sau rồi vòng qua người

-...

-Nhiều hơn anh yêu em đó,có biết không?

-...

Cô vẫn khóc,vẫn kể,hai hàng nước mắt vẫn không ngừng chảy ra, đến khi cô ngủ thiếp bên cạnh anh...một giấc ngủ thật đẹp của cô,trong hai năm qua,là...có anh bên cạnh

Khi cô ngủ dậy thì trời đã gần tối...Cô dậy đập nhẹ vào vai anh,lay khẽ:

-Này,anh dậy đi,ngủ lâu lắm rồi đó!

-...

-Nếu anh còn ngủ nhiều thì sau này sẽ thành heo,em sẽ không yêu anh nữa đâu?

-...

-Anh tưởng anh giỏi hơn em á hả?Không phải đâu...do anh cố lên mặt với em vậy thôi.Nhưng em biết...anh cũng chỉ giỏi bằng em thôi.Có phải anh ý con nhà giàu rồi chộp phao trước mặt thầy cô nên điểm anh mới cao phải không?-Cô hung hờ nhớ lại điểm số của anh lúc chưa biết mặt

-...

-Thôi được rồi,em sẽ tha thứ cho anh việc giờ thù đoạn đó.Bây giờ,em sẽ kể chuyện cho anh nghe nè.Cái này là có thật nha,anh cũng biết đó...

-...

Hai đứa trẻ đang nghịch cát trên bãi biển,bầu trời lúc đó không một gợn mây,ánh nắng buổi sang chan hòa trên từng bãi cát.

-Anh Phong àk! Sau này lớn lên anh sẽ lấy ai?-một cô bé có mái tóc nâu cười nói.

-Anh không biết, chắc là không.-cậu bé lạnh nhạt trả lời.

-Em không tin, chắc chắn là có.-cô nũng nịu

Cậu suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

-Sau này anh sẽ cưới em, được chưa!

Cô phụng phịu rồi cười để lộ hai má múm đồng tiền:

-Anh hứa voi em rồi đó!

-Ừk, anh hứa-cậu cười nhẹ

Bé gái đang xem cậu bé ms 10t đang làm việc trên máy tính

-Anh Phong ơi, anh thích mẫu người như thế nào, người học giỏi mà đẹp trai như anh thì người yêu của anh chắc sẽ giống anh nhỉ?

Cậu bé gật nhẹ:

-anh thích người học giỏi, ngoan ngoãn,nghe lời anh,thích anh,..

-anh sao đòi hỏi cao thế sao người ta chịu nổi!- cô nhăn mặt

-Vì thế sau này em phải cố gắng thực hiện thì ms xứng làm vk anh, biết không?-cậu cười

Em biết rồi- cô bực nhưng vẫn cười vs cậu

Kể đến đây đột nhiên cô bật cười:

-Anh biết không...Cô bé đó đã tưởng thật nên thực hiện luôn đó.Và...cô học rất giỏi...không phải em khoe khoang giùm cô ấy đâu nhé!

-...

Cô lại tiếp tục thiêm thiếp ngủ...

Bên ngoài...có hai bóng người đang theo dõi cô

-Con bé Minh Anh này thật là!- ông trần nói mà trong lòng rất đau

-Uhm,sao con bé lại ngốc thế!Cứ ở cạnh thằng bé không chịu đi!-Bà trần khóc

-Nguy cơ tỉnh lại của thằng bé là rất thấp,thế mà con bé vẫn một mực cho rằng sẽ có ngày nó tỉnh lại

-----1 tháng sau-----  
-----

-Hạo phong,hôm nay em mang hoa đến cho anh này! Đẹp không?-Minh Anh vừa bước vào cửa đã đi đến chỗ Hạo Phong khoe khoang

-...

-Ít ra anh cũng phải khen nó đẹp hay không chứ?-Cô chu mỏ

-Hôm nay em sẽ kể tiếp chuyện lần trước cho anh nghe nha-Minh Anh mỉm cười

-...

Hồi bữa em kể đến đâu rồi nhỉ?-Cô ra vẻ suy tư

-...

-Àk...em nhớ rồi. Đến đoạn cậu bé và cô bé đi trộm kem của ba mẹ phải không?Em kể tiếp nha

-...

-Thế là cậu bé và cô bé đi trộm kem của ba mẹ cậu bé.Hai người vì không muốn hai người bị đau họng cho nên không cho ăn vì thời tiết bây giờ đang là mùa đông lạnh.Hai đứa không cam lòng nên đành...đi ăn trộm.Rón rén...rón rén...rón rén...hai đứa trẻ cười khúc khích mò đến chỗ tủ lạnh.Mở tủ ra và thò tay vào lấy hai ly kem.Sau khi hoàn thành xong mục tiêu,hai đứa chạy thục mạng vào phòng cậu bé và đóng cửa lại.Ngồi trong phòng,hai đứa ngồi đút kem cho nhau ăn rồi cười tùm tùm.Anh biết không,em đoán ba mẹ cậu bé đã biết chắc hai đứa đã ăn vụng nhưng không muốn nói thôi, để lại hậu quả hai đứa bị ho suốt một tuần luôn!

-...

-Anh ngủ lâu rồi?Anh không định nghe em giải thích đầu đuôi sự việc sao?

-...

-Em nghĩ rằng...sau khi anh tỉnh lại...chúng ta sẽ không còn cơ hội để gặp nhau nữa rồi?Em biết mà...Anh nhất định sẽ không nghe em giải thích đâu!Anh chắc chắn sẽ ghét em hơn đúng không?

-...

-Nhưng...anh không thể nghĩ đến cảm giác của em.Rất đau...-Minh anh khóc,tay rờ vào ngực mình

\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 60: Kết Thúc

KẾT THÚC

Minh Anh đang ngồi trong phòng, gấp những chú hạc giấy. Người ta thường nói... nếu mình muốn có một điều ước... và nếu mình gấp đủ một nghìn con hạc... thì... điều ước của mình... sẽ trở thành hiện thực...

Về mặt lúc này của cô rất chăm chú, rất tập trung, không hề suy nghĩ đến một chút vấn đề gì cả. Cô chỉ mong sẽ sớm gấp đủ số hạc giấy cho điều ước của mình thôi.

Một con..hai con..ba con...-Cô đang đếm từng chú hạc giấy

-Oa, hai trăm con rồi!-Cô mừng rỡ, hôm qua cô đã thức trắng đêm để gấp được số hạc này...

Cứ thế..cứ thế...đến một ngày...cô đã gấp đủ 1000 con hạc.

-Sướng quá, hạnh phúc quá!-Minh Anh mừng rỡ ôm một bình thủy tinh đựng đầy hạc giấy reo lên

-“ha ha, lần này anh nhất định sẽ tỉnh lại!”-Cô mừng thầm

Tại bệnh viện...

Trong căn phòng đó,...nơi đã xuất hiện một tình yêu đẹp đó...Có một người đang nằm trên giường...Bàn tay khẽ động đây...

Minh Anh bước vào phòng, trên tay là bình thủy tinh đựng đầy hạc:

-Hạo Phong, anh nhìn xem. Đây là công sức của em suốt mấy tuần nay đấy! Anh tin có phép màu không em thì tin đó. Em tin nhất định anh sẽ tỉnh lại, chỉ cần anh còn sống thì bắt em rời xa anh em cũng sẽ làm

Tiếng chuông điện thoại reo lên:

-Minh Anh, sao bây giờ bà còn chưa đi, bắt đầu bài giảng rồi đó!-Hà My đầu dây bên kia hối thúc

-Được rồi, biết rồi, tui đi liền đây

Minh Anh quay đầu bước đi, đi ra khỏi phòng còn không quên đóng cửa phòng lại...

Đôi mắt người đó khẽ khàng mở:” Đây là thực hay mơ?”

”Phép màu thực sự có sao?”

Vào buổi chiều ngày hôm sau...

-Minh Anh...Minh Anh...Hạo Phong xảy ra chuyện rồi...

Xoảng...

Cái tô trong tay Minh Anh rớt xuống, vỡ tan. Sắc mặt cô tái mét ra, điệu bộ hoảng hốt:

-Mau... mau... mau đến bệnh viện...

Minh Anh chạy vội ra đường taxi, trong lòng bất an vô cùng:

-Taxi, taxi- Từng giọt nước mắt nóng hổi từ lâu đã rất muốn rơi, đã cố kìm nén, bây giờ được dịp tuôn ra như suối

Ngồi trên xe mà lòng cô như lửa đốt, cô hối hối bác tài xế:

-Bác tài ơi! Bác chạy nhanh lên giùm cháu, càng nhanh càng tốt!

Bác tài nghe cô cứ một đoạn lại nghe cô hỏi một lần khó chịu lên tiếng:

-Cháu cứ ngồi yên đi, bác đã lái nhanh nhất có thể rồi đấy! Nhanh hơn là tai nạn đó

Hà My vỗ vai Minh Anh:

-Bà cứ bình tĩnh đi, Hạo Phong nhất định sẽ không sao đâu

Minh Anh bật khóc, người cô bất lực tựa vào vai Hà My, cô ôm mặt khóc:

-Minh Anh, anh nhất định không được làm sao đâu đấy! Em không muốn mất anh đâu

5 phút sau...

Minh Anh lao vào bệnh viện, đâm vào một bệnh nhân, cô ngã quỵ xuống, người bệnh nhân đó chửi cô:

-Đi đứng cái kiểu gì vậy hả? Không thấy bệnh nhân đây sao. Lỡ may có chuyện gì cô đền nổi sao?

Hà My đi ở đằng sau hét lên:

-Minh Anh..Minh Anh...Minh Anh...!

Nước mắt cô thấm vào sàn nhà trần ngập mùi sát trùng. Cô gắng gượng bật dậy, từng chút... từng chút...

Cô dường như không còn chút kiên định nào nữa, ngã gục xuống. Hình ảnh Hạo Phong hiện lên mập mờ trong tâm trí cô:

-Minh Anh, em phải kiên cường vào, không được gục ngã. Cho dù... anh không ở bên cạnh em, nhưng anh vẫn sẽ luôn che chở cho em, để em tiến về phía trước...

-Hạo Phong... anh đừng bỏ em mà...-Minh Anh đập đập sàn nhà khóc

...

Cô cố gắng đứng dậy chạy thật nhanh, len lỏi qua những con người nơi đây. Sao hôm nay bệnh viện đông người vậy? Cô chạy mãi vẫn chưa thấy lối vào. Từng dòng người trong bệnh viện đi ra đi vào nhưng sao bọn họ không thể để cho một cô gái nhỏ bé như cô đi cơ chứ. Họ muốn chia cắt cô với anh ư? không đời nào... nhất định cô phải gặp được anh

Tại tầng năm, phòng 309...

Một cô y tá đang xếp gọn gang chăn gối và dọn dẹp lại tủ đựng đồ.

Từ ngoài cửa phòng, Minh Anh đá bay cửa phòng bệnh, giọng cô hốt hoảng:

-Cô y tá, bệnh nhân phòng này đâu rồi ăk?

Cô y tá trả lời bằng giọng sầm bĩ:

-Àk, cậu ta đã đi từ sang nay rồi cô ăk! Ba mẹ cậu ta cũng đã về nhà hết rồi!-Nói xong cô y tá đi ra cửa, vừa đi vừa buồn tủi:

-Chán thật, mình muốn có cái túi đó, mà không đủ tiền! hu hu

Bên trong phòng bệnh, có một sự im lặng đến lạ kì, một con người đang còn bất động về những gì mà mình vừa nghe...

“Anh đi rồi sao?”-Minh Anh ngồi sụp xuống đất, hai mắt mở to nhìn về phía chiếc giường trắng trơn mà hằng ngày anh vẫn nằm ở đó.

Hà My từ ngoài cửa chạy vào, mồ hôi trên trán chảy xuống:

-Minh Anh, bà chạy nhanh quá, tui không theo kịp luôn

Hà My ngạc nhiên trước thái độ cứng đờ của Minh Anh, cô ngồi xuống cạnh Minh Anh, lay lay người cô:

-Minh Anh, bà sao vậy?

Từ trong đôi mắt của Minh Anh, hai hàng lệ chảy ra. Mắt cô bây giờ đẫm nhuộm đỏ, cô thút thít:

-Hạo Phong... anh ấy đi rồi!

Lần này thì cô không thể nào khóc trong im lặng được rồi, cô bật khóc thành từng tiếng, Hà My vỗ vỗ vai cô, an ủi:

-Thôi được rồi, đừng khóc nữa, mọi chuyện sẽ qua thôi mà!

\*\*\*

Tại nhà Minh Anh...

Mẹ Minh Anh đi vào, mở cửa phòng, tay cầm tô cháo lại gần cô:

-Minh Anh, ăn chút cháo đi con!

-...-Minh Anh ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, rồi cúi xuống nhìn chiếc vòng mà mình đang cầm trên tay

Bà ngồi xuống bên cạnh cô, khuyên nhủ:

-Minh Anh, chuyện gì qua rồi thì cứ ho qua đi, đừng níu kéo làm gì chỉ khiến con càng đau khổ thôi. Năm nay con cũng đã 19 tuổi rồi, đủ tuổi để lập gia đình, ta đã chuẩn bị cho con một người rất hợp với mình, sau con lấy người này chắc chắn sẽ hạnh phúc

-...-Minh Anh vẫn còn mơ hồ

-Con nhớ ăn cháo đầy nhé-nói xong bà đóng cửa đi ra ngoài. bà vừa đi ra đã nghe thấy tiếng thút thút ở trong phòng”Minh Anh, con lấy người con trai này, chắc chắn con sẽ rất hạnh phúc, và đó cũng là điều con muốn

----- 1 tháng sau -----  
-----

Cái ngày định mệnh đó đã đến...

Cô nhìn ngắm mình trong gương, mọi thứ đối với cô đều rất tuyệt. Mái tóc nâu thả xuống được uốn một đường rất đẹp. Làn da trắng ngần được đánh một chút phấn, bôi một ít son nhưng cũng đủ làm cô được diễn vào vai công chúa. Cô mặc một chiếc váy màu trắng dài ngang chân, xung quanh có đính hạt kim cương, cô đi một đôi giày pha lê màu trắng rất đẹp và cầm trên tay một bó hoa, trên đầu còn đội một cái vương miện. Nhìn cô như vậy ai cũng phải mê chứ không gì riêng chú rể, nhưng mọi thứ đối với cô bây giờ không còn gì nữa bởi vì cô đang đau, cô bị gia đình ép phải lấy một người mà cô không yêu trong khi đó đã biết rõ cô chỉ yêu một mình hạo Phong. Mặc cho cô có phản đối thì bọn họ vẫn làm ngơ như chưa nghe thấy gì. Ba, mẹ, anh hai... mọi người thật quá đáng!

Cô..cô vẫn chưa thực hiện được..lời hứa đó với anh ngày nào

\*\*\*

Gương mặt cô bây giờ không còn một chút biểu cảm mặc dù các nhà trang điểm đã biến cô trở thành một thiên thần, nhưng trong ánh mắt đó, lộ rõ vẻ đau, buồn

-Minh Anh, tôi là phù dâu đó!-Hà My tất tưởi chạy tới trong bộ váy đỏ dài đến ngang đùi, trông cô rất ra dáng một người lớn không giống với ngày thường hay có tính trẻ con

-...

-Chà chà..nhìn bà giống với nàng lo lem thật đó!Không biết chàng hoàng tử của ngày hôm nay là ai nhỉ? Ặc...hình như bà không biết đúng không?-Hà My cười gian

-...

Hà My biết rõ biểu hiện trên gương mặt người bạn thân, vẫn cười tươi;

-tôi dám thề với bà, chú rể ngày hôm nay mà không đem đến hạnh phúc cho bà, nhất định tôi sẽ không lấy anh Minh Khang đâu!

-...-Minh Anh không trả lời, trong lòng nghĩ thầm”Hà My, có lẽ bà sẽ không lấy được anh Minh Khang rồi. Không ai có thể làm cho tôi hạnh phúc ngoài anh ấy”

Hà My chắc lưỡi:

-Bà cứ chờ xem, tôi nhất định sẽ cho bà thấy, là tôi thắng Thôi, tôi ra ngoài với anh Minh Khang đây

Minh Anh đứng im tại chỗ, không nhúc nhích

Mấy phút sau...

Một người đàn ông trung niên bước vào, đó là ba Minh Anh, hôm nay ông diện một bộ vest đen trông rất đẹp và sang trọng, ông bước đến chỗ cô cười:

-Con gái, con thật đẹp

-...

-Thôi, chúng ta mau nhanh ra lễ đường thôi con-ông giục cô

Đến bây giờ cô mới khó khăn nặn ra từng chữ:

-ba à, rốt cuộc người con lấy là ai vậy?

Ông mỉm cười nhìn đứa con gái cuối cùng cũng chịu nói chuyện với ông:

-Àk, đó là người sẽ làm cho con hạnh phúc!

“tại sao?tại sao ai cũng nói rằng mình lấy người đó sẽ được hạnh phúc.Liệu...người đó có làm cho mình hạnh phúc được không?”

\*\*\*

Ba cô khoác tay cô đi vào lễ đường,mọi ánh mắt đều nhìn cô với vẻ chúc phúc.”tại sao mọi người lại không cho mình biết người mình lấy là ai cơ chứ?”

Cô bước đi trên thảm đỏ trên sàn,trong lòng vỡ òa cảm xúc.Lễ đường ngàyhôm nay thật rực rỡ, được trang trí bởi những dải băng, đèn pha lê được treo trên trần nhà sang long lánh phát ra những ánh hào quang,bong bóng được rải đầy ở khắp nơi.Cô nhìn bong bóng người chú rể mà mình phải coi là chồng sau này đang quay lưng về phía mình.”Thế giới sau này sẽ không còn có anh sao?”.Cô hồi hộp lắng người nhìn bong lưng ấy,sao lại quen thuộc đến thế? Người con trai ấy quay mặt lại lộ ra vẻ đẹp tuấn tú. Đó là một khuôn mặt hoàn hảo,không một vết sẹo,làn da trắng như da em bé,long mày sắc,sống mũi cao, đôi môi phớt nhẹ hồng,mái tóc màu nâu hạt dẻ, để mái xiên,trông rất nam tính.Minh Anh ngỡ người trong giây lát:

-Người đó...anh có phải...Hạo Phong không?-Nước mắt cô đã dâng đầy khoe mắt

Anh cười với cô,một nụ cười đẹp nhất mà cô từng thấy....

“Ai đây hãy nói cho tôi biết đây có phải là giấc mơ không,nếu là giấc mơ,tôi nguyện sẽ được chôn vùi cùng nó”

“Ai có thể nói cho tôi biết cảm giác lúc này của tôi là gì không?Tôi chỉ muốn sẽ mãi được như thế này thôi”

“Và...đây không phải giấc mơ phải không?”

“Và...đây là cảm giác rất hạnh phúc...thật sự rất hạnh phúc”

\*\*\*

Một cô y tá đi vào tiêm thuốc cho một người con trai,vừa mới vào phòng đã nhìn thấy cậu ta đang ngồi tựa người vào thành giường,mắt nhìn ra bầu trời ngoài kia,cô y tá vui mừng đi báo cho các bác sĩ,vừa bước ra cửa, đã bị cậu ta gọi dứt lại bằng một giọng nói cực kì lạnh lùng:

-Không cần nói

Cô y tá sợ hãi gật đầu,run run dời khỏi phòng bệnh....

“Những gì tôi trải qua...có đúng một giấc mơ?”- Ánh mắt đó...chứa chan niềm hi vọng

Sáng ngày hôm sau....

Trong phòng bệnh nhân,vẫn là hình ảnh của người con trai đó đang dựa người trên đầu giường,nhưng ngày hôm nay, ánh mắt đó...lại là một sự buồn bã...

Cạch...tiếng cửa phòng bệnh được mở ra,Hạo Phong vẫn không nhìn vào người đng tới,giọng nói mang dady về lạnh lùng:

-Nguyệt Nga,em không cần khổ tâm vì tôi như vậy đâu.Về nhà đi,tôi không cần ai chăm sóc đâu

Nguyệt Nga rụt rè bước vào phòng:

-Em có chuyện muốn nói với anh,một chuyện rất quan trọng mà hai năm nay em luôn cất dấu

-...

Nguyệt Nga bước đến,ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, đôi mắt chất chứa bao tội lỗi:

-Hạo Phong,ngày hôm đó,em đã giấu anh một chuyện.Thực ra...Minh Anh không hề liên quan một chút gì đến kế hoạch này,tất cả là em nói dối anh.

-...

-Chắc anh thắc mắc về chuyện của bảo Ly đúng không? Đó thật ra chỉ là một sự tình cờ mà thôi,Bảo Ly chính là bạn gái của Minh Khang,anh trai của Minh anh,Bảo Ly cũng chỉ là một cô gái tốt bụng nhưng số khổ,cô ấy không dám nói mình là con gái của trùm cả hội đen vì không muốn Minh Anh và Minh Khang rời xa cô ấy.Thực sự không phải là Bảo Ly hợp tác với Minh Anh để lừa lấy tài sản của anh đâu.Người muốn lấy tài sản của anh chỉ có một mình ba em thôi

Hạo Phong cứng đờ,trong lòng ghen đáng,không tin vào tai mình.”anh thực sự đã hiểu nhầm cô rồi sao?”

“Nhưng...cô ấy...không phải là Minh Anh...tại sao lại lừa mình...”

Hạo phong ra hiệu cho Nguyệt Nga rời đi.Trước khi đi,Nguyệt Nga không quên bỏ lại một câu:



-Người chăm sóc cho anh trong thời gian qua không phải là em nên anh đừng hiểu lầm nhé.người đó...là cô gái mà anh yêu đấy!”

“Minh Anh?”-Hạo phog lặng người hồi lâu

\*\*\*

Tại căn biệt thự nhà họ Trần...

Hai ông bà Trần ngồi đối diện với bố mẹ Minh Anh

-Hai người tính giải thích như thế nào đây?- ông Trần có vẻ tức giận

Bố Minh Anh tái mặt:

-Tôi cũng chỉ vì muốn Minh Anh không gặp bất cứ nguy hiểm nào thôi.Tôi cũng đâu ngờ có sự lại trở nên như vậy đâu?Haiz-ông lắc đầu thở dài

-Vậy chuyện năm đó rốt cuộc là như thế nào?- Bà Trần khó hiểu

Ông Bất đầu kể:

-Năm đó...

Một cuộc gọi đã làm ngừng thở những người trong gia đình,người trung niên đi tới nghe máy:

-A lô

-Ha Ha ,chào anh,thông gia của tập đoàn Sandow trong tương lai-Giọng người đàn ông mang đầy vẻ gian tà

-Ông là ai?

-Ha Ha,tôi là ai thì làm sao?Quan trọng là con gái ông đang nằm trong tay tôi

-ông đã làm gì con gái tôi rồi-người trung niên lo lắng

-Tôi làm gì àk?Tôi có làm gì đâu,chỉ là...dạy bảo con bé chút ít thôi

-Ông...

-Tôi làm sao? Àk, ông có cần nghe giọng con gái của mình không?

-Mau... mau đưa máy cho nó

Người đàn ông kia không trả lời một hồi rồi nói với ai đó:

-Này...mày nói chuyện với ba mày đi

-...

-Minh Anh...Minh anh,con nghe ba nói gì không?-Người trung niên gọi

-...

-Sao mày không chịu nói-Người đàn ông kia mang vẻ bức tức,người trung niên đó còn nghe thấy tiếng bịch như đá ai ở trong đó

-...

-Thôi...thôi...tôi xin các ông đó...đừng làm con bé bị thương

người đàn ông kia cười gian tà:

-Không muốn nó chết thì hãy rời xa thằng nhóc đó ra.Nếu tao còn biết nó gặp Thăng đó thì con nhỏ này sẽ không yên đâu. Đến căn hà hoang...đó mà tìm nó...nếu không kịp thì...hahaha-Người đàn ông đó cười,một nụ cười của quỷ

Tút tut tut

Căn nhà hoang...

Một đám cháy đang diễn ra...

Một cậu bé lao vào trong biển lửa...

-Minh Anh...em có sao không?-Cậu bé cuối cùng cũng tìm được cô bé,vui mừng,nước mắt lăn dài trên má.Cô bé trong con mớ mùng đã nhìn thấy cậu bé,miệng lắp bắp:

-Anh hai...Anh...Hạo Phong đâu...sao...chỉ mình anh...đến...cứu em vậy...

Cậu bé không để ý tới những lời nói đó,tìm cách bế cô ra.Cậu ho sặc sụa:

-Nóng quá...khó nữa...khó thở quá...

Hai người tưởng chừng như chết chắc thì các chú cứu hỏa đã vào kịp thời,cứu hai người ra ngoài...

Sau khi nghe xong,hai ông bà Trần ngạc nhiên,không thể ngờ lại có chuyện đó xảy ra

Bà Nguyễn lại tiếp tục kể:

-Khi đưa con bé vào bệnh viện...

Bác sĩ chép miệng nhìn hiện trạng bây giờ của cô bé:

-Hai người có phải là cha mẹ ruột của cô bé này không?

Hai người đó ngạc nhiên gật đầu

-Hai người là cha mẹ kiểu gì mà đánh đập con bé thế kia

Người trung niên nhìn mặt bác sĩ,lộ rõ vẻ khó hiểu:

-Con bé chỉ bị bỏng thừa bác sĩ

Ông bác sĩ đẩy gọng kính lên,lắc đầu:

-Không chỉ có bỏng thôi đâu.Nhìn người cô bé đi,xung quanh hầu như chỗ nào cũng bị thương.

Hai người kia nhìn lại than thở con gái mình,người cô bé toàn những vết máu giống dao cứa,cũng giống vết roi,cộng thêm vết bỏng nữa,không biết có nguy hiểm đến tính mạng không.Hai vợ chồng khóc,van xin bác sĩ:

-Bác sĩ,tôi cầu xin hãy cứu lấy con gái chúng tôi

Ông bác sĩ nói rõ cho hai người yên tâm:

-Được rồi,cũng may cho gia đình là đã đưa cô bé vào viện kịp thời,nếu không...hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.Cết thương đã lâu ngày không băng bó rất có thể sẽ bị nhiễm trùng,những vết thương gặp lửa sẽ dẫn bung mủ ra,rồi chảy nước.Nếu không có cách phòng tránh,có thể sẽ mất mạng hoặc để lại di chứng sau này.Được rồi,hai người ra làm thủ tục nhập viện cho cháu đi

Hai người cảm tạ ông bác sĩ,quên mất còn một vấn đề,hai người đi theo hỏi bác sĩ:

-Àk..bác sĩ...còn con trai tôi thì sao?

-Àk..cháu bé có sức khỏe tốt,chỉ bị bỏng nhẹ thôi.

Hai người cảm ơn ông bác sĩ một lần nữa rồi thở phào nhẹ nhõm

Bà trần kể một mạch cho đến khi hết sức lực,hai người nhìn nhau rồi nói đến chuyện sau đó:

-Chúng tôi buộc phải đưa con bé về Việt Nam để đảm bảo an toàn cho nó

Ông Trần nãy giờ nghe hết câu chuyện,gìong cảm thông:

-Vậy là hai người đã nói dối Minh Anh là Hạo Phong đã chết,con bé sock quá mất trí nhớ sao?

Hai người gật đầu

-Hai ông bà phải chuộc lại lỗi lầm cho con bé

Hai người đó quay lại nhìn nhau rồi trả lời ông bà Trần:

-Chúng tôi cũng muốn con bé được sống hạnh phúc

Sau một hồi nói chuyện,hai ông bà ra về.Bà Trần lấy điện thoại ra,gọi cho Hạo Phong:

-Hạo phong,ta biết con mới tỉnh dậy chưa đầy một ngày,không có thời gian để nghỉ ngơi,nhưng ta nhắc con điều này.Sau khi nghe xong những lời ta nói,con phải thật bình tĩnh,từ từ...để có thời gian để nghỉ ngơi nữa

-Mẹ nói nhanh đi-Hạo Phong không thích dài dòng nói thẳng ra

-...

Sau khi nghe những lời bà nói,một giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt chàng trai, đây là lần đầu tiên cậu khóc

-Vâng,chắc chắn rồi.-Cậu khẽ nhếch môi cười

Sau cuộc điện thoại đó,cậu gọi điện ra lệnh cho thư ký Kiên:

-Thư ký Kiên,chuẩn bị thủ tục để tôi xuất viện

-Hà My,em dẫn anh đến đây làm gì?-Minh Khang ngăn ngán khi Hà My kéo anh đi lung tung

-Em đưa anh đến đây là để gặp em rể tương lai đó-Hà My vui vẻ sau khi nghe mẹ Minh Anh kể lại mọi chuyện nhưng phải giữ bí mật không để duy nhất một người biết...Minh Anh

-Em rể?-Minh Khang khó hiểu

Hà My đẩy cửa phòng bệnh,Hạo Phong nhìn ra phía cửa để nhìn người vừa bước vào.

Hà My cất tiếng nói:

-Hạo Phong,em đưa một người đến gặp anh!

Hạo Phong nghĩ là Minh Anh,trên khuôn mặt hiện ý cười.Minh Khang vừa bước vào,nụ cười trên môi anh vụt tắt:

-Cậu là ai?-Hạo phong lạnh lùng

Minh Khang mang dấu hỏi to đùng nhìn hạo phong,từng nhìn thấy anh xuất hiện trên các trang báo,tạp chí,tivi nên anh cũng biết đôi chút về người con trai tài giỏi này

-Cậu có phải là người dẫn đầu tập đàn Sandow không?

Hạo Phong gật đầu

Minh Khang mang vẻ vui mừng:

-Tôi nghe danh cậu đã lâu rồi,bây giờ gặp mặt,quả không hổ danh là một người xuất chúng

-Quá khen-Hạo phong đáp dừng dừng

Minh Khang bây giờ mới phát hiện nguyên do mình đến đây,quay sang Hà My:

-Hà My...đây là...bạn trai Minh Anh à?

Hà My cười cười gật đầu

Minh Khang sock toàn tập:

-Thật không ngờ,em mình lại có sức hút lớn, được Cậu Phong đề ý!Mà từ đã...khoan khoan...Hạo Phong...cậu...có phải cái tên mà em gái tôi hay chơi lúc nhỏ không?

Hạo phong gật đầu:

-Tôi quen Minh Anh từ nhỏ. Đúng!Nhưng...anh là ai?tại sao lại biết...

Minh Khang vui mừng:

-Nhớ không. . .anh Minh Khang hay chơi quay bút cùng em đó!

Hạo phong thoáng ngạc nhiên:

-Anh là anh trai của Minh Anh sao?

Minh Khang gật đầu, đi về phía Hạo Phong.Hai người đập vai nhau,khẽ mỉm cười

-Anh xin lỗi, đã dấu em chuyện đó-minh Khang nhớ tới việc dấu chuyện Minh Anh còn sống và đang ở Việt Nam

-Không sao-hạo phong mỉm cười

“Tôi đã trở lại và sẽ thực hiện lời hứa khi đó của mình. . .Cưới em!”

\*\*\*

-Người đó. . .Là Hạo Phong phải không?-Cô quá bất ngờ

Anh cười với cô,một nụ cười đẹp nhất mà cô từng thấy.

Cô tháo cánh tay của ba ra,chạy về phía anh, đâm thùm thụp vào người anh:

-Tên đáng ghét,sao anh không đi chết luôn đi!

Hạo Phong ghé môi mình vào tai cô:

-Anh chưa chết được.Phải thực hiện lời nói lúc đó chứ!

Cô tiếp tục đánh anh,không tha,mắt cô bắt đầu đỏ dần,suýt khóc:

-Thực hiện cái gì,anh có biết em đã tốn bao nhiêu nước mắt vì anh không?

Anh nhú mày,nắm lấy tay cô:

-Anh còn đau lắm,chưa hồi phục đâu!

Cô bây giờ mới nhớ là anh vẫn còn bị thương,liền kiểm tra cho anh xung quanh người.

Chụt!Một nụ hôn đáp thẳng vào má cô.

Quá bất ngờ,cô chẳng phản ứng được gì, đứng im như tượng.Anh thấy cô như vậy thì mỉm cười kéo tay cô đi:

-Mau lên!Chúng ta cần cử hành hôn lễ thôi

Cô đỏ mặt gật đầu

Thế là khoác tay nhau đi trên lễ đường, gương mặt ai cũng có một nụ cười,một nụ cười hạnh phúc sau hai năm xa cách.Bên dưới hang ghế,người chứng kiến lễ cưới,hai bên nhà thông gia,ai ai cũng mỉm cười nhìn nhau,cũng đều cầu chúc cho họ có một tình yêu mãi mãi vững bền

-hạo Phong,anh nhất định phải thật hạnh phúc đó-Nguyệt nga khóc mừng cho anh.Bên cạnh,Bảo nam mỉm cười nhìn cô. Ông tổng ngồi đằng sau đã phát hiện ánh mắt con mình dành cho người đó không hề bình thường,khẽ mỉm cười hài lòng

Cha sứ cảm quyền sách, đẩy đẩy gọng kính cất tiếng nói:

-Nguyễn Minh Anh,con có nguyện làm vợ của Trần Hạo Phong.Cho dù cậu ấy có bắt nạt con,dạy dỗ con,nuông chiều con,làm nũng con,yêu con đến khi răng long đầu bạc con cũng không bỏ rơi cậu ấy chứ?

Minh Anh há hốc mồm nghe từng lời vị cha sứ vừa nói, ông nói nhỏ vào tai cô:”Cậu Phong nói ta sửa lại đó,con có muốn không?”

Minh Anh gật đầu rồi bắt đầu ghi ghi vào quyển sổ của cha sứ, ông hài lòng gật đầu:

-Con có đồng ý không,Minh Anh?

Minh Anh gật đầu:

-Dạ,con đồng ý

Rồi cha sứ quay về phía Hạo phong:

-Trần Hạo Phong,con có đồng ý làm vợ của Nguyễn minh Anh cho dù cô ấy có bắt con làm trâu làm ngựa,làm người giúp việc,làm người bảo mẫu,làm...yêu con đến răng long đầu bạc con cũng không bỏ rơi cô ấy chứ?

Hạo phong khẽ nhủ mày,cô vợ của anh lì lợm đến như vậy sao.Anh sẽ dạy dỗ lại cô sau.Anh gật đầu:

-Con đồng ý

Tất cả mọi người xung quanh,ai cũng nghĩ chắc hẳn anh sẽ không chấp thuận những việc làm này nhưng không ngờ...Anh lại muốn cưới cô đến như vậy.

Cha sứ tuyên bố:

-Ta tuyên bố,hai con chính thức trở thành vợ chồng!

Minh Anh và hạo Phong đã trao cho nhau những nụ hôn thật ngọt ngào,pháo hoa được nổ lên thay cho lời chúc phúc...

Dứt nụ hôn,cô nói nhỏ và tai anh:

-Đây là nụ hôn đầu của em đó

Anh dí đầu cô:

-Không phải

Cô khẳng định,tay giờ ra, điệu bộ rất trẻ con:

-Thật mà,em thề luôn đó

Anh vỗ vai cô ra bệ cỏ thông:

-Xin lỗi,anh đã lấy nó rồi

Minh Anh tức giận:

-Anh dám...

Hai vợ chồng mới cưới mà đã cãi nhau chí choé...

Cuối buổi tiệc, đến phần tung hoa để báo trước cho phần đám cưới của cặp đôi tiếp theo,ai cũng muốn biết cô dâu và chú rể tiếp theo là ai.Ai nhỉ?

Minh Anh cầm bó hoa,hô to cho tất cả mọi người cùng nghe:

-Mọi người nghe Minh Anh nói nè,những ai muốn nhận bó hoa này hãy lại gần Minh Anh nhất để nhận được nhé!-Cô nói một tràng

Khi cúi đầu xuống thì đã nhìn thấy đám đông đứng trước mặt cô hết rồi.Cô nhìn về phía đích,dor bong hoa thật cao và ném lên.Người nhận được bó hoa đó là ai đây?

Nguyệt Nga,cô vô cùng bối rối vì khi theo phản xạ cô giờ tay lên tóm lấy,giờ biết làm sao đây?

Phía gần Minh Anh, đang có một người đang tức lộn ruột

-Minh Anh,sao bà lại ném về phía đó!Tôi ở đây cơ mà-Hà My nhăn mặt

Minh Khang cũng chen vào,tư thế của anh đang là tư thế chụp bong:

-Đó,thấy chưa,em làm mất buổi đám cưới của anh trai mình rồi đó...

Nguyệt Nga đang lúc không biết làm thế nào thì Bảo Nam ở bên cạnh lên tiếng:

-Em có thể...nhường lại bó hoa đó cho tôi không?

Nguyệt Nga không ngần ngại đưa bó hoa cho Bảo Nam,Nhưng tròng long cô có chút nhói nhói vì Bảo Nam sẽ chọn người mà mình yêu.Cô sẽ không có cơ hội?

Bảo Nam nhận lấy bó hoa,anh nói với tất cả mọi người:

-Mọi người xin hãy nghe tôi nói-Anh hơi mất bình tĩnh

-Tôi...Hà Bảo Nam...sau đây sẽ tỏ tình với một người...Người này tuy trước đây không tốt,tôi cũng từng ghét cô ấy,nhưngg bây giờ cô ấy là một cô gái rất tốt,tôi cũng nên đổi lại thành:"Càng ghét càng yêu","Ghét của nào trời cho của đó"

Nguyệt Nga cảm thấy tim mình gần như nổ ra,gióng như anh đang nói với cô vậy,cô bắt đầu rung rung nước mắt

Bảo Nam tiếp tục nói,hơi thờ có phần ổn định hơn lúc trước:

-Người con gái đó...chính là em...Lâm Nguyệt Nga

Nguyệt Nga bịt chặt miệng mình,không để cho sự hạnh phúc này thoát ra ngoài.Bảo Nam đi đến nắm lấy tay cô,nói rõ từng câu từng chữ:

-Em hãy cho tôi một cơ hội được không?

Nguyệt Nga gật đầu,mặt đỏ rần rần.Bảo nam vui mừng quá bế cô lên xoay vòng vòng

Từ xa,Minh Anh khẽ mỉm cười,Hạo Phong ôm chặt cô từ đằng sau nói nhỏ:

-Bà xã,sao em lại làm như vậy?

Minh Anh thì thầm vào tai anh:

-Em nợ cô ấy

-Chứ không phải cô ấy nhường anh cho em àk?-Hạo Phong kéo mũi cô

Minh Anh đập tay anh:

-Nhường cái gì mà nhường.Anh đòi lấy em thì nhường cái gì hả

-Hồi nhỏ em bắt anh hứa lấy em mà-anh đồng môi lên

Nhìn điệu bộ dễ thương của anh,cô không chịu được hôn lên má anh một cái,mặt đỏ lên:

-Ông xã, đúng là em nói mà

...

-Chụp ảnh kỉ niệm nào-Minh Khang đề nghị

Huych huych huych...mấy chục con người chạy lại chỗ máy ảnh...Nguyên do là vì họ muốn được chụp hình chung với Hạo Phong

Kết quả là...tách!

**MỘT BỨC ẢNH ĐỘC NHẤT VÔ NHỊ ĐƯỢC RA ĐỜI!!!**

-Anh Phong àk! Sau này lớn lên anh sẽ lấy ai?-một cô bé có mái tóc nâu cười nói.

-Anh không biết, chắc là không.-cậu bé lạnh nhạt trả lời.

-Em không tin, chắc chắn là có.-cô nũng nịu

Cậu suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

-Sau này anh sẽ cưới em, được chưa!

Cô phụng phịu rồi cười để lộ hai má múm đồng tiền:

-Anh hứa với em rồi đó!

-Ừk, anh hứa-cậu cười nhẹ

Lời hứa ngày đó...đã được nhiệm màu!

-----The end-----  
-----

Mời các bạn chờ đón ngoại truyện "Anh àk,xin lỗi nhé,em là con gái!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Á, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 61: Chương Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1

Tối ngày cưới...

Minh Anh mệt mỏi thay đồ, hôm nay cô rất mệt mỏi vì phải đãi rất nhiều khách. Người cô bây giờ như chẻ thành từng khúc, cô khẽ mỉm cười, cô rất vui và hạnh phúc vì anh còn sống và còn cưới cô nữa chứ. Nghĩ lại, giống như một giấc mơ vậy.

-Hạo Phong, anh đang làm gì vậy?- cô hỏi khi không thấy anh đâu từ khi về đến nhà

-Tắm- anh đang ở phòng bên cạnh trả lời

-Àk...- cô nhận ra

-Em cũng tắm đi?- Anh hỏi khi vừa bước ra khỏi nhà tắm với một chiếc khăn tắm quấn ngang lưng

Cô bắt giắc đồ mặt, gật đầu: "Được rồi!"- cô đến chỗ tủ quần áo lục đồ

Lấy đồ xong cô bay thẳng vào nhà tắm không kịp để anh nhìn lấy một cái, bởi vì ngại.

Trong phòng tắm, nước như cơn mưa rồi mát cơ thể đầy mùi rượu của mình, cô không biết tí nữa phải làm sao? Vợ chồng mới cưới việc đầu tiên là... Nghĩ đến đây cô đỏ mặt không dám nghĩ tiếp nữa

Nửa tiếng sau...

Cô bước ra ngoài với bộ đồ tắm kín hết toàn thân, cô nhìn anh bây giờ liền đỏ mặt bởi bây giờ... anh chỉ quấn trên người một chiếc khăn tắm đang ngồi đọc báo trên giường

Thấy cô đến, anh vẫy tay gọi:

-Lại đây!

Cô bắt giắc rung mình đi vòng hướng khác trở về giường, đắp chăn lại, vờ nói:

-Em ngủ đây. Hi hi

Anh ngạc nhiên trước thái độ của cô cũng phì cười, anh định nói chuyện với cô trong thời gian qua anh đã biết tất cả mọi chuyện, cũng định ăn năn hỏi lỗi nhưng không ngờ... cô lại tưởng là...

Hạo Phong quay lại đắp chăn lên người mình, nói một cách gian xảo:

-Ừm. Ngủ thôi. Muộn rồi- Anh quay qua tắt đèn rồi ôm lấy cô ngủ ngon lành. Lúc vừa rồi cô suyết rớt tim, nghĩ thầm "Hết hồn... cứ tưởng sẽ...". Cô quay qua rồi cũng ôm lấy anh.

Nhưng... cô đã nhầm... con sói trong người Hạo Phong dần hồi sinh...

Nửa đêm...

-Hạo Phong... anh đang làm gì vậy? Sao không ngủ đi...- cô đang buồn ngủ, mắt nhắm mồm nói khi thấy Hạo Phong đang sờ mó khắp cơ thể mình. Anh không trả lời, tay không ngừng vuốt ve cho đến khi cô không cảm thấy an toàn, hai mắt mở to ra

-Hạo Phong... anh đang làm gì vậy?

Hạo Phong lúc này ghé sát vào tai cô, cắn nhẹ vào vành tai:

-Động phòng

Trông đầu cô bây giờ đột nhiên bùm một cái!Anh liền nhào tới hôn lấy cô,bây giờ cô mới biết mình mắc mưu con sói già

Sáng hôm sau,cô mệt mỏi mở mắt ra

“ông trời ơi,sao con đã kết hôn rồi mà chồng con vẫn còn lừa con thế này”

Ông trời nhìn cô giọng thương hại

“Xin lỗi con,ta không giúp được.Con quá ngốc nghếch và chồng con quá gian xảo”

Cô quay đầu sang nhìn người bên cạnh,hôm qua,con sói đối này đã ăn cô sạch sành sanh không còn cái gì luôn,làm cô đến thờ cũng không thờ nổi

Cô nhìn vào khuôn mặt anh, gương mặt này đến cả lúc ngủ cũng làm người khác phải si mê,không biết lúc anh mở mắt sẽ khiến cho bao nhiêu cô gái nguyện hi sinh tính mạng để yêu anh đây. Đang suy nghĩ viễn vông thì anh dung tâm lưng trần của mình ôm lấy cô:

-Sao không ngủ nữa

Cô tức thời đỏ mặt nghĩ đến chuyện đêm qua,bật dậy,khuôn mặt hiện lên đầy sự tức giận:

-Ngủ gì nữa.Anh dậy đi

Hạo Phong mắt không chịu mở ôm cô kéo xuống:

-Hôm qua anh hoạt động nhiều nên bây giờ mắt cứ nhúu lại.

Mình Anh mặt lúc này còn đỏ hơn khi nãy:

-Anh đúng là quá đáng mà!-Cô đập thùm thụp vào người anh

-Bà xã,anh đang ngủ mà!-Hạo phong mắt bắt đầu mở ra rồi nhắm lại

-Ngủ này,ngủ này!-Cô ngồi dậy đập người anh

Hạo Phong lúc này mắt mở ra, ánh mắt hiện tia giảo hoạt:

-Không cho anh ngủ sao?

Mình Anh hơi run rẩy nhưng vẫn ngoan cố:

-Ừk đấy!Không cho ngủ

Vừa dứt câu,Hạo Phong chồm người lên đè cô xuống,cô bị ăn lần hai

\*\*\*

Mình Anh đang ngồi trên người anh ngồi xem ti vi,vừa anh bím bím vừa gọi anh:

-Ông xã,hôm nay nhà mình ăn gì?

Hạo Phong cúi người xuống vùi đầu vào vai cô,hít lấy mùi thơm quen thuộc:

-Chỉ cần bà xã muốn thì ăn gì cũng được

Mình Anh gật đầu,xem phim tiếp

Được một hồi,Hạo phong lay người cô:

-Bà xã...

Mình Anh vẫn chăm chú xem tivi.trả lời qua loa:

-Hử?

-Em có thấy hạnh phúc khi ở bên anh không?

Lúc này Mình Anh đặt gối bím bím xuống,quay đầu lại nhìn anh,hai tay khoác lên vai anh:

-Hạnh phúc.Em là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời khi lấy được anh.



Anh lấy trán mình chà nhẹ vào trán cô:

-Hạnh phúc của anh chính là...được ở cạnh em

Cô hạnh phúc tựa vào ngực anh:

-Ông xã...anh biết em là...

Anh lấy tay bịt nhẹ miệng cô:

-Anh biết hết rồi...anh xin lỗi bà xã, đã làm bà xã khổ nhiều rồi

Cô khẽ mỉm cười nhìn anh, đầy hạnh phúc:

-Cho dù sau này có chuyện gì xảy ra đi nữa...chúng ta nhất định phải tin tưởng nhau

Anh dùng tay móc ngón với cô:

-Nhất định

Cả hai cùng trao cho nhau những nụ hôn thật ngọt ngào...

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấ, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 62: Tập Hợp

NGOẠI TRUYỆN HAI:TẬP HỢP

Mấy năm sau...

Trong một căn biệt thự rộng lớn ở ngoại ô thành phố...

-MÁY TÊN KIA!DẬY MAU LÊN-tiếng Minh Anh hét to

Trong phòng Hạo Phong...

Hạo phong dụi dụi mắt,lấp liếm nói:

-Trời ăk,buổi tối chưa tập thể dục chán sao?

tại phòng bên cạnh...

Hai đứa trẻ đang ưỡn vai dậy,một trai một gái bắt đầu bài tập thể dục buổi sang.Hai đứa làm nhảm:

-Mẹ Minh Anh lúc nào cũng vậy hết ăk-cô bé chừng 4 tuổi mặt xị

Cậu bé chừng 5 tuổi cũng ý kiến:

-Giời ăk,ngày nào cũng như ngày nào hết vậy! Đừng nói hồi trẻ mẹ cũng như vậy nha!

Phòng ăn của biệt thự...

Minh Anh hô to lên:

-TẬP HỢP

Ba mươi giây sau,một người con trai và hai đứa trẻ chạy hồng hộc xuống cầu thang,ai nấy đều gấp dài.Minh Anh nhìn từng người một mà than ngắn thở dài:

-Hạo Phong,anh chưa chải đầu kìa;Còn con,Minh Quân,sao chưa chịu rửa mặt;Con nữa,Hà Anh,sao chưa chịu đánh răng

Cuối cùng,cô chốt lại một câu:

-Trong một phút,ai chưa sửa sang lại dáng hoàng thì bữa sang này,mẹ Minh Anh sẽ ăn một mình.OK-cô chưa dứt câu thì cả ba người chạy xồng xộc lên cầu thang,mặt tái mét

“Nhìn com thì thà chết còn hơn”-hạo phong nghĩ

“hôm nay hình như có món sườn sào chua ngọt mà mình thích”-Hà Anh

“Mình phải đi chơi với mấy em gái,không ăn com thì lấy sức đâu mà tán”-Minh Quân(tính tình hoàn toàn ngược lại với Hạo Phong)

...

Minh Anh kiểm tra kĩ càng từng người từng người một,từ mặt mũi, đầu tóc đến quần áo,giày dép.Cô hài long gật đầu:

-Vô ăn com thôi!

Cả ba vui vẻ ngồi vào bàn ăn,riêng Hạo Phong trong lòng nghĩ thầm:”Hồi xưa bà xã làm gì có tính vậy nhỉ,hay là do từ khi sinh ra tiểu quỷ Hà Anh,tính cách nóng nảy”

Cả ba nhìn bàn thức ăn mà nước dãi suýt chảy ra gần hết:Món sườn sào chua ngọt,canh nấm,thịt bò xào súp lơ,cá chiên,tôm chiên xù

-Woa,ngon quá đi,mẹ giỏi quá-Hà Anh cắn một miếng sườn reo lên

-Ừm.Ngon lắm.Món nào vợ ba nấu chả ngon-Hạo phong khen lấy khen để.Sau khi Minh Anh lấy anh thì hầu như ngày nào cũng tập nấu ăn, đến bây giờ trình độ đã là super rồi

Chỉ có Minh Quân ngồi im, cầm đầu cầm cổ ăn(Không có sức tán gái mới sợ)

Sau khi ăn com xong,cả nhà ngồi xem tivi...

-Hôm nay là ngày chủ nhật,hay nhà mình đi đâu chơi đi-Hạo Phong vừa đọc báo vừa ra ý kiến

-Đừng ák mẹ!Lâu rồi chúng ta mới được một ngày nghỉ mà-Hà Anh cầm tay mẹ Minh Anh lắc lắc(Lâu mới lạ,ngày nào hạo Phong và Minh Anh chả ở nhà,chỉ trừ khi công ty có việc gấp Hạo Phong mới ra mặt giải quyết.Còn lại anh đều dồn hết cho thư ký Kiên, ở nhà chăm sóc vợ con.Hai đứa nhỏ kia ghét đi học nên hai người để bọn nhỏ ở nhà để họ tiện dạy thêm)

-Không,hai bạn rồi-Minh Quân từ chối

-Bạn gì-Hà Anh mặt hầm hầm nhìn anh

-Ừk..thì...có mấy cô bạn...nó hẹn anh...-Minh Quân lung tung

Hà Anh mồm chu lên điệu bộ cực dễ thương:

-Anh lúc nào mà chẳng cô này cô nọ!Hôm nay ở nhà đi

Minh Quân nín thin,mặt méo xệch(sợ em gái giận chứ sao)

-Thôi,mẹ không đi đâu.Ba bố con cứ đi đi-Minh Anh nhất quyết

-Không..mẹ ơi..mẹ yêu dấu...mẹ xinh đẹp...mẹ phải đi với chúng con-hai đứa trẻ van nài(chưa dám đi xa khi không có mẹ đi cùng vì đa số,Minh Anh toàn chuẩn bị món ngon,không có Minh Anh thì...)

Hạo Phong nói nhỏ vào tai cô:

-Nếu em muốn đêm nay,chúng ta cùng nhau tập thể hình đến sáng thì cứ ở nhà đi!

Minh Anh tức tối đỏ găng mặt nhìn anh rồi quay sang hai đứa trẻ mỉm cười:

-Được...mẹ đi!

-Hoan hô-Hai đứa trẻ vỗ tay

Bíp...bíp...bíp...tiếng ô tô lái vào sân biệt thự.Trên xe,một nam một nữ bước ra,trên tay dắt theo hai đứa trẻ,mặt mũi sang rõ.Bé trai vẻ mặt đầy sự cao ngạo,bé gái đầy vẻ dịu dàng,dễ thương.Cả bốn người đi về phía gia đình đang hò hét kìa

người con trai đeo mắt kính đen kia héch mặt nhìn khắp căn biệt thự rồi dừng lại trước bốn con người kia. Người con trai đó tháo mắt kính ra, về mặt lúc trước tan biến hết:

Minh Quân, Hà Anh, bác Khang đến thăm hai cháu nè- Minh Anh giơ hai tay về phía bọn trẻ

Hai đứa trẻ kia hét to lên đầy sung sướng, nhào vào người Minh Khang:

-Bác Khang...cháu nhớ lắm...

Minh Khang cau mày nhìn hai đứa trẻ trước mặt:

-hai cháu nhớ cái gì. Nói rõ cho bác nghe

Hai đứa trẻ kia cười to:

-Dạ...cháu nhớ đồ chơi của bác nhiều lắm. Bác cho bọn cháu quà đi

Minh Khang cười cứng ngắc không dám tin vào tai mình...

Hai đứa trẻ kia chỉ biết than thầm cho ba mình, nói nhỏ nói to với nhau. Đứa bé trai lên tiếng trước:

-Trời ăk, công nhận ba Khang thật tội nghiệp, bị mấy đứa nhỏ dụ dỗ đâm ra tổn thương

Đứa bé gái lấy tay xoa xoa cằm, rồi tiếp lời:

-Chỉ lí. Xem ra ba Khang không được trẻ con thích về tinh thần, mà là về vật chất

Sau khi Minh Quân và Hà Anh đòi được quà của mình Khang thì chạy lại chỗ hai đứa trẻ kia. Hà Anh vui vẻ:

-Bích Ly, chị chơi trò bắn súng với em đi!-Hà Anh cầm tay Bích Ly định kéo đi

Bích Ly nhất thời rút tay lại. Sự nhẫn nhó, khó chịu thể hiện rõ trên khuôn mặt ngây thơ kia:

-không, chị không thích chơi mấy trò đó đâu, sợ lắm. Chị chỉ thích trò trang điểm cho cô dâu thôi

Hà Anh lè lưỡi trêu Bích Ly:

-Chị còn con nít ghê. Phụ nữ bây giờ phải năng động, giống như em đây nè- Hà Anh đập thùm thụp vào lưng ra vẻ tự hào

Bích Ly nhìn cô em họ của mình đáng yêu đến thế, lấy tay bẹo má Hà Anh cười tủm tỉm:

-Em lúc nào mà chẳng năng động

Về phía hai anh chàng kia...

-Lâu rồi không gặp. Anh Gia Bảo, anh vẫn khoẻ chứ?- Minh Quân nói, mặt cứ héch héch lên đầy vẻ tự hào

đứa trẻ kia cũng cao ngạo không kém

-Ồ, vẫn khoẻ, được mấy cô bé con chăm sóc tận tình chu đáo, sao lại không khoẻ được! Còn em, Minh Quân, vẫn khoẻ ghê ha!

Minh Quân ngẩng cao đầu:

-Sao không khoẻ. Hằng ngày đều có mấy cô bạn đến tìm em đến làm quen. Em không khoẻ thì làm sao chơi với họ được?

Gia Bảo nhếch môi lên, lòi ra một hành lý to đùng

-Em xem đi. Fan hâm mộ gửi thư tỏ tình cho anh đó

Minh Quân vờ như ngạc nhiên thốt lên:

-Ôi trời ơi, nhiều thư ghê ha! Nhưng...chưa nhiều bằng em đâu- cậu nhờ vệ sĩ lôi ra mấy cái hành lý to đùng

Gia Bảo không tin vào mắt mình, thốt lên:

-Em có phải là con trai không vậy? -Gia Bảo mở từng chiếc va li ra, mỗi va li lại bay lên những mùi nước hoa tổng hợp từ các bức thư. Xem ra, chúng rất khó ngửi

Minh Quân mang chút giọng kiêu ngạo:

-Anh họ àk,anh nên biết là em sinh trước anh hai tháng đó,chắc chắn thi độ của gái của em sẽ tốt hơn anh nhiều

Trong lòng cậu bé này lại nghĩ thầm”Cả về độ thông minh”

\*

-Cậu chủ,cậu gọi tôi có chuyện gì không?- vệ sĩ cúi đầu cung kính với Minh Quân

-chú hãy giúp tôi chuẩn bị mấychiếc va li,bên trong đựng thật nhiều thư,vỏ không cũng được,nhưng phải xịt nước hoa các loại lên thật nhiều.

-Dạ,tôi đi làm liền

\*

Gia Bảo đen mặt thốt lên:

-Em...!

Về phía bên người lớn...

-Mới đây mà đã gần năm năm rồi nhỉ?-minh Khang lên tiếng phá tan sự im lặng

Minh Anh và Hạo Phong nãy giờ để ý đến bóng dáng nhỏ bé kia, đó là Bích Ly,gật gù:

-Àk...ừkm...bây giờ bọn nhỏ cũng đã lớn rồi nhỉ?

Hà My tươi cười nhìn bọn trẻ cãi nhau:

-Đúng là bọn trẻ,mới gặp nhau mà đã gây gổ,cãi nhau rồi. Đến khi về nhà lại đòi đi gặp...thật đúng là...

Minh Khang và Hà My bây giờ mới phát hiện ra nãy giờ Minh Anh và hạo Phong nhìn Bích Ly chăm chăm,cũng đoán được phần nào suy nghĩ của hai người lúc này:

-Cô bé thật giống cô ấy!-Minh Khang lên tiếng,trong mắt lộ rõ nét buồn,Hà My đứng bên cạnh vỗ vai anh

-Giống thật.Cô bé rất giống chị Bảo Ly-Minh Anh nói mà rung rung nước mắt

Hạo Phong chỉ biết gật gật đầu,trong lòng không khỏi nhớ đến sự việc xảy ra năm nào mà lỗi một phần cũng là do anh đã quá nghi ngờ minh Anh nên mới vậy!

\*\*\*

Tại nghĩa trang thành phố...

Hai gia đình đều đi ra đó để thăm mộ của một người,một người mà họ đã lãng quên suốt bảy năm qua.

Đi qua từng dãy mộ, đến tận phía cuối khu nghĩa trang,bọn họ mới tìm được người thân của họ suốt bao nhiêu năm ở đây.Không ngờ,khi tới thì bọn họ gặp phải một gia đình khác cũng đến

-Bảo nam-Minh Anh thốt lên khi thấy bảo Nam tay đang bế một bé gái tầm bốn tuổi mặc váy hồng trông rất dễ thương

-Minh Anh,mọi người-Bảo nam ngạc nhiên không kém.Cô gái đi bên cạnh không nói gì,mặt lộ rõ vẻ bối rối

---“-----

Ngôi mộ khá cũ so với tưởng tượng của mọi người,cây lau đại mộc kín quanh ngôi mộ,xung quanh còn mọc lên vài cây cỏ cao ngang đầu gối.

Tấm bia mộ phủ đầy rong rêu bám vào dòng chữ ngôi mộ mang tên”Hò Hà Bảo Ly”-người mà ai cũng thấy rằng cô là một thiên thần nhỏ bé,hiền lành,chuyên giúp đời và làm nhiều việc thiện sẽ sống rất vui vẻ và hạnh phúc nhưng giờ đây...cô đã ra đi mãi mãi

Hạo phong,minh Anh,Hà My và Minh Khang mỗi người cầm một nén nhang thấp hương cho cô.Những đứa trẻ con cũng biết ba mẹ đang thấp hương cho người đã mất cũng quỳ xuống nhắm mắt cầu khẩn

Bích Ly ngây thơ nhìn hà My hỏi,về mặt trông rất ngây thơ, đáng yêu:

-Mẹ ơ?cô nằm ở đây là ai vậy hả mẹ?

Hà my lúc này đã cảm xong nén nhang,bế Bích Ly lên,trong mắt cô hình thành những vầng nước ngưng đọng trong khoé mắt:

-Àk, đây là mẹ nuôi của con đấy.Sau này khi lớn lên,con nên biết rằng,còn có một người mẹ vẫn luôn yêu thương và bảo vệ con.Con biết chưa?

Bích Ly thấy mẹ nói vậy thì gật đầu,rồi lúc vào trong long cô nhận hơi ấm.Minh Khang nhìn thấy mà không khỏi tan nát con tim

Những người còn lại đứng nhìn khói nhang bay tận lên trời...

\*\*\*

Tại công viên HOME PARK...

Bốn đứa trẻ, àk không,phải là năm đứa trẻ mới đúng,chúng hét lên những tiếng chói tai đầy thích thú khiến người lớn cũng phải nhức đầu

-Bọn trẻ này,không im lặng mẹ Minh Anh không mua vé vào cho giờ-Minh Anh quay qua Minh Quân và Hà Anh dọa dẫm

Nghe mẹ Minh Anh nói vậy,Hà Anh và Bích Ly ngồi im thin thít chỉ trừ hai tên tiểu quỷ còn lại mồm vẫn luyên thuyên

-Cô bé àk,em tên gì vậy?Năm nay em bao nhiêu tuổi?-Gia Bảo tiếp cận cô bé nọ

Minh Quân đẩy Gia bảo ra,doạ nạt,quay sang cô bé kia lập tức quay ngoắt 360 độ cười tươi một nụ cười chết người:

-Bé con,em tên gì?

Cô bé nhìn vói đôi mắt trong veo,khuôn mặt ngây thơ với Minh Quân cười tươi:

-Em tên Nguyệt Du,Hà Nguyệt Du

Giọng nói đầy chất ngây thơ đã làm cho trái tim hai cậu bé trai đập liên hồi.Minh Quân ra tay trước kéo Nguyệt Du đi,mồm khua khua không dứt:

-Nguyệt du bé con,anh dẫn em đi chơi ha

Minh Quân kéo nguyệt Du đi được mấy bước thì bị Bích Ly và Hà Anh chặn đường.Hà Anh mặt hình sự nhìn Minh Quân:

-Minh Quân,anh đã bị bắt vì tội bắt cóc trẻ con

Hà Anh lôi xênh xệch Minh Quân đến chỗ Gia Bảo,Bích Lychạy lại nắm tay Nguyệt Du:

-Nguyệt Du,chúng ta đi chơi trước

Hai đứa trẻ dắt tay nhau đi,Hà Anh cũng vừa kịp chạy tới.Cả ba dung dăng dung dè đi khắp khu vui chơi

\*

Về phía Hạo Phong và Minh Anh...

Cả hai khoác tay nhau đi trước bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ.Ai nhìn vào cũng nghĩ chắc hẳn đây là một cặp tình nhân đẹp đôi nhất ở đây nhưng ai đâu thể ngờ họ đã kết hôn được năm năm và đã có hai đứa con cơ chứ,cũng phải thôi vì nhìn họ bây giờ trông rất trẻ mà.

Minh Anh thích thú nhìn khắp công viên:

-Chà,lâu rồi mới đến đây mà nó đã thay đổi quá rồi

Hạo phong nhéo mũi cô mắng yêu:

-Duy chỉ có bà xã của anh là không hề thay đổi!

Minh Anh dí đầu vào ngực anh:

-Thật không.Em nghĩ trình độ nấu ăn của em đã khác trước rồi chứ

Hạo Phong được thể hôn chụt vào má cô một cái:

-Ừm,bà xã của anh bây giờ là nhất mà!

Cô vui vẻ khoác tay kên người anh bước đi,trên môi hé mở một nụ cười hạnh phúc.

Từ xa...hai con người đang dõi theo cặp đôi kia.Nguyệt Nga mỉm cười:

-Mong rằng họ sẽ hạnh phúc mãi mãi

Bảo nam gật đầu kéo nguyệt nga vào lòng mình:

-Chắc chắn rồi. Và em,anh cũng sẽ làm cho em hạnh phúc mãi mãi

Nguyệt Nga cười tươi gật đầu dựa người vào Bảo nam

Trong lúc hai cặp đôi kia thì rất lãng mạn còn một cặp đôi thì trái ngược hoàn toàn...

-Đây,anh thấy chưa,Gia Bảo học theo anh thói tán gái từ bao giờ kia-Hà My tức giận chỉ về phía Gia bảo đang cùng mình Quân chăm sóc Nguyệt Du,không ngừng tán tỉnh

Minh Khang mặt mày nhăn nhó khó coi vì nghĩ sẽ có một cảnh tượng lãng mạn cho hai người vào hôm nay:

-Trời ăk,anh có dạy nó đâu,tự nó biết ấy chứ.

Hà My được thể hào hung:

-Anh nghĩ trẻ con làm sao mà học được trong khi người lớn chưa dẫn dắt,chi dạy

Minh Khang không ngừng tiếp chiêu:

-Đôi khi trẻ con cũng học tính của một ai đó khi chưa có sự chỉ dạy,như em chẳng hạn

-anh nói cái gì?-Hà My sôi máu

-Không có gì-Minh Khang đứng đút tay vào túi quần,nhìn ra hướng khác

Hà My tức quá bỏ đi. Đột nhiên một bàn tay nắm chặt lấy cô,kéo lại.Minh khang đột nhiên đặt lên môi cô một nụ hôn thật ngọt ngào. Anh sau khi rời môi cô,nói khẽ:

-Bà xã,con nó học từ chúng ta đó!

Hà My nhất thời đỏ mặt,những người khác đang há hốc mồm nhìn họ,cô kéo tay anh lùi đi:

-Em biết rồi

Đằng xa,hai cậu bé trai và ba cô bé gái đang cười khúc khích.

Gia Bảo quay sang dạy bảo Bích Ly:

-Em gái,hãy nhìn theo gương ba mẹ mà học hỏi.

Bích Ly gật gật đầu:

-Xem ra,ba mẹ đã đạt đến trình độ super zero rồi đó!

Mấy đứa trẻ tán thành vỗ tay nhìn cô bé

-----The End-----  
-----

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 63: Giấc Mơ Không Có Thực

### NGOẠI TRUYỆN 3: GIÁC MƠ KHÔNG CÓ THỰC

Hạo phong từ bệnh viện về nhà, mặt không còn chút thần sắc nào. Ông bà trần lo lắng đi đến hỏi han:

-Hạo Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!- Ông trần hỏi dồn dập

Hạo phong hiện giờ nói, giọng không lúc nào có thể lạnh hơn lúc này:

-Từ nay, tôi cảm ai nhắc đến cái tên Nguyễn Minh Anh-Hạo phong bỏ lên lầu để lại ông bà Trần đang còn ngơ ngác, không thốt nên lời

RẦM

Cánh cửa phòng bị anh tàn nhẫn đá ra không thương tiếc, nét mặt lạnh lùng, tàn khốc nhưng sâu trong lòng, con tim anh như đang vỡ ra làm trăm mảnh. Anh đi lấy hết rượu trong tủ ra, nôi xuống sàn nhà dựa vào thành giường và bắt đầu uống. Từng ngụm rượu được đưa vào miệng anh như hàng nghìn tấn thuốc nổ được đưa vào người làm bùng từng phần, từng phần trong cơ thể anh. Anh muốn quên hết, quên hết tất cả, quên người con gái đó, người con gái mà anh yêu, đã lừa dối anh rất nhiều

\*\*\*

-Hạo phong, Hạo phong, con mau ăn chút đồ đi!-bà Trần bưng tô cháo khuyên anh ăn. Đã mấy ngày rồi, anh chưa ăn gì cả, chỉ cho rượu vào bụng thay cơm vào những buổi đêm không ngủ, ban ngày anh chỉ biết lao đầu vào công việc. Từ khi chuyện đó xảy ra, anh như một người sống chỉ vì công việc

Bà Trần nhìn con trai mà không khỏi đau lòng:

-Hạo Phong à, con ăn một chút thôi cũng được! Bà già này xin con đó

-...

-Hạo phong à...

CHOẢNG!

Hạo phong hét nguyên tô chập đổ ra sàn, vỡ tan. Bà Trần nhìn vậy khóc to:

-Hạo Phong à, mẹ xin con đó. Sao con không nghe lời mẹ hả. Cô ta đã làm gì để bây giờ con thành thế này

Hạo phong vợ vội lấy áo khoác, lạnh lùng:

-Con xin lỗi

Anh đi ngay trước mặt bà rồi phóng xe đi, để lại bà Trần khóc thút thít. Ông trần nghe tiếng vỡ chạy lên, thấy bà ngồi xuống sàn thì đỡ bà dậy:

-bà có sao không?

Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đầy vẻ phúc hậu của bà, bà thút thít:

-Tôi không đau. Nhưng tim tôi đau lắm!-bà nắm thùm thụp vào ngực mình

Ông Trần ôm bà trần vào lòng, khuôn mặt ông cũng không che dấu nỗi nỗi buồn

-Sẽ không sao đâu! Mọi chuyện sẽ qua ngay mà

\*\*\*

Hạo Phong lái xe đi khắp nơi với tốc độ tử thần, trong đầu không biết bao nhiêu hình ảnh của người con gái đó lại hiện về. Tại sao anh biết Minh Anh đã lừa dối anh nhưng anh vẫn cứ nhớ, cứ yêu, cứ chờ. Kể từ lần gặp đầu tiên đến bây giờ, anh cũng không hiểu nổi cảm giác của mình dành cho cô có phải là yêu không? Vậy mà sao hình ảnh đó cứ làm cho anh phải nghĩ ngợi mãi. Hay anh đã sai lầm khi gặp cô?

Anh dừng xe ở biển, bước đi trên những bãi cát trắng. Nước biển dội vào đất liền làm ướt đôi giày da đắt tiền của anh. Anh cởi áo vứt trên mui xe, đi lẩn theo bờ biển

-Biển mát thật!- Anh khẽ bật thốt

Gió biển thổi vào gương mặt tuần tú của anh, mát lạnh. Anh dang tay ra đón lấy gió biển, gió biển cũng giống như những kí ức thật đẹp của anh vậy

Nghĩ đến đây, anh bật thành lời:

-Kí ức đẹp!

Anh lôi từ trong túi ra một chiếc vòng vàng rất đẹp, trên vòng khắc một dòng chữ nhỏ: "Hp & Ma"

Anh bắt đầu thấy khó chịu, lấy tay day day trán. Tại sao đi đâu anh cũng gặp phải những hình ảnh của hai người con gái và anh yêu nhất đời. Cả hai người đều cùng một tính cách, đôi nét giống khuôn mặt. Nhưng tại sao... tại sao cô phải lừa anh cô là người con gái đó? Tại sao chứ? Chỉ cần cô thú nhận tất cả, chắc chắn anh sẽ tha thứ cho cô mà. Nhưng... đã muộn rồi!

Tại bệnh viện...

Hạo phong bước vào, vẻ mặt không một chút biểu cảm nhìn người con gái trong phòng:

-Nguyệt Nga, Hãy cùng tôi đi Mĩ!

...

-----2 năm sau-----  
-----

Tôi đã trở lại... và đã quên được em- sau khi rời khỏi sân bay, anh đã khẳng định. Nhưng không... anh lầm rồi

Sau khi anh đưa Nguyệt Nga đi siêu thị về, tình cờ gặp một người con gái, có thể nói là đang nói chuyện thân mật với người con trai, tim anh thất lại.

"Quên được em rồi, tại sao tôi vẫn đau?"

Đến cuối đoạn đường quốc lộ...

Anh lạnh lùng quay sang nhìn nguyệt Nga:

- Xuống xe

Nguyệt Nga ngạc nhiên:

-hạo phong, anh sao vậy?

-XUỐNG XE

Nguyệt Nga nhất thời sợ hãi, lập tức bước xuống xe, nhìn bong chiếc ô tô đen dần lao đi. Cô vừa bước được vài bước thì...

[CÓP...RẦM...UỖNH...OÀNG...BỊCH...]

Nguyệt Nga nhất thời sợ hãi, không hiểu chuyện gì đang đến. Cô quay mặt lại thì thấy kết quả của một chiếc ô tô đen đâm vào thành cầu vỡ tan.

-HẠO PHONG!

"Minh Anh, tôi xin lỗi, tôi không thể bảo vệ em được nữa rồi"-Một cơn mưa máu đang lan toả trên con đường rộng lớn...

-Ác-Minh Anh ôm ngực suýt ngã.

Bảo Nam lo lắng hỏi han:

-Minh Anh, em sao vậy?

Một giọt nước mắt rơi từ khóe mắt cô xuống, cô nhìn Bảo Nam chăm chăm:

-Tim em đột nhiên thấy đau lắm. Nó nhói sao sao ý, cứ như bị ai bóp nát vậy?

-...-Bảo Nam cứng đờ nhìn giọt nước mắt chảy dài trên má cô, cô đưa tay lau đi giọt nước mắt đó:

-Bảo nam, trời có mưa sao? Nước từ đâu ra vậy nè!- Cô rờ rờ má mình

Một giọt, hai giọt, ba giọt,... lần lượt từng giọt nước mắt lăn dài trên má cô, Cô dụi dụi mắt mình, khóc nức lên:

-Bảo Nam, sao em lại nhớ đến Hạo Phong vậy? Em... Em... Em đau lắm... như bị dao cứa vậy

\*\*\*

Con tim em, trái tim của em



Đã chết từ khi anh ra đi

nếu anh không sống thật tốt

Thì... em sẽ không tha cho anh đâu, đồ ngốc!

Căn phòng bệnh sặc mùi thuốc sát trùng, có một người con trai, gương mặt tuấn tú đang ngủ, nhưng có lẽ giấc ngủ này sẽ rất dài...

Một thân ảnh nhỏ bé lao vào phòng bệnh, hai hàng nước mắt bây giờ tuôn ra như suối. Anh bước đến, khẽ rờ vào hàng nước mắt đó, một lực vô hình nào đó không thể để anh chạm vào cô. Anh khẽ cười:

-Bây giờ mới đến thăm tôi sao?

Cô ngồi xuống ghế giường bệnh ngắm nhìn anh

Minh Anh thút thít:

-Ngủ lâu chưa? Sao không chịu dậy thế hả?

Một bàn tay nhẹ nhàng khẽ chạm vào má cô. Anh ngồi đó nhìn ngắm cô, tiếc rằng không thể lau khô những giọt nước mắt kia. Anh nói như gió thoảng bên tai:

-Đang chờ em đánh thức dậy

-Anh định ngủ đến bao giờ?

-hờ đến khi em đến

-Anh có biết hai năm qua em đã sống thế nào không?

-Tôi cũng không hạnh phúc gì

-Rất tẻ nhạt... buồn chán lắm

-...-anh ngồi im, nhìn cô từng li từng tí. Cô gái nhỏ này đã xinh đẹp hơn trước nhiều

-Anh có biết em nhớ anh cỡ nào không?-cô khóc

-...

-Từng này này...-Cô dơ to hai tay ra sau rồi vòng qua người

Trong lòng anh khẽ trĩu dậy một cơn đau đớn khi nhìn người con gái nhỏ bé đó khóc vì anh. Anh cũng không thể hiểu nổi sao cô lại tàn nhẫn với anh như vậy, lừa dối anh để làm gì chứ? Anh lấy tay rờ vào ngực mình, đau khổ thốt ra từng từ: "chỗ này... hai năm qua... chưa từng đập một lần không? Trái tim của tôi... bị con bé xấu xa là em cướp mất rồi". Đau lắm, cảm giác rất đau! Khi nghĩ về người con gái mà mình yêu mà không ở bên cạnh mình thử xem, nó sẽ như thế nào?

-Nhiều hơn anh yêu em đó, có biết không?-Cô lại nói thêm một câu, hàng nước mắt chảy dài: "Hạo Phong chết tiệt, anh mà không tỉnh lại... em sẽ dày vò thân xác anh suốt cuộc đời"

Sau câu nói đó của cô, anh bật cười: "Em quá ngây thơ rồi, cô bé ngốc"

Anh dơ tay ra chỉ về phía cửa sổ, nơi có bầu trời xa xôi ở đó:

-Em thấy không? Em yêu tôi chỉ bằng một cuộc sống xung quanh em thôi. Nhưng còn tôi- Anh chỉ ra bầu trời- tôi yêu em hơn cả mọi thứ trên đời, yêu hơn cả bầu trời của riêng tôi- Cô bé đó đấy. Vậy bây giờ em đã biết tôi yêu em bằng nhường nào rồi đúng không?

Cô đột nhiên bật khóc, giống như vừa nghe những điều anh đang nói, anh nhìn cô nở một nụ cười

-Hu... hu... Em... em chưa làm được gì cho anh cả... chỉ khiến anh gặp phiền phức thôi!

Anh đến bên cạnh cô khẽ xoa đầu:

-Em làm được rồi đó, ngốc ạ!

Cô vẫn khóc, vẫn kể, hai hàng nước mắt vẫn không ngừng chảy ra, đến khi cô ngủ thiếp bên cạnh anh... một giấc ngủ thật đẹp của cô, trong hai năm qua, là... có anh bên cạnh

Khi cô ngủ dậy thì trời đã gần tối. . . Cô dậy đập nhẹ vào vai anh, lay khẽ:

-Này, anh dậy đi, ngủ lâu lắm rồi đó!

Anh ngồi ngắm nhìn cô, ngắm mãi vẫn không chán

-Nếu anh còn ngủ nhiều thì sau này sẽ thành heo, em sẽ không yêu anh nữa đâu?

-Anh không sợ biến thành heo thì em không yêu anh!

-Anh tưởng anh giỏi hơn em ák hả? Không phải đâu. . . do anh cố lên mặt với em vậy thôi. Nhưng em biết. . . anh cũng chỉ giỏi bằng em thôi. Có phải anh ý con nhà giàu rồi chếp phao trước mặt thầy cô nên điểm anh mới cao phải không? - Cô hung hờ nhớ lại điểm số của anh lúc chưa biết mặt

-Không có, tôi tự làm hết mà! - Anh nhủ mày nhìn cô, xem ra cô gái này không tin tưởng sức học của anh

-Thôi được rồi, em sẽ tha thứ cho anh việc giờ thù đoạn đó. Bây giờ, em sẽ kể chuyện cho anh nghe nè. Cái này là có thật nha, anh cũng biết đó. . . - Thế rồi cô bắt đầu kể, từ chuyện này sang chuyện kia

Anh chăm chú lắng nghe từng câu chuyện mà cô kể, có thoáng ngạc nhiên:

-Minh Anh, tại sao em lại biết câu chuyện đó?

-Em có thực sự là người con gái đó không?

...

Những ngón tay khẽ cử động. . .

...

Một người con trai đang ngồi dựa vào thành giường. . . ánh mắt ánh lên sự buồn bã lạ thường

Anh nhìn sang bên cạnh, một chiếc bình thủy tinh đựng rất nhiều hạc

“Minh Anh, chính em là phép màu khiến tôi sống dậy đúng không?”

Hay thực ra. . . những ngày qua. . . đó phải chăng chỉ là một giấc mơ. . .

Giấc mơ không có thực. . .

NGOẠI TRUYỆN 4: ANH ÀK, XIN LỖI NHÉ! EM LÀ CON GÁI

Sau cái vụ bắt cóc kinh hoàng đó. . .

Có một người. . . đã lấy lại hết tất cả. . .

những gì trong quá khứ đã bỏ sót. . .

Nhưng. . . sau khi lấy lại thứ đó. . .

kết cục có tốt hơn không?

Một người con trai mặc một chiếc áo phông, quần short, giày độn không lộ gót, tóc hót lên, đeo cặp kính đen. Cậu ta đang đi thẳng đến tập đoàn Sandow. Đến nơi, cậu ta hỏi quầy tiếp tân:

-Xin cho hỏi, phòng tổng giám đốc ở đâu? - cậu ta nở một nụ cười đẹp mê hồn làm cô tiếp tân điều đứng

Cô tiếp tân ngược đầu lên rồi nhìn cậu không chớp mắt, không phải do less, mà người đó cái trang thành con trai khá hoàn hảo, vừa men và khuôn mặt cực kì baby nên họ nhìn cũng phải. Cô tiếp tân ngơ ngác:

-Dạ thưa cậu, ở tầng 38 ák!

cậu gật đầu không nói không rằng mà đi chỉ để lại một nụ cười toả nắng làm cô tiếp tân điều đứng lần 2

Chiếc thang máy chuyển đến tầng 38 trong chốc lát. . .

Cậu bước vào, khá ngạc nhiên vì độ lạnh trong căn phòng này, chắc có lẽ bị lây nhiễm từ chủ nhân của nó. Căn phòng này khá hoàn hảo, có đầy đủ các thiết bị tối tân, căn phòng có màu chủ đạo là màu xám

cậu bước đến phòng làm việc của tổng giám đốc,ngồi vào chiếc ghế sofa đối diện với bàn làm việc.Hạo Phong vẫn không ngẩng đầu lên,lạnh lùng:

-Cậu còn đến đây để làm gì?

Con tim như bị xé thành từng mảnh vụn,cậu kiên cố:

-Sao cậu không đến cứu em gái tôi?

Hạo phong nhếch môi cười:

-Cứu?Em gái cậu đã lừa tôi

-Vậy...cậu có yêu em gái tôi không?

Hạo Phong không trả lời

Đến lúc này thì cậu ta không thể bình tĩnh được nữa rồi,Cậu đứng dậy,nhìn thẳng vào mắt cậu ta:

-Tôi nói cho anh biết.Nguyễn Minh Anh chưa bao giờ lừa anh.Còn nếu anh còn nghi ngờ về cô ấy thì tốt nhất hãy tránh ra càng xa càng tốt.Với lại... Nguyễn Minh Anh chính là cô gái mà anh cần tìm,tôi không hề lừa dối làm gì cả.

Hạo Phong nhìn cậu ta,nhếch môi khinh thường:

-Nói dối rất hay.Tôi có lời khen

Cậu ta lấy tay cho vào túi quần,cười nhìn người con trai trước mặt:

-Những gì tôi nói cũng đã nói xong bây giờ tôi sẽ đi. Àk quên,xin lỗi phải nói cho anh biết một sự thật này,tôi không phải Là Nguyễn Minh Khang mà anh quen đâu

Hạo Phong nhíu mày nhìn cậu ta từ trên xuống dưới:"Cậu ta đúng là Minh Khang,ngay cả cách ăn mặc..."

Cậu ta đi ra về phía cửa,tháo mũ xuống để lộ mái tóc dài nâu.Cậu ta quay đầu nhìn hạo phong,khẽ nhếch môi,Hạo Phong cứng đờ nhìn người trước mặt mình:

-Anh àk,xin lỗi nhé!Em là con gái

Bạn đang đọc truyện *Anh À, Xin Lỗi Nhé! Em Là Con Gái* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.